

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபத்நஜநகூடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும்

உரையுடன் கூடியது.

M. R. கோவிந்தசாமிநாயுடுவாழ்வாரை - 30

சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

பிரபவஸ்ர புரட்டாசிமீ

1927

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ 3

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நஜகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் மூன்றாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந் நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஏழாவதாகும். அதர்வண வேத ஸாரமுமாம்.

பெரிய திருவந்தாதி என்பதற்குப் பெருமை பொருந்திய திருவந்தாதிப் பிரபந்தமென்று பொருள். அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது அந்தாதி. அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர். அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது—முன் நின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்தவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி.

பாடுவது ; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். அந்தாதி யென்பது தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி என்றும் நூற்றந்தாதி என்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவினாலேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது நூற்றந்தாதி. இப்பிரபந்தம் நூற்றுக்குக் குறைந்த எண்பத்தேழு வெண்பாவினாலமைந்துள்ளதொரு திவ்யப்பிரபந்தம். சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் என்ற வகையில் இது சொற்றொடர் நிலை ; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இந்நூலின் பாசரங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து நின்றல் தோன்ற அறிவிற் சிறந்த மஹான்கள் உபந்யஸிக்கக் கூடுமாதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினுமிருவகை தொடர்நிலை” என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டென னுது வகை யென்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க” என்றமை காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுதலல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல விருந்தென்னும் வனப்பின் பாற்படும். “விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்தயாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினர்க்கினியர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத்தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது-முத்தொள்ளாயிரமும்பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும்

என உணர்க ; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

முதலாழ்வார்களருளிச் செய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் நூறு பாசரங்களையுடையனவாதலால் அவற்றினுங் குறைந்த பாசரங்களையுடையதாய்ச் சிறியதான இத்திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தைப் பெரிய திருவந்தாதி என வழங்குதல் எங்ஙனே யெனின் ; கேண்மின் ; —உருவத்தால் பெருமை பெற்றதைப் பெரிது என வழங்குதல்போலக் குணங்களால் பெருமை பெற்றதையும் பெரிது என வழங்குதல் உண்டு ; ‘பெரிய மனிதர்’ என்று உலகில் சிலரைச் சொல்வது குணப்பெருமையைக் கொண்டேயன்றி ஊன்மல்கி மோடுபெருத்திருக்கையாகிற உடற்பெருமையைக் கொண்டு அல்ல. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் சிறுபிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அநுஸந்திக்கும்போது “உறுமோ பாவியேனுக்கு” [8-10-3] என்ற பாசரத்தில் “சிறுமாமனிசராய் என்னை யாண்டாரிங்கே திரியவே” என்றதைக் கேட்டு அதில் சிறுமாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆச்சுபங்கொண்டு தந்தையாரை நோக்கி ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டு ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் ‘சிறு மா மனிசர்’ என்று இரண்டையும் ஒரு வரிடத்தே சேர அருளிச் செய்தது பொருந்துவது எங்ஙனே? என்று வினாவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து, ‘பிள்ளாய்! நன்கு வினாவினாய் ; உனக்கு உபநயநமாகாமையால் இப்பொழுது வேத சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு விடை சொல்லலாகாது ; ஆயினும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறோம் காண்’ என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி ‘திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் போல் வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே ; முதலியாண்டான் எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்நபாநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதிற் பரமபதத்து நித்ய ஸூரிகளைப் போலுதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவுகிறத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்க்குமிடத்துச்

சிறுமை தோன்றினும் பகவத்பக்தி ஞானம் அநுஷ்டாநம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமிடத்து நித்யமுக்தர்களினும் மேன்மை பெறுகின்றவர்களுமான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமா மணிசரென்று குறித்தருளினர் ; என்று அருளிச் செய்ய, அது கேட்டுப் பட்டர் 'தகும் தகும்' என்று இசைவு கொண்டனர்.— என்கிற இதிஹாஸம் இங்கு உணரத்தக்கது. ஆகவே, இப்பிரபந்தம் மற்ற திருவந்தாதிகளில் காட்டிலும் உருவத்தால் கொஞ்சம் சிறியதாயிருந்தாலும், சொல்லின்பம் பொருளின்பம் முதலிய குணங்களாற் பெருமை பெற்று விளங்கிற்றென்று கொண்ட நம் பூருவர்கள் இதன் பெருமை தோன்ற இதற்குப் பெரிய திருவந்தாதி யென்று திருநாமமிட்டனரென்க.

இது பெரிய திருவந்தாதியாய் விட்டால் முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதிகள் சிறிய திருவந்தாதிகளோ? அவற்றில் குணங்கள் ஸ்வல்பமாகத் தானிருக்கின்றனவோ? என்று கேட்பது ரவிகர் கட்டுப் பணியன்று. இப்பிரபந்தம் மிக்க பெருமை பெற்றது என்பது மாத்திரம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதேயன்றி மற்றவற்றின் லாகவமும் சொல்லிற்றாகாது.

இனி, பெரிய திருவந்தாதியென்று வழங்குதற்கு வேறொரு காரணமுங் கூறலாம்; அதாவது—“புனியுமிரு விசும்பும் நின் னகத்த, நீ என் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய்-அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார்? ஊன்பருகு நேமி யாயுள்ளு” என்று இப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசரம்(75) உண்டு. ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி, பிரானே! உபயவிபூதிகளும் உன்னிடத்தே அடங்கியிருக்கின்றன என்பது வாஸ்தவம்; அந்த உபய விபூதிகளைத் தரிக்கின்ற நீ பெரியவனா? அன்றி உபயவிபூதியுத்த னான உன்னைச் செவியின்வழியே உன்னை புகுவித்துத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான் பெரியவனா? “மஹதோ மஹியான்” [பெரிய வஸ்துவிற்காட்டிலும் மிகப்பெரியவஸ்து] என்று உன்னை வேதங் கள் மிகப்பெரியவனாகச் சொல்லுகின்றனவே, இதுதகுமா? பெரிய வனான உன்னையும் ஒரு மூலையிலே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற நானன்றோ பெரியவன்; இதனை ஆராயவேணும் என்று ஒரு சமத்தகாரமாக அருளிச் செய்கிறார். ஆகவே, ஆழ்வார் தம்முடைய பெருமையைப் பேசிக்கொண்ட பிரபந்தம் இதுவாதலால் இதற் குப் பெரியதிருவந்தாதியென்று பேராயிற்றென்னலாம் போலும்.

பெரிய திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

[எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகழ்ப நேரிசை வேண்பா.)

முந்துற்ற நெஞ்சே' முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயார வாழ்த்திச்—சந்த
முருகருஞ் சோலைசூழ் மோய்ப்பூம் பொருநல்
குருகூரன் மாறன்போர் கூறு.

பதவுரை.

முந்துற்ற	{ (நல் விஷயங்களில்) முற்பட்டிச் செல் லுகிற	முருகு ஊரும் சந்தச் சோலை சூழ்	{ கேண் பெருகுகின் ற சந்தனச் சோலை கள் சூழ்ந்ததும்
நெஞ்சே	ஒமனமே'.		
முயற்றி தரித்து	{ (நான் இப்போது உனக்கு உரைக் கும் விஷயத்தில்) உதலாஹந் கொண்டு	மோய் பூ பொருநல்	{ நெருங்கிய அழகிய தாமிரபர்ணி நதியை யுடையது மான
உரைத்து	{ (என் நிலைமையை) ஆழ்வாரிடத்து விஞ்ஞாபித்து	குருகூரன்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரான
வந்தித்து	தண்டன் ஸமர்ப்பித்து	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
வாய் ஆர வாழ்த்தி	{ வாய்படைத்து ஸைலமாம்படி வாழ்த்தி,	பேர் கூறு	திருநாமங்களை நீ சொல்லு.

* * *—மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரான இராமானுசன் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'நெஞ்சே' நீ ஆழ்வாருடைய திவ்யப்பரப் பதத்தைச் சொல்லுவதும் அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லு வதுமாயிரு' என்று உபதேசிக்குறார் முபற்றியாவது முபற்சி; ஊக்கம் வந்தித்தல்-வணங்குதல் வாயாரவாழ்த்தி என்ற பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்கின்றமையால் “வாயார வாழ்த்தியே” என்று பாடமிருந்திருக்க வேணும்.

முயற்றி தரித்து என்பதற்கு—முயற்றி என்னுஞ் சொல்லை முத லிலே வைத்து ஆழ்வார் அருளிச் செய்த பிரபந்தத்தைத் தரித்துக் கொண்டு என்று பொருள் கொள்ளுதலும் சிறக்கும். “முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே” என்றிறே இப்பெரிய திரு வந்தாதியின் தொடக்கம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி உரையின் அவதாரிகை.

ஆழ்வார், முதற்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில்—தமது ஞானக் கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி ‘தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹஸம்பந்தத்தைத் துலைத் தருளவேணும்’ என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்த போதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து அவற்றால் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே “பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவர் பிரார்த்தித்தபோதே இவ்ருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டுவிடிக் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற் சென்று சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களையநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவுமன்றே ; அந்த குணநுபவத்தை நாம் இவர்க்கு இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம் ; இங்கேதானே இவர் குணநுபவம் பண்ணிக் களிப்புற்றவராகி அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புற வெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்.” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமாதந்தம் பொலிய அநுபவித்தார் திருவாகிரியப் பிரபந்தத்திலே. அப்படி அநுபவித்த பகவத் விஷயத்திலே அவ்விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரை புரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசுகிறார் இப்பெரிய திருவந்தாதியில்.

ஸ்ரீசர்வரத்தி திருமகனார் காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மாதலக்ருஹத்தினின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பரதாழ்

வாணை நோக்கிக் கைகேயியானவள் ராஜந் [அரசனே!] என்று ஸம்போதித்தவளில் பரதன் ஆச் சொல்லைக்கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருவிருத் தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பரதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிராணை மீட்டு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது அப்பரதனது நெஞ்சில் என்ன தரிப்பு இருந்ததோ அவ்வகையான தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலேயாயிற்று. பிறகு பரதன் ஸ்ரீ நந்திக்ராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினாலு வருஷம் தனது ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த நிலைபோலும் இப்பெரிய திரு வந்தாதியில் ஆழ்வாருடைய நிலை.

பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக்கெழுந்தருளித் திருவபி ஷேகங் கண்டருளி அப்பரதனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறுபெற் றுற்போலேயாம் மேலே திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெறும் பேறு.

அருளிச் செயல் நாலாயிரத்திற்கும் அற்புதமான வியாக்கி யானமருளிச்செய்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை இயற்பாவுக்கு அரு ளிய வியாக்கியானம் சுருக்கமுடைத்தாதலாலும், அவற்றினுள் னும் இப்பிரபந்தத்திற்கு அருளிய வியாக்கியானம் மிக்க சுருக்க முடைத்தாதலாலும், ஆழ்ந்த பல கருத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டுள்ள அந்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு எட்டிய பல விஷயங்களையுஞ் சேர்த்துப் பாசரப் பொருள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும்படி விரிவுரை எழுதப்படுகின் றது. குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்க.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

புதி :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

முயற்றி சுமந்தேழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே ! *

இயற்றுவாய் எம்மொடுநீ கூடி *—நயப்புடைய

நாவின் தொடைக்கிளவி யுள்பொதிவோம் * நற்புவைப்

பூவீன்ற வண்ணன் புகழ்.

(க)

பதவுரை.

முயற்றி { எம்பெருமானைப்
சுமந்து { பற்றிப் பேசுகை
யிலே உத்
ஸாஹம் பூண்டு

எழுந்து கிளம்பி

முந்தற்ற { (அவ்விஷயத்தில்
நெஞ்சே { என்னைவிட)
முத்பட்டிருக்கிற
மனமே!

நீ எம்மொடு { நீ (தனிப்பட்டுப்
கூடி { போகாமல்) என்
னோடு சேர்ந்து

இயற்றுவாய் { காரியத்தை நடத்த
வேணும் ;

(நாம் இருவருஞ் சேர்ந்து நடத்த
வேண்டிய காரியம் என்ன
வென்றால்)

அழகிய காயாம்
நல் புவைப்பூ { பூவிலுண்டான
நன்ற { நிறம் போன்ற
வண்ணன் { நிறத்தையுடைய
னான எம்பெருமா
னுடைய

புகழ் { திருக்கல்யாண
குணங்களை

நயப்பு உடைய அன்பு பொருந்திய

நா நன் { நாவிலுலே கவனஞ்
செய்யப்படுகிற

தொடை { சேர்க்கைப்
கிளவியுள் { பொருத்த
முடைய சொற்க
ளிலே

பொதிவோம் அடக்குவோமாக.

(இதுவே நீயும் நானும் சேர்ந்து
செய்யவேண்டிய காரியம்.)

* * *—[முயற்சிகமந்து.] ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிப் பேசுகிறார். தமது நெஞ்சானது தம்மைவிட்டுத் தனித்துப் போய்விட்டதாம் பகவத் விஷயாதுபவத்திற்கு ; அப்படி முற்பட்டுப் போன நெஞ்சைக் கூவி ‘என்னையுங்கூடக் கூட்டிக்கொள்’ என்கிறார்.

நெஞ்சு பிரிந்து போய்விட்ட தென்பதும் அதனை அழைத்து வார்த்தை சொல்லுகிறதென்பதும் அஸம்பாவிதமன்றோ ? நெஞ்சு போய்விட்டதென்றால் வார்க்கையே சொல்ல முடியாதன்றோ ; நெஞ்சு நினைத்ததையன்றோ வாய் சொல்லும் ; “முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மோடு நீகூடி” என்று இப்போது சொல்லுகிற ஆழ்வார் நெஞ்சு அற்றவரென்று எப்படி கொள்ள முடியும் ? நெஞ்சோடு கூடியிருந்துதானே இந்த வார்த்தை சொல்லியிருக்கவேண்டும் ; அப்படியிருக்க “முந்துற்ற நெஞ்சே!—நீ எம்மோடுகூடி இயற்றுவாய்” என்று அருளிச் செய்வது எங்ஙனே பொருந்தும் ? என்று சங்கிக்க வேண்டா ; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்திச் சொல்லுதல் கவிமரபு. நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதாகவுஞ் சொல்லுவர்களிறே. நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குவதற்கு இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் வேறுயாரும் உடன்படாமல் உண்டியே உடையே உகர்தோடுகிறவர்களாயிருப்பதால், உசாத்துணையாவது நெஞ்சு தவிர வேறில்லாமையால் அந்த நெஞ்சை நோக்கித்தானே வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். “யானும் என்னெஞ்சும் இசைந்தொழிந்தோம்” என்று மேலே அருளிச் செய்யப்போகிறார். ஆகையாலே நெஞ்சை விளித்து வார்த்தை சொல்லுவதென்பது பக்தர்களுக்கு ஒரு நற்போது போக்காக அமைந்ததாம். நெஞ்சு பிரிந்து போயிற்றதாகச் சொல்வதும் அப்படியே ; நெஞ்சுவிடுதூதாகச் சொல்வதும் அப்படியே. இது நிற்க.

இப்பாட்டின் கருத்தை ஆழ்வார்க்கும் நெஞ்சுக்கும் ஸம்பாஷணையாக வைத்து எழுதுவோம் ;—

ஆழ்வார் :—ஓ நெஞ்சே ! நீ எனக்கும் முன்னாடி வெகு உத்ஸாஹமாக்க் கிளம்புகிறாயே ; என்ன செய்யப் போவதாக உத்ஸாஹம் கொண்டிருக்கிறாய் ?

நெஞ்சு :—ஆழ்வீர்! நான் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹிக் கப் போகிறேன்; அதில் எனக்கு வெகு உத்ஸாஹமிருப்பதால் என்னைத் தடை செய்யவேண்டா.

ஆழ்வார் :—உன்னை யாரும் தடை செய்வாரில்லை; என்னோடே சேர்ந்து காரியம் நடத்தினாயாகில் நல்லது என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

நெஞ்சு :—நீர் செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கும் காரியம் யாது? நான் மேற்கொண்ட காரியத்தோடு அது விரோதப்படாத காரிய மாயிருந்தால் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார் :—நீ கொண்ட காரியமே நானும் கொண்டது; வேறில்லை; காயாம்பூப்போல் அழகிய கறுத்த திருநிறமுடைய னுன எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நல்ல சொல் தொடைகளிலே சேர்த்துப் பாடி அதுபவிக்கப் பாரிக்கின்றேன்; அதற்கு நீ துணை செய்யவேணும்—என்கிறார்.

முயற்றியாவது முயற்சி; அதனைச் சுமப்பதாவது மேற் கொள்ளுகை; ப்ரயத்னப்படுகை என்றபடி. இயற்றுதல்—காரியம் நடத்துதல்.

நயப்புடைய = (நயப்பாவது-ஆசை.) இந்த விசேஷணம் நானி லும் அந்வயிக்கலாம்; கிளவியிலும் அந்வயிக்கலாம். எம்பெருமானைத் துதிக்க ஆசைகொண்ட நாக்கினால் கவனம் செய்யப்படுகிற என்ற படி. கிளவியில் அந்வயிக்கும்போது - அன்புமிகுதியினாலுண்டா கிற சொற்கள் என்றதாம். நாவின் என்றவிடத்து ஈனுவதாவது உண்டாக்குதல்.

தோடைகிளவியுள் = “ததநாஃ சாஹுரூதநிவாஹிபீஷ்ய ஸ்ரவணயோ:” (ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்) என்றபடி-பதங்களுக்கு ஒன்றோ டொன்று அமையும் சேர்த்தியழகுக்குத் தோடை என்று பெயர். ஆகவே, சேர்த்தியழகு பொருந்திய இனிய சொற்களிலே பகவத் குணங்களை அமைத்துப் பாடும்படி நெஞ்சே! நீ அதுகூலிக்க வேணுமென்றதாயிற்று. இப்பிரபந்தம் முழுவதும் வேண்பாவின லமைந்தது. (க)

புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் *
 இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம்—இகழோம் * மற்று
 எங்கள்மால் ! செங்கண்மால் சீறல்நீ தீவினையோம் *
 எங்கள்மால் கண்டாயிவை. (உ)

எம் கண்	எங்களிடத்தில்	மதிப்போம்	{ உன்னைச் சிறந்தவ ஏக நெஞ்சால் நினைத்தோ மாகிலும்
மால்	{ வ்யாமோஹத்தை யுடைய	இகழ்வோம்	{ உன்னை அகெளர வப் படுத்தினவர் களாக ஆய்விடு வோம்;
செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷணை பெருமானே !,	மதியோம்	{ அப்படி நெஞ்சால் நினையாதிருந் தோமாகில்
புகழ்வோம்	{ (ஒருவராலும் புகழ்ந்து முடிக்க வொண்ணாத உன்னை அற்ப ஞானிகளான நாங்கள்) புகழ்ந் தோமாகில்	இகழோம்	{ அகெளரவப்படுத்தா தவர்களாகஆவோம்;
பழிப்போம்	{ (அயோக்யர் புகழ் வது புகழ்ச்சியின் ரூதலால் உன்னை நாங்கள் பழித்த வர்களாகவே ஆய் விடுவோம் ;	(ஆக இப்படிப்பட்ட உண்மையை நாங்கள் நன்கு அறிந்திருந்தும் உன்னைப் புகழாமலாவது மதியாம லாவது இருக்கப் போகிறதில்லை; புகழ்வதும் மதிப்பதும் செய்யத் தான் போகிறோம்.)	
புகழோம்	{ (இவ் வுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு) புகழா திருந்தோமாகில்	நீ சீறல்	{ நீ கோபங்கொள்ள லாகாது ;
பழியோம்	{ உன்னைப் பழித்த வர்களாக ஆக மாட்டோம் ;	இவை	{ புகழ் நினைப்பதும் (பிறகு) புகழலா காதென்று பின் வாங்குவது மாகிற இவை
		தீவினையோம் எங்கள் மால் கண்டாய்	{ மஹாபாவிகளான எங்களுடைய ப்ரமமேயாம்.

***—[புகழ்வோம்.] “நற்பூவைப் பூவீன்றவண்ணன் புகழை
 நயப்புடைய நாவின் தொடை கிளவியுள் பொதிவோம்” என்று
 கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானைத் துதித்துக் கவிபாடுவதாகத்
 தொடங்கின ஆழ்வார் ‘இப்போது நாம் எடுத்துக்கொண்ட
 காரியம் என்ன ?’ என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தார் ; எம்பெரு

மாணப் புகழ்வது என்கிற காரியத்தையா நாம் எடுத்துக்கொண்டோம்; ஹா ஹா !! இப்படியும் நமக்கொரு மதிகேடு இருக்குமோ? எம்பெருமாணப் புகழ்வது நம்முடைய காரியமாமோ? வேதங்களை புகழ்த்தொடங்கி முடியாதென்று மீண்ட விஷயத்தை நாமோ புகழக்கடவோம்! ஒருவனைப் புகழ்வதென்றால் அவனிடத்துள்ள குணங்களை யனைத்தையும் ஒன்று விடாமற் சொல்லித் தீர்த்து, மேலேயும் சில குணங்களை அதிகப்படியாக இட்டுச் சொல்லுவதன்றோ புகழ்வதாவது; எம்பெருமானிடத்து அது செய்ய ஆரால் ஆகும்? சிற்றறிவாளரான நாம் என்ன சொல்ல வல்லோம்!; † “கேழ்த்த சீர் அரன்முதலாக்கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாகுணாதே” என்னுமாபோலே அறிவீர்சிற்றந்த அரன்முதலானோர் புகழ்ந்தாலுங்கூட அது பகவத்குணங்களுக்கு இகழ்ச்சியாய்த் தலைக்கட்டாநிற்க, நமது ஊத்தைவாய்கொண்டு பேசுவது என்னாகும்!. “பகவானுடைய குணங்கள் இந்த அற்பன் பேசும்படியான அளவிலேயோ இருக்கின்றன?” என்று பலரும் இழிவாக நினைக்கவன்றோ காரணமாகும் நாம் புகழ்வது—என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்தை வெளியிடா நின்றுகொண்டு எம்பெருமாளை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் இதில்.

புகழ்வோம் பழிப்போம் = திருமாலே! உன்னை நான் புகழ்ந்தேனாகில் பழித்தவனாவேன்; என்னுடைய புகழ்ச்சி உனக்குப் பழிப்பேயாம் என்றபடி. ஆசாரஹீனான ஒருபயல் வலிஷ்டனைப் பற்றிப்பேசத் தொடங்கி ‘வலிஷ்ட முனிவர் நல்ல ஆசாரசீலர்’ என்று புகழ்வதானது எப்படியோ, அப்படியேயன்றோ குணஹீனான நீசனேன் குணக்கடலாகிய தேவரீரைப் புகழ்வதும். புகழோம் பழியோம் = நான் தேவரீரைப் புகழாதிருக்கிற பகஷத்தில் பழித்தவனாக ஆகமாட்டேன். இவ்வர்த்தம் “புகழ்வோம் பழிப்போம்” என்றதிலேயே கிடைக்கக் கூடுமானாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்ல விரும்பின ரென்க. உன் திருநாமத்தையே நான் எடுக்காதிருப்பின் யாதொரு பழிப்புமில்லை பென்றவாறு.

இகழ்வோம் மதிப்போம் = ‘மதிப்போ மிகழ்வோம்’ என மாற்றி அந்வயித்துக் கொள்வது. இதன் கருத்தாவது—வாய்விட்டுப் புகழ்வதென்கிற விஷயம் அப்படி கிடக்கட்டும்; தேவரீரை நாயினேன் நெஞ்சால் நினைப்பதாவது தகுதியோ என்று பார்த்தால், அதற்கும் யோக்க்யதையில்லை; நெஞ்சால் நினைப்பதுதானும் இகழ்ந்தவாறாகும் என்றபடி. மதியோம் இகழோம் = உன்னை நான் நெஞ்சாலும் நினையாதிருக்கில் இகழ்ந்தவனாக ஆகமாட்டேனென்கை.

ஆழ்வார் இப்படி சொன்னதும், எம்பெருமான் திருவுள்ளஞ் சீறிக்கண்சிவந்து நின்றான்; ஏனென்னில்; ‘திருநாவீறுடைய பிரானகிய இவ்வாழ்வார் எதோபாசரம் சொல்வதாகத் தொடங்கினாரே, நல்லது, செவிக்கு இனிதாகக் கேட்போம்’ என்று மிக்க ஆசை கொண்டிருந்தான் எம்பெருமான்; அந்த ஆசை * ஊமனார்கண்ட கனவிலும் பழுதா யொழியும்படி ஆழ்வார் அயோக்க்யதாதுஸந்தாரம் பண்ணி, ‘நான் புகழ்த்தகாது, நெஞ்சால் நினைக்கவுந்தகாது’ என்று பேசுவே உண்ணுஞ் சோற்றை எதிர்பார்த்திருந்த பசியனுக்குச் சோறு தடுமாறிப்போனால் கண் சிவந்து கோபமுண்டாவது போல எம்பெருமானுக்கும் * செவிக்கினிய செஞ்சொல் கேட்டுக்களிக்கப் பாக்கியமில்லாமற் போகிறதேயென்று கோபம் மேலிட்டுக் கண்கள் சிவந்தன; அந்த நிலைமையைக் கண்ட ஆழ்வார் “எங்கண்மால் செங்கண்மால்” என விளிக்கின்றார் பிரானே! நீ எங்களிடத்து இயற்கையாகவே வ்யாமோஹ முடையவனல்லையோ; இப்படி கண்கள் சிவக்கச் சிறலாமோ? என்ற கருத்து உள்ளுறை.

செங்கண்மால்! என்று ஆழ்வார் அழைத்தவாறே எம்பெருமான் “ஓய்! என்னை ஏதுக்கு அழைக்கிறீர்? என்னை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் இகழ்ந்ததாகும் என்று சொல்லிவிட்டாரே; அப்படியிருக்க, என்னை நெஞ்சாலும் நினைத்து வாயாலும் ஏன் அழைக்கிறீர்? போம் போம்” என்று சிற்றந் தோற்ற முகத்தை மாறவைத்தான்; ஆழ்வார் அது கண்டு கீழல் நீ என்கிறார்; நாயனே! அந்நய கதியான என்மேலோ நீ சிறுவது; சிறவேண்டா என்கை.

“புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோ மிகழோம்” என்று வெகு அழகாக

நீர் சொன்ன வார்த்தைக்கு நான் சீராமலுமிருக்க வேணுமோ ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஸமாதானம் போல் “தீவினையோம் எங்கண்மால்கண்டாயிவை” என்கிறார் இதன் கருத்து:—தேவாரைப் புகழ்வோமென்றால் என்னுடைய அந்தராத்மா சிறுகிறது; புகழாதிருப்போமென்றால் தேவாரீர் சிறுகிறது; இந்த பாவத்திற்கு என்ன பண்ணுவேன்; இது பெரிய தீவினையாயிரா நின்றதே! ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் தேவாரைப் புகழ் நா எழும்பவில்லை; ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் புகழாதிருக்க முடியவில்லை; ஆகையாலே, புகழ்வேண்டியதாயுமிருக்கிறது, நாமோ புகழ்வதென்று பின்வாங்க வேண்டியதாயுமிருக்கிறது; இது என்னுடைய ப்ரார்த்தி நிலைமைகாணீர்; யான் என்ன செய்வேன் என்ற ராயிற்று. பின்னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவும் உரை யிடலாம். (உ)

இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய *

இவையென் றிவையறிவ னேலும் * —இவையெல்லாம்

என்ன லடைப்புநீக் கொண்டா திறையவனே !*

என்னால் செயற்பால தேன் ?

(ந)

இதையவனே எம்பெருமானே !

இவை அன்றே நல்ல { உன்னைப் புகழா மையும் சிந்தியா மையுமாகிற இவையன்றே நல்லது ;

இவை அன்றே தீய { உன்னைப் புகழ்வ தும் சிந்திப்பது மாகிற இவை யன்றே கெட் டது ;

இவை இவை என்று அறிவ னேலும் { (ஆகவே) ‘இன் னது இப்படிப் பட்டது’ என்று நான் உண்மையில்தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேனெனிலும்

இவை எல்லாம் { புகழாமையும் மதியாமையும், புகழ்தலும் மதித்தலுமாகிற இவையெல்லாம்

என்னால் என்னாலே

அடைப்பு நீக்கு ஒண்ணது { பற்றவும் முடியாது, விடவும் முடியாது ;

என்னால் செயற்பாலது என் { (சபலனான) என்னாலே செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது ?

* * *—[இவையன்றே நல்ல.] “சீறல் நீ” என்று திருவுள்ளத்தில் இரக்க முண்டாம்படி பிரார்த்தித்த ஆழ்வரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! என்னுடைய சீற்றம் கிடக்கட்டும்; நீர் என்ன தீர்மானம் செய்து கொண்டீர்? ‘புகழ்வது தகுதிதான்’ என்று கொண்டீரா? அல்லது ‘புகழ்த்தகாது’ என்றே கொண்டீரா? அதை நிஷ்கர்ஷித்துச் சொன்னீராகில், பிறகு பார்ப்போம்” என்றான்; அதற்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. இதில் சொல்லுகிறது யாதெனில்; எம்பெருமானே! இது யுத்தம், இது அயுத்தம் என்கிற விஷயம் அடியேனுக்குத் தெரியாமையிலலை; அற்ப ஞானிகள் உன்னைப் புகழ்வது அயுத்தம், புகழாதிருப்பது யுத்தம்—என்பதை அடியேன் நன்கு அறிவேன். . அதில் ஸம்சய மில்லை; ஆனால், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்க என்னாலாகாது. நான் அறிந்திருக்கிறபடியே அநுஷ்டிக்க வேணுமானால், உன்னைப் புகழ்வதை விட்டுப் புகழாமையைப் பற்றவேணுமிறே. இந்த வீடுபற்றுக்கள் என்னால் செய்யப்போகாது. (உன்னைப் புகழாதிருக்க என்னால் முடியாது என்றபடி.)

என்னால் செயற்பாலது என்?—என்னுடைய இஷ்டப்படி காரியம் நிறைவேறுமாகில் உன்னைப் புகழாமலிருந்துவிடுவேன்; அதில் தடையில்லை. வாஸ்தவத்தில் என்னுடைய எண்ணமொன்றும் பலிக்கிறதில்லை; † “என் நா முகல் வந்து புகுந்து நல்லீன்கவி, தாமதல் பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்சொன்ன என்வாய் முதலப் பன்” என்றபடி என்னுடைய வாக்குக்களுக்குப் ப்ரவர்த்தகன் நீ யாகையாலே, அது புகழ்வதோ இகழ்வதோ உன் காரியமே யொழிய என்னுடைய காரியமாக யாதொன்றுமில்லைகாண் என்ற வாறு.

இனி, “என்னால் செயற்பாலதென்” என்பதற்கு—என்று அன்பு செய்கிறதேயொழிய நான்செய்வதொன்றுமில்லை என்பதாகவும் உரைக்கலாம்.

நல்ல, தீய—பலவின்பால் குறிப்பு வினைமுற்று. அடைப்பு நீக் கொண்டனது = அடைப்பாவது பரிந்ரஹித்தல்; நீக்காவது பரித்ய

ஜித்தல்.-பரிக்ரஹிக்கத்தக்கதான புகழாமையைப் பரிக்ரஹிக்கவும், பரித்யஜிக்கத் தக்கதான புகழ்வதைப் பரித்யஜிக்கவும் என்னு லாகாது என்றபடி. ஏன் உம்மாலாகாது? என்னில்; அதற்கு ஸமா தானம் என்னால் செயற்பாலதென்? என்பதாம். (ங)

என்னின் மிகுபுகழார் யாவரே? * பின்னையும்மற்று
எண்ணில் மிகுபுகழேன் யானல்லால் * —என்ன
கருஞ்சோதிக் கண்ணன், கடல்புரையும் * சீலப்
பெருஞ்சோதிக் கென்னெஞ்சாள் பெற்று. (சு)

என்ன	என்னுடையவருளை	என் நெஞ்சு	என்னுடைய நெஞ்சு
கரும் சோதி	கறுத்த நிறத்தை	ஆள் பெற்று	சான்று அடிமைப் பட்டதனால்
கண்ணன்	யுடைய	என்னில்	என்னைவிட
	பூநீருஷ்ணனும்	மிகு புகழார்	மிக்க புகழுடை
		யாவரே	யவர் யார் கொல்?
கடல் புரை	கடல் போன்ற (கம்	மற்று	இன்னமும்
யும் சீலன்	பீர) ஸ்வபாவ	பின்னையும்	ஆராய்ந்து
	முடையவனும்	எண்ணில்	பார்க்கு மளவில்
பெரும்	மிகப் பெரிய சோதி	மிகு புகழேன்	மிக்க புகழுடைய
சோதிக்கு	வடிவமானவனு	யான்	வன்நானே தவிர
	மான எம்பெரு	அல்லால்	வேறுயாரு
	மானுக்கு		மில்லை.

* * *—[என்னில் மிகுபுகழார்.] முதற்பாட்டில், ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் புகழத் தொடங்கி, இரண்டாம் பாட்டில், அவனை நாமோ புகழ்வதென்று பின்வாங்கி, மூன்றாம் பாட்டில்—புகழாதிருக்க முடியாமையைச் சொல்லி முடித்தார். அவனைப் புகழ்வது நமக்குத் தகாதென்று நாம் அயோக்கியதையால் பின்வாங்க நினைத்தாலுங்கூட ஏதேனுமொருபடியாலே அவனது புகழ்களைப் பற்றி நம் வாயால் சில பாசரங்கள் பேசியே தீரவேண்டியதாகி ரதே!; ஹா ஹா!, நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; நம்மனைட பாக்கியசாலிகள் வேறுயாருளர்? எம்பெருமானுடைய சில திருக் குணங்கள் நம் வாயிலும் புகுந்து புறப்படும்படியான நல்லகாலம் வாய்த்ததே! என்று மகிழ்கிறார் இதில்.

“என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே” என்பதில் சொல்லுகிற ஆர்த்தமே “பின்னையும் மற்றெண்ணில் மிகுபுகழேன்யானல்

லால்” என்பதிலும் கிடந்தாலும் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே இரட்டித்துச் சொல்லுகிறபடி. “இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே” என்பதுபோல. இவ்விடத்தில் இவர் நினைக்கிற புகழாவது—பாக்யசாலி என்கிற கீர்த்தியாம். ஆகவே, என்னைவிட பாக்யசாலி வேறு யார்? என்றதாயிற்று.

‘உமக்கிப்போது என்ன பாக்கியம் வந்துவிட்டது?’ என்ன, பின்னடிகளில் அந்த பாக்கியத்தை விவரிக்கிறார்;—என்ன கருஞ்சோதிக்கண்ணன் கடல்புரையுஞ் சீலப் பெருஞ்சோதிக்கு என்னெஞ்ச ஆளாகப் பெற்றதனால் “என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே?” என்னவேண்டியதாயிற்று என்கிறார். என்ன என்றது—என்னுடைய என்றபடி தன்னுடைய வடிவை எனக்கு அறுபவிக்கக் கொடுத்தருளின கண்ணபிரான் என்கை. கடல்புரையும் சீலன் என்றது கடல்போன்ற கம்பிரஸ்வபாவமுடையனென்றபடி. சீலம் என்ற வடசொல்—ஸ்வபாவமென்றும் நல்லொழுக்கமென்றும் பொருள் படும. “சீலப்பெருஞ் சோதிக்கு” என்றவிடத்து சீலன் என்று பிரியும்; “சில விகாரமாமுயர்தினை” என்பது நன்னூல். ஆள் பெற்று என்றது—ஆளாகப் பெற்றது காரணமாக என்றபடி. எம் பெருமானை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் கெடுதியாமென்று கொண்டிருந்த கொள்கை நீங்கி அப்பெருமான் விஷயத்திலேயே இன்று என்னெஞ்ச ஆழ்ந்து அவகாஹிக்கப்பெற்றதனால் நான் மஹாபாக்ய சாலியானேன் என்றதாயிற்று.

இதென்ன விசித்திரம்!; எம்பெருமானை நீசனேன் நெஞ்சால் நினைப்பதும் கெடுதல் என்று சில ஸமயங்களில் சொல்லுகிறார்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களிலோ ‘அவனை நினைப்பது மஹாபாக்யம்’ என்கிறார்; இவ்விரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றோடொன்று சேரவில்லையே; ‘நினைத்தல் கூடும்’ என்பது வலித்தாந்தமா? ‘கூடாது’ என்பது வலித்தாந்தமா? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இரண்டும் வலித்தாந்தமே யென்று கொள்ளக்கடவது. இப்படியுமுண்டோ? என்னில்; கேண்மின்; “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என்னும்படியான தம்முடைய தாழ்வு நினைவுக்கு வந்துவிட்டால், அப்போது, ‘நாயிலுங்கடை கெட்ட நாமோ பரம்பொருளை நினைப்பதற்கும் புகழ்வதற்கும் தகுதியுடையோம்? இதில் ப்ரவர்த்திக்க

நமக்கு என்ன யோக்கதை? என்று பின்வாங்க வேண்டியதாகி
றது. இதுவும் தகுதியே. எம்பெருமானுடைய வடிவமுகம் போக்
யதையும் நோக்கப்படுமிடத்து நெஞ்சையும் வாயையும் கட்டிவைத்
திருக்கமுடிக்கிறதில்லை; பரவசமாகவே ப்ரவ்ருத்தி உண்டாய் விடுகி
றது. அந்த ப்ரவ்ருத்தியினால் மிக்க ஆநந்தமும் உண்டாய்விடுகி
றது. அந்த ஆநந்தத்தினால் தலைதடுமாறாகக் கூத்தாடிக் கொண்டு
“என்னில் மிகு புகழார் யாவரே” என்றும் “யானே தவஞ் செய்
தேன்” என்றும் “எனக் காரும் நிகரில்லையே” என்றும் பலவாறு
பேச வேண்டியதாகிறது. இதுவும் தகுதியே. ஆகையால் இரண்
டுக்குங் குறையில்லையென்க. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும்,
பண்ணின பிறகு அநுதாபங் காட்டுதலுமாகிற இரண்டும் அவி
ருத்தமென்று கொள்வது போல இதனையும் கொள்க. ... (ச)

பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தைநீ *

மற்றையா ராவாரும் நீபேசில் *—எற்றேயோ!

மாய! மா மாயவளைமாய முலை வாய்வைத்த *

நீயம்மா! காட்டும் நெறி.

(ரு)

மாய	மாயவனே!	மற்றையார்	மற்றும் ஆசாரியரும்
அம்மா	ஸ்வாமியே!	ஆவாரும் நீ	நீயே;
பேசில்	{ உன்னால் நான் பெற்ற உபகாரங் களைப் பேசப் புகுந்தால்	மா மாயவளை மாய	{ மஹத்தான வஞ் சனையுடைய ளான பூதனையை முடிப்பதற்காக
பெற்றதாய் நீயே	{ பெற்றதாய்போலே ப்ரியமான தையே செய்பவ னும் நீயே;	முலை	{ (அவனது விஷந்தட வின) முலையை
பிறப்பித்த தந்தைநீ	{ உண்டாக்கின பிதாவைப் போல விரிதமானதையே செய்பவனும் நீயே;	வாய்வைத்த நீ	அமுது செய்த நீ
		காட்டும் நெறி	{ எனக்குக் காட்டின வழிகள்
		எற்றே ஒ—	{ என்ன ஆசாரியமா னவை! (என்று உருகுதிருர்.)

* * *—[பெற்றதாய் நீயே] எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும்
கூறிப்பதற்கும் நான் யோக்கதையற்றவன் என்று பின்வாங்கப்

பார்த்த அடியேனை அந்த எண்ணம் நீங்கி ப்ரவர்த்திக்கும்படி செய்து தருளிற்றே ; இப்படி மஹோபகாரம் செய்கிற மஹாதபாவர் தேவரீர் தவிர வேறு யாருளரெனக்கு ? தாயும் தம்ப்பனும் ஆசாரியனுமாகிற உபகாரர்கள் யாவரும் அடியேனுக்கு தேவரீரே யாயிற்று ! எனது எம்பெருமானை நோக்கி உருக்கமாகப் பேசுகிறார்.

பேசில்—நீ பண்ணின உபகாரத்தை வாய்விட்டுப் பேசத் தொடங்கினால், நீயே பெற்றதாய், நீயே பிறப்பித்த தந்தை ; நீயே மற்றையாராவாரும்.—வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து பெறுகிற தாயும், பிறப்பிக்கும்வனு தகப்பனும், ஆத்மாவுக்கு உற்றநன்மைகளைச் செய்து விலகாநாஜன்மத்தைக் கொடுக்கிற ஆசார்யனும் ஆகிய ப்ரவித்தர்களான உபகாரர்கள் மூவரும் அடியேனுக்கு தேவரீர்தாம். அப்போதென்று பின்வாங்கி தேவரீரை அடியேன் நினையாமலும் புகழாமலும் நுந்திட்டால் என்னுடைய ஸத்தையே போய்விடும் ; அது போகாதபடி காப்பாற்றியருளின உபகாரகர் தேவரீரேயாதலால், ஸத்தைக்கு வேறுது பூதர்களான தாய் தந்தை ஆசாரியர்கள் மூவரும் தேவரீரேயாயிற்றன்றோ என்கை.

மூன்றாமடியின் முதலிலுள்ள மாய என்பது ஸம்போதநம் (வினி) ; உன்னுடைய ஆச்சரிய சேஷ்டிதத்தை என்ன சொல்லுவேனப்பா ! என்று கருத்து. “ புகழ்வோர் பழிப்போம் ” என்று கொண்டிருந்த எண்ணத்தைத் தவிர்த்து “ என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே ” என்னும்படி பண்ணின விது என்ன ஆச்சரியம் ! என்கிறார் போலும்.

மாமாயவளை மாய முலைவாய்வைத்த என்று பூதனையின் முலைபைச் சுவைத்த வ்ருத்தாந்தத்தை எடுத்துக் காட்டியது—பின்னையாயிருந்து முலையுண்கிற பாவனையிலே அப்பூதனையின் உயிரை முடித்தது எப்படி ஆச்சரியமோ அப்படியே காண் இதுவும் ஒரு ஆச்சரியம் என்றபடி. உன்னைக் கொல்வதாக வந்த அவளை நீ கொன்று உலகுக்கு ஒருயிரான உன்னை ரக்ஷித்துத் தந்த உபகாரம் போலே இதுவும் ஒரு உபகாரங்காண் என்றதாகவுமாம். மாமாவள் மாய முலைவாய்வைத்த வரலாறு :—கிருஷ்ணனைப் பெற்றதாயான தேவகியினது உடன் பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு

மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்து வளர்கிறுனென்பதையறிந்து அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை எவகிற கிரமத்திலே அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

நீகாட்டும் நெறி எற்றேயோ? = அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கப் பார்த்த வென்னை வசப்படுத்தி உன் பக்கவிலேயே அவகாவிக்கும்படி ஒரு வழி காட்டிற்றே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்கை. எற்றே என்பது அதிசய விரக்கச் சொல்; ஏற்று—எத்தன்மையது!.. ... (டு)

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ? நிற்பால் * கருமா
முறிமேனி காட்டுதியோ? * மேனாள்—அறியோமை
என்செய்வா னெண்ணினாய்? கண்ணனே! * ஈதுரையாய்
என்செய்தால் என்படோம் யாம்? (சு)

கண்ணனே எம்பெருமானே !,

நெறி காட்டி
நிற்பால்
நீக்குதியோ

{ கருமம் ஞானம்
முதலிய
உபாயந்தரங்
களைக் காட்டி
(இவற்றை அது
ஷ்டித்துப்பலன்
பெறுவாய்
என்று சொல்லி
என்னை)
கை விட்டு விடப்
பார்க்கிறாயோ?
(அல்லது)

கரு மா முறி
மேனி
காட்டுதியோ

{ கறுத்த மாமரத்தின்
தளிர் போன்ற
(உனது)
திருமேனியை
லேவை
ஸாதிப்பித்து
அறுக்காவிக்க
நினைக்கிறாயோ?

மேல் நாள்

அநாதி காலமாக

அறியோமை

{ அறியாதவர்களான
எங்கள்

என் செய்வான் எனண்ணியுள் { என்ன செய்வ தாகத் திரு வுள்ளம் பற்றி யிருக்கிறது ?

ஈது உரையாய் { தேவரீருடைய திருவுள்ள மின்ன தென்பதை அருளிச் செய்ய வேணும் ;

என் செய்தால் { நீ எமக்கு என்ன நன்மையைச் செய்தாலும்

யாம் என் படோம் { யாம் என்ன அநர்த் தத்தைத்தான் அநுபவிக்க மாட் டோம்.

* * *—[நெறிகாட்டி.] ‘நம்மை விட்டுப் பின் வாங்கப் பார்த்த இவ்வாழ்வாரை நாம் உபாயமாகப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டோம்; இனி இவர் நம்மை நினைப்பதும் துதிப்பதும் செய்து கொண்டிருக்கப் போகிறார்; அப்படியே யிருக்கட்டும்; அல்லும் பகலும் அழுது கதறிக் கொண்டிருக்கட்டும்; நம்மைக் கிட்டி அநுபவிக்க விரும்பி னாராகில் கரும்பு ஞானம் முதலிய ஸாதநங்களை அனுட்டித்து மெதுவாக வந்து சேரட்டும்’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்ட ஆழ்வார் அப்பெருமானையே நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார்;—பெருமானே! உனக்கு ஸ்வாதந்திரியம் என்கிற ஒரு குணமும், நிர்ஹேதுகக்ருபை என்கிற ஒரு குணமும் உண்டு; எந்த குணத்தைச் செலுத்தி நீ காரியம் செய்ய நினைத்தாலும் செய்யக்கூடும். சிலரிடத்தில் ஸ்வாதந்திரியத்தைச் செலுத்திக் கைவிடப் பார்ப்பாய்; சிலரிடத்தில் நிர்ஹேதுக கருணைபைச் செலுத்தி வலிகட்டாயமாகக் கைக்கொள்ளப் பார்ப்பாய். இப்படி எத்தனையோ செய்துமிருக்கிறாய். இப்போது அடியேன் விஷயத்தில் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது எது? ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டிக் கைவிடப்பார்க்கிறாயோ? அல்லது, திருவருளாக் காட்டி அழகிய திருமேனியை ஸேவை ஸாதிப்பித்து விஷயீகரிக்கப் பார்க்கிறாயோ? எப்படி நீ செய்தாலும் அப்படிக்கு என்னைப் போன்ற ஸம்ஸாரிகள் உடன்பட வேண்டியவர்களே யன்றி உன்னை நியமிக்கவல்லார் ஆருமில்லை; ஆனாலும் ‘இன்னது செய்ய நினைத்திருக்கிறேன்’ என்பதைச் சோதிவாய்திறந்து சொல்லிவிட்டால் நெஞ்சுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும்—என்கிறார்.

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நிற்பால்?—நெறியென்றால் வழி; வழியாவது உபாயம்; பகவத் தீதையில் சரமச்லோகத்துக்குக் கீழே

விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதநாந்தரங்
களை இங்கு நெறி யென்கிறது. எம்பெருமான் யாரை அதுக்ரஹித்
கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் எவ்
விதமான அலைச்சலும் படவேண்டா; என்னையே தஞ்சுமாக உறுதி
கொண்டு மார்விலே கைவைத்து உறங்குங்கள்” என்பன்;
எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறானோ அவர்களுக்கு அருந்தொழில்
களை அளவில்லாதபடி விதித்து ‘இவற்றைச் சரியாகச் செய்து
பேறு பெறுங்கள்’ என்பன் ஆகையாலே நெறிகாட்டுகை யென்ப
தும் நீக்குகை யென்பதும் பர்யாயம். நெறியைக் காட்டுகையா
வது—‘இது கர்மயோகம், இது ஜ்ஞாநயோகம், இது பக்தி
யோகம்; இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை அதுஷ்
டிக்கக் கடவீர்’ என்றுசொல்லி, நான் உதாஸீநஸ்ய விரிகை.
நெறிகாட்டி நின்பால் நீக்குதியோ? = உன்னையொழிய வேறொருபா
யத்தைக் காட்டி உன்பக்கலில்நின்றும் என்னை அகற்றப் பார்க்
கிறாயோ என்றவாறு.

நளமஹாராஜன் தமயந்தியை உடுத்த புடைவையிலே ஒரு
தலையையறுத்து ‘இது விதர்ப்பதேசம் போகிறவழி, இது கோஸல
தேசம் போகிறவழி; எந்த வழியில் போனா னானும் போய்க்கொள்;
என்று சொல்லிவிட்டு அகன்ற கதையை இங்கு நினைப்பது.

கரு மா முறி மேனி காட்டுதியோ? = நிர் ஹேதுக விஷயீகாரத்
திற்கு அடியேனை ஆளாக்கப்பார்க்கிறதோ என்கை. [“नास्तु
मृच्छा प्रसवसं लक्ष्यं न मृदयान् न बभूवुः सुतैः। यस्मै
वैश्वं वृणुते तैः लक्ष्यं तस्यैव तस्यैव तस्यैव विदुः।
नारायणमात्रं प्रवक्ष्यते लब्ध्वा न मेतया न बभूवुः सुतैः।
यमेवैव वृणुते तेन लब्धं तस्यैव तस्यैव तस्यैव विदुः।
तथा न स्त्वाम्”] என்று உபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற
படி—எவனை அதுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவனுக்
குத் தனது கிவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைப் பரிபூர்ண தபவ விஷய
மாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கடவனாகையாலே, மேனி காட்டுதியோ
வென்கிறார். முறி யென்று தளிரிக்குப் பெயர்; முறிக்கப்படுவது முறி
யென்று காரணப்பெயர். மாமுறி—மாந்தளிர்; அதுபோல் ஸுகு

மாரமாயும், கரு—ச்யாமளமாயுமிருக்கிற திருமேனியைக் காட்டியருள நினைக்கிறாயோ ?

கண்ணனே ! மேனாள் அறியோமை என்செய்வா னெண்ணினாய்? = அநாதிகாலமாக அவிவேகியாய்க்கிடக்கிற அடியேன் திறத்தில் எது செய்ய நினைத்திருக்கிறது ? நிக்ரஹமோ ? அல்லது அதுக்ரஹமோ ? சொல்லவேணும். மேனாழியோமை என்றதன் கருத்து யாதெனில்; ஒன்றிலும் அறிவில்லாத அடியேனுக்கு உபாயாந்தரங்களை விதித்தால் என்ன செய்யமுடியும் ? தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு அஜ்ஞரும் அசக்தருமன்றோ இலக்கு; ஞானமுள்ளவர்களும்சக்தியுள்ளவர்களும் தங்களுடைய ஞானசக்திகளைக் கொண்டு கரையேறிவிடக் கூடும்; அறிவில்லாதவர்களும் அசக்தர்களுமே தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்திற்குப் பாத்நிரமாகக் கூடியவர்களாதலால் அஜ்ஞனை அடியேன் நெறிகாட்டி நீக்குவதற்கு உரியவனல்லேன் ; கருமாமுறிமேனி காட்டுவதற்கே உரியேன்—என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் படுப்படி சொல்லுகிறாரென்க.

என்செய்தாலென்படோம் யாம் = இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு; நீ ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்த்தாலும் ஸரி ; அதுக்ரஹித்துத் திருமேனியை ஸேவைஸாதிப்பித்தாலும் ஸரி ; திருவுள்ளமானபடி எது செய்தாலும் அதன்படி அடியேன் உடன்படத்தக்கவனே யொழிய வேறு என்ன தடை செய்யப்போகிறேன்—என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, நீ என்ன நன்மை செய்தாலும் அதைத்தாங்கிக்கொள்ள என்னால் முடியப்போகிறதோ ? யானையைக் குளிப்பாட்டி வைத்தாலும் நொடிப்பொழுதில் தும்புதூசுகளையே வாரி மேற்கொள்ளுமாபோலே, நீ செய்யும் நன்மையையும் கெடுத்துக் கொண்டு தீமையையே ஏறிட்டுக்கொண்டவனாவேன்—என்கிறார் என்னவுமாம். (அ)

யாமே அருவினையோம் சேயோம் * என்னெஞ்சினார்
தாமே அணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார் *—பூமேய
சேம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்து * பாரிடந்த
அம்மா'நின் பாதத் தருகு.

(எ)

பூ மேய்	{ தர்மரைப் பூவில் பொருந்தியிருக் கிற	அம்மா	ஸ்வாம் !
செம் மாதை	{ * ஹிரண்ய வர்ணை யான பிராட் டியை	நின் பாதத்து அருகு	{ தேவரீருடைய திருவடிகளின் சமீபத்திலே
நின் மார்வில் சேர்வித்து	{ உனது திருமா பிலே சேர்த்துக் கொண்டவனாயும்	என் நெஞ்சி ஞர் தாமே	{ என்னுடைய நெஞ்சுதானே
பார் இடந்த	{ (பிரளயத்திலமுந் திக் கிடந்த) பூமி யைக் குத்தியெ டுத்தவனாயு மிருக் கிற	அனுக்கர் சூய் சார்ந் தொழிந்தார்	{ அந்தரங்கமாகச் சென்று சேர்ந்து விட்டது;
		அரு வினையோம்	{ போக்க முடியாத பாவத்தைப் பண்ணியுள்ள
		யாமே	நாங்கள் மாத்திரம்
		சேயோம்	{ தூரத்திலிருக் கிறோம்.

* * * [யாமே அருவினையோம்.] “கருமா முறிமேனி காட்டு
தியோ?” என்று ரே கீழ்ப்பாட்டில் ‘ஆழ்வீர்! இதோ என்னுடைய
கருமா முறிமேனியைப் பாரும்’ என்று எம்பெருமான் சொல்லப்
போகிறானென்றும் திருமேனி ஸேவை கிடைக்கப்போகிறதென்றும்
ஆவல் கொண்டிருந்தார்; நெஞ்சுக்கு மாத்திரம் ஸேவை ஸாதித்த
படியே யொழிய, கட்கண்ணல் காணும்படியாகவும் கைகளாலே
அணைத்துக் கனிக்கும்படியாகவும் ஸேவை ஸாதிக்கப்பெறவில்லை.
அப்படி பெருததனாலே தமக்குண்டான கஷ்டத்தைக் கூறுகின்
ருரிகில்.

“பூமேய செம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்துப் பாரிடந்த
அம்மா!, என் நெஞ்சினுர்தாமே அனுக்கராய் நின்பாதத்தருகு
சார்ந்தொழிந்தார்; அருவினையோம் யாமே சேயோம்” என்று
அர்வயம். முதலிலேயே நான் எனது நெஞ்சைக்கூவி “முயற்றி
சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ
கூடி” என்று என்னோடு சேர்ந்து நீ காரியத்தை நடத்து என்று
சொல்லி வைத்திருந்தும் என் சொல்லை லக்ஷியம் பண்ணாத அந்த
நெஞ்சானது என்னை நெடுந்தூரத்திலே தனிப்பட விட்டுவிட்டுத்
தான் மாத்திரம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு அந்தரங்க
மாக அணுகி அங்கேயே லயித்துவிட்டது; அது நல்ல பேறு
பெற்றாவிட்டது; நான்தான் இப்படி தூரஸ்தனாய் வருந்திக் கிடக்

கிறேன்; நான் பண்ணின பாவமிது! என்கிறார். ஆழ்வார் நம் மைப்போலே இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே ஸம்ஸாரிகளுடைய மத்தியில் இருந்தாலும் அவருடைய திருவுள்ளம் மாத்திரம் பக வத் பாதாரவிந்தத்திலேயே அமுந்தியிருக்கு மென்பது இதனால் அறியத்தக்கது.

சேயோம் = சேய்மை என்னும் பண்படியாப் பிறந்த தன் மைப்பன்மைவினைமுற்று. சேய்மையாவது தூரம்; தூரத்திலுள்ள வன் சேயோன்; சேயோம் என்றது-தூரத்திலிருக்கிறோம் என்ற படி. “என்னெஞ்சு சார்ந்தொழிந்தது” என்ன வேண்டியிருக்க, நெஞ்சினர் என்றும் சார்ந்தொழிந்தார் என்றும் உயர்திணையாகக் கூறியது- எம்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள கௌரவத்தினால் அவனிடத்து ஆழங்காற்பட்ட மனத்தை உயர்த்திக்கூறவேணு மென்ற கருத்தினாலாம். அணுக்கர்—அந்தரங்கர், ஸமீபத்தி லுள்ளவர்.

“பூரேய செம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்து” என்ற விடத் துக் கடல் கடைந்த வரலாற்றையும், “பாரிடந்த” என்றவிடத்து வராஹாவதாரவ்ருத்தாந்தத்தையும் அநுஸந்திப்பது (எ)

அருகும் சுவமே தெரிவுணரோம் * அன்பே

பெருகும்மிக இதுவேன் ? பேசீர் *—பருகலாம்

பண்புடையீர் ! பாரளந்தீர் ! பாலியேம் கண்காண்பரிய *

நுண்புடையீர் : நும்மை நுமக்கு.

(அ)

பருகலாம்	வாய்மடுத்தப் பானம்	சுவமே	கிட்வேதற்கான
பண்பு	பண்ணுதற்கு		உபாயத்தையும்
உடையீர்	உரியதிருக்குணம்	தெரிவு	(நாக்கன்) பருத்தறிந்
	களையுடையவரே !	உணரோம்	தோயில்லை ;
	(தரிவிக்ரமாவதாரத்		(அப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)
பார் அளந்தீர்	தால்) பூமியெல்லா	நுமக்கே	உம் விஷயத்திலேயே
	மளந்தவரே !		
பாலியேம்	பாலிகளான எங்களு	அன்பு மிக	(எமக்கு) ஆசை
கண் காண்பு	டைய கண்களாலே	பெருகும்	யானது மிகவும்
அரிய நுண்பு	காணமுடியாத		பெருகா நின்றது;
உடையீர்	வைலக்ஷண்யத்தை	இது என்	இதற்கு என்ன
	யுடையவரே !		காரணம் ?
நும்மை	உம்மை	பேசீர்	நீர்தாம் சொல்ல
அருகும்	கிட்வேதையும்		வேணும்.

* * *—[அருஞ்சுவடும்.] எம்பெருமான் நெஞ்சக்குமாத்திரம் விஷயமானேயன்றி, கண்களால் காணவாவது கைகளாலணைக்கவாவது விஷயமாகவில்லை என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி கண்ணால் காணப்பெறுதிருக்கச் செய்தேயும், கண்ணால்கண்ட விஷயங்களிற் போல அன்பு அதிகரித்து வருகின்றதே, இதற்கு என்ன காரணம்? சொல்லாய் என்று அப்பெருமானையே கேட்கிறார்.

“பருகலாம் பண்புடையீர்! பாரளந்தீர்! பாவியேம் கண்காண்பரிய நுண்புடையீர்! நும்மை அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்; (அப்படியிருந்தும்) நமக்கே அன்புமிகப் பெருகும்; இது என்? பேசீர்” என்று அவ்வயம்.

பருகலாம் பண்புடையீர் = பண்பு என்று பொதுவாகக் குணத்தைச் சொல்லுகிறது; இவ்விடத்தில், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் என்கிற குணங்களில் நோக்கு. “கணைநாணில் ஓவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே!, ஓவாத ஊனாகவுண்” என்று மேலே அருளிச்செய்கிறபடி பகவத்குணங்களை உணவாகக் கொள்ளுகிறவராதலால் பருகலாம் பண்புடையீர் என்கிறார். அப்படிப்பட்ட பண்பு உலகளந்த சரிதையில் விளங்கிற்றென்பார் போல அடுத்தபடியாகப் பாரளந்தீர் என்கிறார். [பாவியேம் இத்யாதி.] பாவிகளான என்போன்ற ஸம்ஸாரிகளுடைய கட்டில்னுக்கு இலக்காகாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவரே! என்றபடி. நும்மை அருகும் தெரிவுணரோம், சுவடும் தெரிவுணரோம் = “கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு தனிநாயகம்” என்றபடி நீ எங்கணும் நிறைந்திருந்தாலும் அருகில் இருப்பதாக உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; (நீ எனக்கு ஸமீபத்தில் வந்து ஸேவை ஸாதிக்கவில்லை யென்றபடி.) இப்போது அப்படி தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும், இனி என்றேனு மொருநாள் தெரிந்துகொள்ள வழியுண்டோ என்னில்; சுவடுந் தெரிவுணரோம் = சுவடாவது அடையாளம்; உன்னுடைய ஸேவை கிடைக்கக்கூடுமென்று நினைப்பதற்குரிய அடையாளமு மொன்றுங் கண்டிலேன். என்னிடத்தில் ஏதாவது யோக்க்யதையிருந்தால் அந்த

யோக்யதை நிமித்தமாக உன் ஸேவை கிடைக்கக்கூடுமென்று நினைக்கவழியுண்டு; அப்படிப்பட்ட யோக்யதை ஒன்றும் என்பக்கல் இல்லாமையாலே அந்த நினைவுக்கு ப்ரஸக்தியில்லை யென்கை. சுவடு என்பதற்கு போக்யதை என்கிற பொருளுங்கொள்ளலாம். திருவயோத்தியில் பிராட்டி இராமபிரானோடு பன்னிரண்டாண்டு கலந்திருந்து அவனுடைய ராவிக்யத்தை அறிந்தாற்போலே நான் உன்னோடு கலந்தவனுமல்லேன், உனது ராவிக்யத்தை அறிந்த வனுமல்லேன்; ஆயினும், அன்பு மாத்திரம் எனக்கு உன் மீதே வளர்ந்து செல்லுகின்றதே! இதற்கு என்னகாரணம்? சொல்ல வேணும்—என்கிறார்களாமா.

ஆசார்யஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணத்தில் [பத்தாவது ஸூத்ரத்தில்] “அருகுஞ் சுவடும் போலே” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்யா நின்ற மணவாளமாமுனிகள்—“உம் முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது; இதுக்கு அடி அருளிச் செய்யவேணும்” என்று இப்பாசுரத்திற்குக்கருத்து அருளிச் செய்தமை இங்கு நோக்கத்தகும்.

“பாட்டின் முடிவில் நும்மை நுமக்கு என்றிருக்கிறதே; அதற்கு எங்கே அந்வயம்?” என்று நஞ்சியர் பிள்ளை திருநறை யூரையரைக் கேட்டபோது அவர் “நும்மை அருகுஞ் சுவடின் தெரிவுணரோம்; நுமக்கு அன்பே பெருகும் மிக” என்று அந்வயித்துக் காட்டிப் பொருளுரைத்தாராம். (அ)

நுமக்கடியோ மேன்றென்று நொந்துரைத்தென்? * மாலார்
தமக்கவர்தாம் சார்வரிய ரானால்*—எமக்கினி
யாதானும் ஆகிகோண் நெஞ்சே! * அவர்திறத்தே
யாதானும் சிந்தித் திரு. (க)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	மாலார்	{ அவ்வெம்பெரு
(மாலார்)	{ எம்பெருமானாகிற	தமக்கு	{ மானை நோக்கி
அவர் தாம்	{ அப்பெரியவர்		
	{ தாம்	நுமக்கு	{ “நாங்கள் உமக்கு
சார்வு அரியர்	{ நமக்குக்கிட்ட	அடியோம்	{ அடிமைப்பட்டவர்
ஆனால்	{ முடியாதவரா	என்று என்று	{ கள்” என்று பல
	{ யிருக்கும்போது		{ தடவை

நொந்து உரைத்து என்	{ வாய் நோவச் சொல் வதில் என்ன பயன் ?	அவர் திறத்தே	{ அப்பெருமான் விஷயமாகவே
இனி எமக்கு ஆதானும் ஆகிடு காண்	{ இன்று முதலாக நமக்கு ஏது வேணு மானாலும் நேரட் டெம்;	யாதானும் செறித்து இரு	{ எதையாவது செறித் துக்கொண்டு கிடப்பாயாக.

* * *—[நுமக்கடியோம்.] எம்பெருமானுடைய திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்று ஆசை கொண்ட தம்முடைய மனோரதப்படியே அவன் ஸேவை தந்தருளாமையால் அவனிடத்தில் வீணாக அன்புவஹிப்பதில் என்ன பயன்? என்று நினைத்த ஆழ்வார் ‘இனி நாம் எம்பெருமானை நோக்கிப் பஞ்சைப் பாட்டுகள் பாடுவது அநாவச்யகம்; “எனக்கு நீயே கதி, எனக்கு நீயே கதி” என்று பலகாலும் சொல்லுவதில் என்னப்ரயோஜனம்? எவ்வளவு கதறினாலும் அந்தப் பெரியவர் நம்மை லக்ஷியம்பண்ணுகிறதில்லை; ஆகையால், இனி நாம் அப்பெருமானை நோக்கி “நமக்கு அடியோம்” என்று சொல்வதை நிறுத்திவிட வேண்டியது—எனக் கருதி அக்கருத்தை இப்பாட்டில் முன்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். அதற்கு மேல், இந்த உறுதியுடனே நாம் இருந்து விடமுடியுமா’ என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தார்; சுஷணகாலமும் இப்படி யிருந்திட முடியாதென்று துணிந்து, ‘நெஞ்சை நோக்கி ‘நெஞ்சே! அப்பெருமான் நம்மை அநுகரஹித்தாலும் அநுகரஹிக்கட்டும், நிகரஹித்தாலும் நிகரஹிக்கட்டும்: திருவுள்ளமான படி செய்திடட்டும். நீ மாத்திரம் சிந்தனையை அவர் விஷயத்திலேயே செலுத்திக்கிட’ என்கிறார் பின்னடிகளில்.

“மாலார் தாம் சார்வரியரானால் (அந்த) மாலார் தமக்கு நுமக்கடியோமென்றென்று நொந்து உரைத்து என்?” என்று முன்னடிகளின் அந்வயம். மாலார்தாம்=‘ஆசிரிதர்களிடத்தில்வ்யாமோஹமே வடிவு கொண்டவர்’ என்று பேர் மாத்திரமேயா யிருக்கிற அவர் என்றவாறு. சார்வு அரியரானால் என்றது—நமக்கு நெருங்கியதுப விக்கக் கூடாதவராயிருக்கையினால் என்றபடி. நாம் ஆர்த்தியோடே நுமக்கடியோம் நுமக்கடியோம் என்று எத்தனை தடவை சொன்னாலும் அவர் ஸேவைஸாதி யாதிருக்குமளவில் அந்த வார்த்தையை

நாம் வாய் நோவ வீணாகப் பலகால் சொல்லிக் கதறுவதில் யாது பயன்? நெஞ்சு உலரக் கத்துவது ஏதுக்கு? என்கை. நொந்து உரைத்தலாவது—ஆர்த்தியோடே சொல்லுதல்; வாய் நோவச் சொல்லுதலுமாம். பசித்த போது சோறிடாதவனை நோக்கிச்சோறு சோறு என்று பலகால் கத்தினாலும் வாய் தானே நோகும்.

நெஞ்சே! எமக்கு இனி யாதானுமாகிகோண்; அவர் திறத்தே யாதானும் சிந்தித்து இரு=† “நல்ல வென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பர், செல்வர் பெரியர், கிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்?” என்றாற் போலே, மிக்க பெரியவரான அவரை இன்னபடி செய்க வென்று நியமிக்க ஆராலாகும்; அவர் * நெறி காட்டி நீக்கினாலும் நீக்கட்டும்; * கருமாமுறிமேனி காட்டினாலும் காட்டட்டும்; நீ அவர் விஷயமாகவே எதையாவது சிந்தித்திரு

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸுலக்தி காண்மின்:—“[அவர் திறத்தேயாதானும் சிந்தித்திரு.] பேறும் இழவும் இரண்டு மொக்குமென்றிருக்கலாமோ? நம்முடைய ஸத்தைக்கு † அவன் வேணுமேயென்ன; ஸத்தைக்கு இதெல்லாம் வேண்டாகாண்; அவர் நம்மை வேண்டாவென்றத்தை நினைத்திருக்கவமையும்; நம்முடைய ஸத்தைக்கு அவர் ஸத்தை யிறே காரணம்.” என்று. இந்த ஸ்ரீஸுலக்திகளின் ஆழ் பொருளை என் சொல்லோம் ‘எம்பெருமானுடைய அநுகரஹத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தால்தானே நமக்கு ஸத்தை; அவன் நம்மை அநுகரஹியாது நிகரஹித்து விட்டாலும் அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேணுமென்று சொல்லலாமோ? “எமக்கினியாதானு மாகிகோண்” என்று எப்படி சொல்லலாம்? என்னில்; அவனுடைய அநுகரஹம் போலே அவனுடைய நிகரஹமும் நமக்கு அது ஸந்தேயமே. நம்மைப்பற்றி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டிருக்க வேண்டுமத்தனையே அபேக்ஷிதம். அது அநுகரஹரூபமாகவோ நிகரஹரூபமாகவோ எதுவாகிலுமாகலாம். திருவாய் மொழியிலும் [4-7-3]. “கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பனி சோர நின்றால், பாவி நீ யென்றென்று சொல்லாய் பாவியேன் காண

† காச்சியார் திருமொழி—10-10.

‡ அவன் வேணுமே யென்றது—அவனுடைய அநுகரஹம் வேணுமே என்பபடி.

வந்தே” என்றருளிச் செய்ததன் கருத்து நோக்கத்தக்கது. எம் பெருமான் விருப்பான வார்த்தையோ வெறுப்பான வார்த்தையோ எது சொன்னாலும் அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; கண் முன்னே வந்து தோற்றிச் சொல்ல வேணுமென்பதொன்றே வேண்டுவது என்கிறாரன்றோ. ஆண்டாளும் † “செம்மையுடைய திருமார்பில் சேர்த்தானேலும் ஒரு நானறு, மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே” என்றாள்;—கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே எனது கொங்கைகளை அணைத்துக் கொள்ள வேணுமென்று விரும்பியிருக்கிற என் விருப்பத்தின்படி அவன் அணைத்துக் கொள்வனென்று; அப்படி அணைத்துக் கொள்ளத் திருவுள்ளமில்லையாகில், என் முகத்தை நேராகப் பார்த்து ‘எனக்கு உன்மேல் அன்பு எள்ளளவுமில்லை, உன்னைக் கைவிட்டேன், நீ போ’ என்று வாய் திறந்தொன்று சொல்லிவிட்டும்; அஃது எனக்கு மிகவும் ப்ரியம் என்றாள்ன்றோ. உன்னைக்கைவிட்டேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தையையாவது அவன், முகம் நோக்கிச் சொல்லுவனாகில் அப்போதைய ஸேவையாவது கிடைக்குமே என்றும் கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாயங்களால் ஸ்வாதினப்படுத்திக் கொள்ள வழியுண்டாகலாமென்றும் நினைத்துச் சொல்லுகிறபடியிதே இவை. அது போல, இவ்விடத்திலும் ‘அவன் திருவுள்ளத்தில் அதுகாஹமில்லாமல் நிகரஹமே கொண்டிருந்தாலும் அதையாகிலும் சிந்தித்துக் கொண்டிரு’ என்றது—நல்லபடியாகவோ தீயபடியாகவோ ஏதேனு மொருவிதமாக நம்மைப்பற்றின எண்ணம் அவனது திருவுள்ளத்தே பட்டிருக்குமாகில் அதுவே போதுமானது. நல்ல அபிப்ராயமோ கெட்ட அபிப்ராயமோ உண்டாம் போது நம்மை ஒரு வ்யக்தியாக நினைத்தன்றோ உண்டாக வேண்டும்; அந்த நினைவுதானே நமக்குப் போதுமானது என்கை.

ஆகிடு—ஆகிடுக. காண்—முன்னிலையசை. (சு)

இருநால்வ ரீரைந்தின் மேலொருவர் * எட்டோ
டொருநால்வ ரோரிருவரல்லால் *—திருமாற்கு
யாமார் ? வணக்கமார் ? ஏபாவம் நன்னெஞ்சே ! *
நாமா மிகவுடையோம் நாழ்.

(ஹ)

இரு நால்வர் { அஷ்ட வஸுத் கனென்ன	திரு மாற்கு { எம்பெருமானைப் பணித் தற்கு
நடைந்தின் { ஏகாதசருத்ரர் மேல் ஒருவர் { கனென்ன	ஆர் { எவ்வளவு மனிசர்?
எட்டோடு { த்வாதசாதித்யர் ஒரு நால்வர் { கனென்ன	வணக்கம் ஆர் { நம்முடைய பணிவு தான் எத்தன்மையது!
தூர் இருவர் { அச்விநீ தேவர் அல்லால் { கனென்ன ஆகிய முப்பத்துமூவர் மரர்கள் தவிர	ஏபாவம் { அந்தோ!; நல் நெஞ்சே { நல்ல மனமே!
(மற்றவர்களான)	நாமா { நாமோ வென்றால்
யாம் { நாம்	மிதநாழ் { மிகவும் குந்தழுள்ள உடையோம் { வர்களாயிருக்கி ரோமிதே.

* * *—[இருநால்வர்.] எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கும் துதிப்பதற்கும் அர்ஹரல்லாத நாம் நிறக்கிடாக அவனைச் சிந்தித்தல் செய்து ‘அவன் நமக்குத் திருமேனியை ஸேவைஸாதிப்பிக்க வில்லையே!’ என்று இப்படி வருத்தப்படுவதிற் காட்டிலும் ‘நாம் அயோக்யர்’ என்று கை யொழிந்து கிடப்பதே நல்லதன்றோ என்று திருவுள்ளம் பற்றின ஆழ்வார், பழைய அயோக்யதாது ஸந்தானமே பண்ணுகிறார் இதில். ஜன்மத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் தூயரான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களன்றோ அவனுக்கு அடிமைசெய்ய அர்ஹதையுடையார்; ஒருகுணமுமின்றிக்குற்றமே வடிவான நாம் அப்பெருமானை வணங்குதற்கு எவ்வளவு? நாம் என்பதற்கும் நம்முடைய வணக்கமென்பதற்கும் இங்கே என்ன விஷயமிருக்கிறது! என்று தம்முடைய அயோக்யதையைக் கூறி அகலப்பார்க்கிறார். பகவதநுபவம் விலகண்ணர்க்கே கிடைக்கும் தனை யல்லது நம்மைப்போன்ற பாவிக்குக்குக்கிடையாதுகாண் நெஞ்சே!; நீ ஏன் வினாக நாக்கை நீட்டிக் கிடக்கிறாய்? என்கிறார் போலும்.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்க இடமுண்டு;—
‡“நின்னை விண்ணோர் தாள் நில்நீதாய்ந்து தொழுவர் நின்மூர்த்தி பல் கூற்றிலொன்று காணது மாங்கொலென்றே?” என்றபடி எம்

என்று நைச்யானுஸந்தானமாகவோ வெறுப்பாகவோ அருளிச் செய்தாராயிற்று. யாம் ஆர்=பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலியவற்றால். அயோக்யரான நாம் அவனுக்கு எந்த வகுப்பில் சேர்ந்தவர்கள்? ரக்ஷயுயர்க்கங்களுள் ஒரு வகுப்பிலும் சேர்ந்தவர்களல்லோம் என்றபடி. வணக்கம் ஆர்=அயோக்யரான நம்முடைய ஆச்ரய ணந்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு? நாம் ஆச்ரயித்தோமென்பது அவனுக்கொரு பொருளோ?

“பிறையேறு சடையானும் நான் முகனுமிந்திரனும், இறையாக விருந்தேத்த வீற்றிருத்தலிது வியப்பே” என்னும்படியாயுள்ள அவனுக்கு, அறிவொன்றுமில்லாத நம்முடைய வணக்கம் ஒரு வஸ்துவாகவும் இட்டெண்ணத்தக்கதோ வென்றபடி. “வணக்கம் எது” என்னுமல் “வணக்கம் ஆர்” என்று அஃறிணைச் சொல்லுக்கு உயர்திணைவினாச்சொல் இட்டுச் சொன்னது ஒரு வகைக் கவிமரபு. ஏபாவம்=வடமொழியில், லு ஸு [அஹஹ] ஸு நு [ஹந்த] லு [பத] என்னும் அவ்யயங்கள் போலே தமிழில், இது ஒரு இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்போலும் “இருநிலத்தோர் பழிபடைத்தேன் ஏபாவமே” என்ற திருநெடுந்தாண்டக முங்காண்க.

திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்'=புருஷோத்தமனாகிய அவன் முன்னே நாம் ஒரு பதார்த்தமாக நிற்பதும், அவனை நாம் வணங்கினோ மென்பதும் எவ்வளவு ஹேயமான விஷயம்!—என்று தம்மில் தாம் கர்ஹித்துக் கொள்ளுகிறபடி. ஏன் இப்படி சொல்லுகிறீர்? என்ன; நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்கிறார். நாமா என்றது—நாமோ வென்றால் என்றபடி. நாம் அளவற்ற குற்றமுடையவர்களன்றோ; ஆனது பற்றி “நாமார் வணக்கமார்” என்றோம் என்கை. இப்பாட்டில் அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணுகிறாராகக் கொள்ளும் பக்கத்தில் “நாமாமிகவுடையோம் நாழ்” என்றது “అపరాధసూక్ష్మాజనమ్ = அபராதஸஹஸ்ர பாஜநம்” என்னுமாபோலே ஸ்வரூபமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாம். அங்ஙனன்றி, ப்ரயோஜநாத்ரபரர்கட்கு அவர் காரியம் செய்வரேயன்றி அநந்ய ப்ரயோஜநரான நமக்குக் காரியம் செய்வரோ? என்று வெறுப்

பாகச் சொல்லுகிறாரென்று கொள்ளும் பக்கத்தில், இங்கு நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்றது—ப்ரயோஜநாதர பரர்களுக்கே காரியஞ் செய்கிறவரான அவருடைய திருவுள்ளத்தாலே குற்ற மாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட அநயப்ரயோஜநத்வத்தை நாம் னுடையோமன்றோ? என்றவாறு. நாழ்—குற்றம். ... (ஹ)

நாழா லமர்முயன்ற வல்லரக்க னின்னயிரை *

வாழா வகைவலிதல் நின்வலியே *—ஆழாத

பாருநீ வானுநீ காலுநீ தீயுநீ *

நீரும் நீயாய்நின்ற நீ.

(கக)

ஆழாத பாகும் { (நீரில்) அழுந்தாம
நீ { விருக்கிற பூமியும்
நீயிட்ட வழக்கு;

நாழால் அமர் { அஹங்காரத்தினால்
முயன்ற { யுத்தம் செய்வதில்
கைவைத்த

நீரும் நீ ஜலதத்வமும் நீ;

வல் அரக்கன் { கொடிய இராவண
னுடைய

தீயும் நீ தேஜஸ்தத்வமும் நீ;

இன் உயிரை { இனிமையான
பிராணனை

காலும் நீ வாயுதத்வமும் நீ;

வாழா வகை { வாழ்ந்திருக்க ஒட்
டாமல்

வானும் நீ ஆகாசமும் நீ;

ஆய் நின்ற நீ { இப்படி பஞ்ச பூதங்
களையும் வடிவாக
வுடைய நீ—

வலிதல் { கவர்த்து கொண்டது
நின்வலியே { உனக்கு ஒரு குரத்
தனமோ? (அல்ல.)

*** —[நாழாலமர்முயன்ற.] அநயப்ரயோஜநரான நம்மை உபேக்ஷிக்கின்ற எம்பெருமா னுடைய சிந்தனை இனி நமக்கு ஏதுக் காக? அவனைக் குறித்துப் பாசரஞ் சொல்வதுதான் இனி நமக்கு ஏதுக்கு? இனி நாம் வாயை முடிக்கொண்டு கிடப்போம்—என்றி ருக்கப் பார்த்தார் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் அவரை அப்படியே இருக்கவொட்டவில்லை; பாசரம் பேசவே தூண்டிவிட்டான்; இதென்ன அற்புதம்! நாம் வாயைமுடிக் கிடப்போமென்று பார்த் தாலும் பரவசமாகவே வாய் பேசத் தொடங்குகின்றதே! நமது முயற்சி இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் வாய்பேச எழும்புகிறதென் றால் இது யாருடைய செயலாக இருக்கவேணுமென்று ஆராய்ந் தார்; “ தீந விநா துணா ருணபி ந ஸலபி தேந விநா த்ருணாக்ரமபி

ந சலதி = [அவ்வெம்பெருமானையொழியத் துரும்பும் எழுந்தா டாது"] என்றிருப்பதனாலே, அவ்வெம்பெருமானே இது செய் விக்கிறானாக வேண்டும்; அவன்றான் மறைந்து உறைந்திருந்து நம் வாஷைக் கிளப்புகிறான் போலும் என்று நிச்சயித்து ‘இனிநாம் இவன் விஷயமாக வாய்திறப்பதில்லை’ யென்று உறுதியாக நாம் கொண்டிருந்த எண்ணத்தைப்போக்கி வாயைக்கிளப்புகின்ற இவ னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை நாம் என் சொல்வோம்! என வியப் புற்று, பண்டு இராவணனென்பாரோரரசர்கள் ‘நான் யார்க்கும் தலை சாய்ப்பதில்லை; நிமிர்ந்ததலையைக் குனியவேமாட்டேன்’ என்று கொண்டு இறுமாப்புடனிருந்த நிலைமையைத் தொலைத்து அவனைப் பங்கப்படுத்தினான் இப்பெருமான் என்று எல்லாரும் மிக்க புகழ்ச்சியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்தோ! இஃதொரு புகழ்ச்சியோ இவனுக்கு? இராவணனது உறுதியைக் காட்டிலும் வலிதான் எனது உறுதியைச் சிதைத்து என்னை வாய் திறக்கப் பண்ணுகின்ற இப்பெருமானுக்கு அது ஒரு அருந் தொழிலோ? என்று சடுபட்டு எம்பெருமானையே நோக்கி இதனைப் பேசுகிறார்.

(திருமாலே!), “ஆழாத பாரும் நீரும் தீயும் காலும் வானும் நீயாய் நின்ற நீ, நாழாலமர்முயன்ற வல்லரசர்களின்னுயிரை வாழா வகை வலிதல் நின்வலியே?” என்று அர்வயம். மண் நீர் எரி காற்று ஆகாயம் என்கிற பஞ்ச பூதமுமாப் நிற்கிற நீ என்றதற் குக் கருத்து யாதெனில்; “விருத்தமான விபூதிகளைச் சேரவிட்டு அதுபவிக்கிறவுனக்கு என்னைச் சேரவிடுகை ஒரு பணியோ?; விபூதி ஸாமான்யங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் அவற்றைச் சொல்லு கிற சப்தம் உன்னளவும் வரும்படி நிற்கிற வுனக்கு, உனக்கே அஸாதாரணமாய் உன்னுலல்லது செல்லாதவர்களைச் சேரவிடுகை பணியோ வென்றுமாம்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக் கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மண்ணானது நீரில் கரைந்துவிடும்; நீரானது தீயை அணைத்துவிடும்; இப்படி பரஸ்பரம் விருத்த ஸ்வபாவங்க ளான பஞ்சபூதங்களை ஒன்றுசேர சரீரமாகக்கொண்டு “யஸ்யபுஷ்பம் ஸ்ரீரம், யஸ்யபுஷ்பம் = யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்ய ஆபச் சரீரம்” என்று வேதங்கள் ஒதும்படி நிற்கிற வுனக்கு அருமை

யென்று சொல்லக்கூடிய காரியம் ஒன்றுமேயில்லை என்றவாறு. ஆனாலும், நீ அருமையான காரியங்களைச் செய்கிறவன் என்று பாராட்டிச் சொல்லவேண்டுமானால் என்னுடைய உறுதியைப்போக்கடித்து என்னை வாய்திறக்கப்பண்ணின இக்காரியமொன்றே அருமையாகப் பாராட்டிச் சொல்லவுரியது; என் உறுதியைக் காட்டிலும் லகுவான உறுதியையுடையரான இராவணதிகளைப் பங்கப்படுத்தினாயென்பதை அருந்தொழிலாகப் பலரும் பாராட்டிச்சொல்லுகிறார்களே, அது பயனற்ற சொல் என்கிறாயிற்று.

நாழாலமர்முயன்ற என்றது — வணங்காமுடித்தனமாகிற அஹங்காரதோஷத்தினால் உன்னை எதிரிட்டுச் சண்டை செய்வதாக ஒருப்பட்டு வந்த என்றபடி அப்படிப்பட்ட வல்லரக்கனுண்டு—பெருமிடுக்கனான இராவணன், அவனுடைய தித்திப்பான பிராணனை அந்த சரீரத்தில் வாழ்வொட்டாமல் கவர்ந்து கொண்டது உனக்கு மிடுக்கோ? வலியே என் றஏகாரம்—வலியல்ல என்பதைக் காட்டும். என்னுடைய உறுதியைப் போக்கினது வலியேயன்றி அவனது உயிரைப் போக்கினது வலியல்லகாண் என்கை. ... (கக)

நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றாய்? *
போயொன்று சொல்லியென்? போடுஞ்சே! *—நீயன்றும்
காழ்த்துபதேசந்தரினும் கைக்கொள்ளாய் * கண்ணன்தான்
வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு. (கஉ)

கொஞ்சே ஓமனமே!;
ஆழ் துயரில் { அகாதமான துக்க
லாகரத்தில்
வீழ்விப்பான் { என்னைக்கொண்டு
போய்த் தள்ளுவ
தாக
நின்று உழன்றாய் நீ { இடைவிடாதே
நின்று யதனம்
பண்ணினது
அன்றே { நீயன்றே;
[என்னை வருத்தத்திற்கு ஆளாக
ப் பார்த்தது நீயேயன்றே.]

(‘உம்மை ஆழ்துயரில் வீழ்
வித்து நானன்று; நீரே நம்மை
வீழ்வித்துக் கொள்ளுகிறீர்’ என்று
கொஞ்ச பதில் சொல்ல)

போய் ஒன்று சொல்லி என் { மேன்மேலும் நீ
யொன்று
நானொன்றாக
வாழ்ப் பதிவாதம்
கள் சொல்லு
வதில் என்ன
பயன்?
போ அது கிடக்கட்டும்.

கூடியோ?" என்று எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சுதான் காரணமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே நமக்கு இப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணம் தோன்றினது நெஞ்சின் குற்றமேயாம் என்று நிச்சயித்து, அந்த நெஞ்சோடே வாது செய்யத்தொடங்கினார்—“நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றமுன்றாய் என்று அதாவது—“திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்!” என்று சொல்லி அகன்று துன்பக்கடலில் நான் விழுந்தேனும்படி என்னைக்கொலை செய்யப்பார்த்த பாவி நீயன்றே நெஞ்சே! என்றார்.

இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது ஆழ்வாரை நோக்கி, “ஓய்! என்ன சொன்னீர்? நாளு உம்மை ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றமுன்றது; ஸாஹஸமாகநீர் இப்படி சொல்லிவிடுவது யுத்தமன்று; ‘திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்’ என்று சொன்ன பாசுரத்தை மறுபடியும் ஆலோசித்துப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லும்” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், ‘நெஞ்சே! ஏது நீ ப்ரமாதமாகக் கத்துகறாய்; “యన్మనసా ధ్యాయతి తద్వయా వదతి=யத் மநஸா த்யாயதி, தத் வாசா வ்ததி” என்றும், “మనః పూర్వోవా వాక్యతః” என்றும் ‘நெஞ்சு எதை நினைக்கிறதோ அதை வாய் சொல்லக்கடவது’ என்றுதானே சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது; அனுபவமும் அப்படி தானேயுள்ளது; ஆனபின்பு நீ யில்லாமல் என் வாய்தானே “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்” என்று சொல்லிவிட்டதோ? ’ என்றார்;

இதைக்கேட்ட நெஞ்சானது, “ஆழ்வீர்! நீர் சொன்ன பாசுரத்தை மறுபடியும் சொல்லிப்பாரும்; “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னென்சே” என்றன்றே சொல்லியிருக்கிறீர்; நன்னெஞ்சே! என்று என்னை அழைத்து நீர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீரே யொழிய உமக்கு நான் யாதொன்றும் சொல்ல வில்லையே; நீராகவே என்னையழைத்து அயோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணிவிட்டு, இப்போது “நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றமுன்றாய்” என்று என் தலைமேல் பழி சுமத்துவது என்ன தருமம்!” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நன்னெஞ்சே! என்று உன்னை நோக்கி நான் சொன்னேனென்பது உண்மையே; அதை நான் இல்லைசெய்ய வரவில்லை; நான் 'யாமார் வணக்கமார்' என்று தப்பாகச் சொன்னால் அதை நீ என் தடுக்கக்கூடாது? அதற்கு நீ இசைந்தாயன்றோ; ஆகையாலே "நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ் விப்பான் நின்றுமுன்றாய்" என்று நான் சொல்லுகிறேன்' என்றார்.

அது கேட்ட நெஞ்சானது, 'ஆழ்வீர்! பூர்வோத்தர விருத்த மாக நீர் இப்படி வார்த்தை சொல்லுவது உசிதமல்ல; முதலிலேயே நீர் என்னையழைத்து "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று உம்மோடே கூடிக் காரியம் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டீர்; 'நான் சொன்னால் அதை நீ தடுப்பதற்கென்ன?' என்று இப்போது சொல்லுகிறீர்; நான் போகிற வழிக்கே நீ தலையாட்டவேண்டிய தென்று எனக்கு நீர் முன்னாடியே நியமித்துவிட்டு இப்போது அதற்கு விருத்தமாகச் சொல்லுவது யுத்தமன்று' என்றது.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நெஞ்சே! நான் எப்போதும் விருத்தமாக ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன்; "இயற்றுவாய் எம் மொடு நீ கூடி" என்று நான் சொன்னது உண்மையே; என்ன காரியத்திற்கு உன்னை நான் உடன்படச் சொல்லியிருக்கிறேன் தெரியுமோ? "நயப்புடையநாவின் தொடைகளவியுள் பொதி வோம் நற்பூவைப் பூவின்ற வண்ணன் புகழ்" என்றுதானே நான் சொன்னது; பகவத்குணபவத்திற்கு உசாத் துணையா யிருக்கும் படி உனக்கு நியமித்தேனென யொழிய "திருமார்து யாமார் வணக்க மார்" என்கிற அபேகப்பதா துஸந்தாநத்திற்கோ உன்னை நான் துணை கூட்டினது?' என்றார்; இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது, அதற்கும் ஏதோ மறுமொழி கூறுவதாகத் தொடங்க, அவ்வள விலே ஆழ்வார் 'இந்த வாத ப்ரதிவாதங்களுக்கு முடிவு எங்கே? இந்த வீணை கக்ஷி ப்ரதிகக்ஷி வார்த்தைகளால் என்ன பயன்?' என்று நினைத்து நெஞ்சை நோக்கி, 'போய் ஒன்று சொல்லி என் போ நெஞ்சே! போதும் போதும்; நான் ஒன்றுசொல்ல நீ ஒன்று சொல்ல இப்படி மேன்மேலும் வாத ப்ரதிவாதங்களை வளர்த்துக்

கொண்டு போவதில் என்ன பலன் ?' இந்த வீண் பேச்சுகள் ஒழி யட்டும் என்கிறார்.

அதற்குமேல் நெஞ்சானது ஆழ்வாரை அடிபணிந்து விநய முடன் நின்று 'ஸ்வாமிந் ! அடியேன்மீது தேவரீர்க்குச் சிற்றம் வேண்டா ; அடியேன் தேவரீர்க்கு விதேயனான சேஷபூதன் ; ஆன பின்பு அடியேன் தேவரீர்க்கு உகப்பாக எப்படி நடந்து கொள்ள வேணுமோ அப்படி உபதேசித்தருளீர் ; அதன்படியே நடந்துகொள்கிறேன்' என்ன ; அதற்கு ஆழ்வார், “ உபதேசம் தரினும் நீ என்றும் காழ்த்துக் கைக்கொள்ளாய் = நெஞ்சே ! என் உபதேசத்தை நீ லக்ஷியம் பண்ணுகிறாயோ ? இதுவரை உனக்கு எத்தனையோ உபதேசங்கள் செய்தாயிற்று. ஒன்றையும் நீ கைக் கொண்டாயில்லை ; ‘ நீர் என்ன எனக்கு உபதேசித்திருந்தீர் ? ’ என்று சீறி உதறித்தள்ளிவிடுகிறாய் ” என்று சொல்ல ; அதற்கு நெஞ் சானது 'ஸ்வாமிந் ! இதுவரை அடியேன் ஒருநாளும் இப்படி அபசாரப்பட்டதில்லை ; பட்டிருந்தாலும் ஸ்ரமிக்கவேணும் ; இப் போது அடியேனுக்குக் கர்த்தவ்யத்தை ஸ்பஷ்டமாக உபதேசித் தருளீர் ’ என்று வேண்ட, அதற்கு உபதேசித்திறார் கண்ணன் தாள் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு என்று. நாம் ஒரு நாளும் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலப் பார்க்கலாகாது ; எம் பெருமான் நம்மையே தேடித்திரிவானாயிருக்க, நாம் விமுகராய்ப் பின்வாங்கலாமோ ? அவன் திருவடிகளை வாழ்த்துவதே நமக்கு ப்ராப்தம்காண் என்றாயிற்று.

காழ்த்து— காழ்த்தலாவது கோபித்தல். உறைப்பாகச் சொல்லுதலுக்கும் பேருண்டு ; அப்போது, காழ்த்து உபதேசம் தரினும்— உனக்கு நான் த்ருடமாக உபதேசித்தாலும் என்றவாறு. கைக்கொள்ளாய்— முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (கஉ)

வழக்கோடு மாறுகோ என்றடியார் வேண்ட *

இழக்கவுங் காண்டு மிறைவ !—இழப்புண்டே ? *

எம்மாட் கொண்டாகிலும் யான்வேண்ட * என்கண்கள்

தம்மாற் காட்டுன் மேனிச்சாய்.

(கங)

வழக்கோடு மாறுகொள் அன்று	{ (இப்போது அடியேன் விஜ்ஞாபிக் கப் போகிற ஒரு விஷயம்) நியாயத்தோடு மாறுபட்டதன்று;	இழப்பு உண்டே	{ (என்வேண்டு கோளை நிறைவேற்றுதற்காக) நீ நஷ்டப்படவேண்டியது எதேனு முண்டோ? (ஒன்றுமில்லை.)
அடியார் வேண்ட	{ (மேன்மக்களை நோக்கிக் கீழ் மக்கள் ஒன்று பிரார்த்தித்தார்களாகில்	யான் வேண்ட	{ என்னுடைய வேண்டுகோளுக்காக என்னை அடிமைப் படுத்திக் கொண்டாவது
இழக்கவும் காண்டும்	{ (மேன்மக்கள்) நஷ்டப்பட்டாகிலும் காரியம் செய்வதை (உலகில்) காண்கிறோம்;	என் கண்கள் தம்மால்	{ எனது கண்களுக்கு உனது திருமேனியின் ஒளியை
இறைவ ஸ்வாமீ!		காட்டு	{ காட்டியருள வேணும்.

* * *—[வழக்கோடு மாறுகொள்ளு.] கீழ்ப்பாட்டில் “கண்ணந்தாள் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு” என்று திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தபடியே எம்பெருமானை வாழ்த்தத் தொடங்கினார்; வாழ்த்துவதென்றால் விஷயத்தைக் கண்ணாலே நன்கு கண்டு வாழ்த்த வேணுமே; அப்படிக்கு அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸேவை கிடைக்கவில்லை ஆழ்வார்க்கு; அது கிடைக்காமல் என்னவென்று வாழ்த்துகிறதென்று தடுமாறி, எம்பெருமானை நோக்கி ‘இறைவனே! உன் வடிவழகை அடியேனுடைய கண்களுக்குக் காட்டியருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கின்றார் இதில்.

வழக்கோடுமாறுகொள்ளு—அடியேன் பிரார்த்திக்கிற விஷயம் வழக்கோடு மாறுகொண்டதன்று; வழக்காவது நியாயம்; நியாயத்தோடு மாறுபட்டதன்று; நியாயத்திற்கு ஒவ்வாததை அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கின்றிலேன்; நியாயமானதையே சொல்ல வருகின்றேனென்றபடி.

வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கும்போதே இன்னவிஷயமென்று சொல்லாமலே ‘அநியாயமாக நான் ஒன்றும் சொல்லவாவில்லை’ என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், ‘ஆழ்வீர்!

நீர்சொல்லுவது நியாயமோ அநியாயமோ விஷயத்தைக் கேட்டன்றோ நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்; சொல்ல நினைத்த விஷயத்தைச் சொல்லிக்காணீர்' என்ன; அடியார் வேண்ட இழக்கவுங் காண்மே என்கிறார். அதாவது—சேஷபூதராயுள்ளவர்கள் சேஷியை நோக்கி எதாவது அபேக்ஷித்தார்களாகில் சேஷியானவன் தான் நஷ்டப்பட்டாகிலும் சேஷபூதர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றக் காணுமின்றோம் உலகத்தில்—என்றபடி [அடியார் வேண்ட இழக்கவுங் காண்மே.] 'நம்முடைய அடியார்களன்றோ நம்மை வேண்டுகிறார்கள்; இவர்களுக்கு நாம் உயிரைவிட்டாகிலும் பரிந்து காரியம் செய்யவேண்டாவோ' என்று நெஞ்சுகனிந்து, பொருளையோ உடலையோ உயிரையோ எதையேனும் இழப்பதற்கும் இசைந்து தங்கள் பேறுகக் காரியஞ்செய்யக் காண்கிறோமிறே என்கை.

இப்படி ஆழ்வார் சொன்னதைக் கேட்ட எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர்! நன்றாகச் சொன்னீர்; உமக்காக என்னை உயிரிழக்கச் சொல்லுகிறீரோ இப்போது; வார்த்தை அழகாயிருக்கிறது!' என்றான். எம்பெருமான் இப்படி திருவுள்ளங் கன்றிறற்போல் அருளிச்செய்வதைக் கேட்ட ஆழ்வார் அதுதபித்து இறைவ! இழப்புண்டே? என்கிறார். அதாவது—உலகில் நடக்கிறபடியை எதோ நான் எடுத்துக் காட்டினேனே யொழிய, தேவரீருக்கு இழவு உண்டாகவேணுமென்று அடியேன் சொன்னேன்; தேவரீர் எதையும் இழக்கவேண்டா—என்கை.

இதுகேட்ட எம்பெருமான், "ஆழ்வீர்! உலகத்தில் தலைவராயுள்ளவர்கள் அடியார் விஷயத்தில் உயிர் முதலியவற்றை இழந்தாகிலும் காரியம் செய்கிறார்களென்று எடுத்துக்காட்டின உம்முடைய கருத்து எனக்குத் தெரியாமையிலலை; நீர் மறைப்பதில் என்ன பயன்? உம்முடைய எண்ணப்படி நான் எதைவேணுமானாலும் இழந்து காரியம் செய்யத் தடையிலலை; "அடியார் வேண்ட இழக்கவுங்காண்மே" என்று நீர் சொல்லியிருக்கிறீர்; நீர் மெய்யே அடியாராகிலன்றோ நான் காரியம் செய்வேன்; நீர் அடியவர் தானே?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஆழ்வார் எம்ஆட்கொண்டாகிலும் என்கிறார். நான் அடியவனோ அல்லேனோ வென்று உனக்கு ஸந்தேஹமிருக்குமானால் நீயே என்னை அடியவனுக்கிக் கொண்டாவது காரியம் செய்ய வேணும் என்கை. எதைக்கொண்டு உம்மை நான் அடியவராக்கிக் கொள்வதென்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார் யான் வேண்ட என்கிறார். “ ரக்ஷயேஷாம் ரக்ஷயே ” = ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ரக்ஷயனுடைய அபேக்ஷையை மாத்திரமன்றோ ரக்ஷகனான நீ எதிர்பார்த்திருப்பது; நான் இப்போது அபேக்ஷிக்கிறேனன்றோ; இவ்வளவையேகொண்டு காரியம் செய்யலாமே. என் வாயால் உன்னை இறைவ! என்று சொன்னேனே; என்னுடைய அடிமைக்கு இசைந்துதானே உன்னை இறைவனென்றேன்—என்றார். அது கேட்ட எம்பெருமான் ‘இந்த விபூதியில் இவ்வளவு வார்த்தை சொல்லுவார் ஆர்?’ என்று ஆச்சரியப்பட்டுத் திருவுள்ளமுவந்து ‘ஆழ்வீர்! உமக்கு என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் என்ன? சொல்லும்’ என்ன; என் கண்கள்தம்மால் காட்டு உன்மேனிச்சாய் என்கிறார். உனது திருமேனியின் சாயலை என்கண்களுக்குக் காட்டவேணுமென்னுமிவ்வளவே நான் வேண்டுவது என்றாராயிற்று.

கண்கள்தம்மால்—உருபுமயக்கம்; கண்கள் தமக்கு என்க. அன்றி, மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருளே கொண்டு, உன் மேனிச்சாயை என் கண்களால் நான் காணும்படி செய் என்றுரைக்கவுமாம். சாய் = சாய் [சாயா] என்ற வடசொல் சாயை எனத்திரிந்து சாய் எனச் சிதைந்தது.

இப்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்றிள்ளை அருளிய வியாக்கியானத்தில் சிறிது வேறுவகையான பொருள் கொள்ளப்பட்டிருப்பதுபோல் தெரிகிறது. அப்பொருளை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (கங்)

சாயால் கரியானை உள்ளறியுராய் நெஞ்சே! *

பேயார்முலை கொடுத்தார் பேயராய்*—நீ யார் போய்த் தேம்புண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் * தீவினையாம் பாம்பார்வாய்க் கைநீட்டல் பார்த்தி.

(கச)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!		
பேயார்	பூதனையானவன்,	தேம்பு ஊண்	ஆத்மா கெட்டுப்
சாயால்	{ நிறத்தால் கரியனான கரியானை { கண்ணபிரானை	சுவைத்து	போம்படியான
			சப்தாதி விஷய
			போகங்களை நீ
			அறுபவித்து
உன் அறியார்	{ உன்னே புருந்து அறு பவிக்க அறியாத ஆய் { வளாய்	ஊண்	(அதனால்)
		அறிந்து	ஊண் மடைந்திருக்
		அறிந்தும்	கிருயென்பதை
			நன்றாக நீ அறிந்
			திருந்தும்
	(அப்பெருமானைக் கொன்றுவிட நினைத்து)		
பேயர் ஆய்	அறிவு கெட்டவளாய்		நம்முடைய தாழ்வுக்
			குத் தகாததான
முலை	{ (விஷம் தடவின) முலையை கொடுத்தார் { (உண்ணக்) கொடுத்தான்;	போய்	சிறந்த பகவத்
			விஷயத்தை அறு
			பவிப்பதாகப்)
			போய்
நீ ஆர்	{ அவளுக்கு நீ உறவு முறையில் என்ன ஆகவேண்டும்?	தீ வினை ஆம்	அநர்த்தத்தை
		பாம்பார்	விளைக்கவல்ல
		வாய் கை	பாம்பின் வாயிலே
		நீட்டல்	கை நீட்டுவாரைப்
		பார்த்தி	போலே பகவதது
			பவம்பண்ணிமுடி
			பப் பார்த்திருயே.
	(இப்படி கேட்பது ஏதுக்காக? என்கிருயோ? சொல்லு கிறேன், கேள்!)		

* * *—[சாயாற்கரியானை.] கீழ்ப்பாட்டில் “காட்டு உன் மெனிச் சாய்” என்று வடிவழகைக் காட்டுமாறு பிரார்த்தித்தார்; அப்படியே இவர்க்கு வடிவழகைச் சிறிது காட்டுவோமென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினான்; அஃதறிந்த ஆழ்வார் ‘அயோக்யனாகிய நான் பரம்பொருளை அறுபவிக்கப் பார்ப்பது தகுமோ?’ என்று பழையபடியே ரைச்சியம் சிந்தித்து ‘நெஞ்சே!, பகவத் விஷயத்தை நீ அறுபவிக்கப் பார்ப்பது அதனைக் கெடுக்கிறபடியன்றோ; பண்டு பூதனை யென்பவன் அவ்வெம்பெருமானைக் கிட்டி அவனைக் கெடுக்கப் பார்த்ததை ஒக்குமன்றோ உனது நினைவும்; அந்தப் பூதனையோடு உனக்கும் உறவுமுறை உண்டுபோலும்’ என்கிறார்.

பேயார் சாயால்கரியானை உள்ளறியாராய் பேயராய் முலை கொடுத்தார்=பேய்ச்சி முலை கொடுத்த வரலாறு ஐந்தாம் பாட்டி னுரையிற் காணத்தக்கது. “பேய் முலை கொடுத்தது” என்றாவது,

“பேய்ச்சி முலை கொடுத்தாள்” என்றவது சொல்ல வேண்டியிருக்க, பேயார் என்றும் கொடுத்தார் என்றும் பெருமை தோற்றக் கூறியது என்? எனில்; “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும், இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினுமியல்பே” என்பது நன்னூற் சூத்திரம். ஆழ்வார்க்கு அப்பேய்ச்சியினிடத்துள்ள கோபத்தினாலும் அவளுடைய இழிவை விளக்கவேண்டியும் பேயார் என்றாரென்க; பெருமைப் படுத்திக் கூறினரல்லர்.

சாயால் கரியானை என்றது—கரியாயலையுடையனான கண்ண பிரானை என்றபடி. சாய்—ساي (சாயா) என்ற வட சொற் சிதைவு; நிறம் எனப்பொருள்படுமிங்கு. உள் அறியாராய்=இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்; நிறமழகிய பெருமானை நாம் கிட்டி நல்ல எண்ணத்துடன் பக்தியைச் செலுத்தி உள்ளூற அதுபவிக்கலாமென்று ஆசைப்படாதவளாய் என்னுதல்;(அன்றி) உள் அறியாராய்=உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாதவளாய்; ‘இவன் ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன்; இவனைத் தொலைக்க நம்மாலாகாது; நாம் தொலைந்திடுவோமேயன்றி இவனைத் தொலைக்க நாமார்?’ என்று உண்மையுணராதவளாய் என்னுதல்.

பேயராய் முலை கொடுத்தார்=விவேகமற்றவளாய் முலைகொடுக்கிற வியாஜத்தாலே அப்பெருமானை அழிக்கப்பார்த்தாள் என்கை. “உள்ளறியாராய்” என்றவளவே போதுமாயிருக்க, மீண்டும் “பேயராய்” என்றது அவளுடைய ஞானஹீனத் தன்மையை நன்கு விளக்குதற்காகவாம்.

இங்மனே பூதனை செய்த செயலைச்சொன்னவுடனே “நீ யார்” என்கையாலே ‘அந்தப் பூதனைக்கு நீ என்ன ஆகவேண்டும்? அவளுக்கு நீ முன்னே பிறந்தாயோ? பின்னே பிறந்தாயோ?’ என்று கேட்பதாகப் பொருள்படுகின்றது.

நெஞ்சை நோக்கி நீ யார்? என்றுகேட்ட ஆழ்வாரைப்பார்த்து அந்த நெஞ்சானது, “ஆழ்வீர்! படுபாவியான பூதனை செய்தாற் போலே நான் என்ன கொடுந் தொழில் செய்து விட்டேன்? எனக்கு அவனை ஒப்புக்கூறவேண்டிய காரணம் யாது? சொல்லீர்” என்று கேட்க; அதற்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் “தேம்புண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் தீவினையாம் பாம்பார்வாய் கைநீட்டல்

பார்த்தி” என்று. ஊண் என்று இவ்விடத்தில், விஷயந்தரங்களைச் சொல்லுகிறது. உண்ணப்படுவது ஊண்; சப்தாதி விஷயங்கள் செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களினால் உண்ணப் படுதல் [அநுபவிக்கப்படுதல்] பற்றி அவை ஊணெனப்படும். தேம்புதலாவது நாசமடைதல். தேம்பூண் என்றது—ஆத்மா நசிக்கும்படியான விஷயந்தரங்கள் என்றபடியாயிற்று. பகவத் விஷயத்தை அநுபவித்தலே ஆத்மா ஸத்தை பெறுவதற்கு ஹேது வென்றும், மற்ற விஷயங்களை அநுபவித்தல் ஆத்மா நாசமடைவதற்கு ஹேது வென்றும் உணர்க. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைச் சுவைக்கையாவது இனிதாக அநுபவித்தல். அப்படி அநுபவிப்பதனாலே உண்டாவது ஊன்; ஊரும் என்ற வட சொல் ஊனென்று கிடக்கிறது; குறைவு என்று பொருள்; நெடுநாளாக விஷயந்தரங்களை அநுபவித்து வருவதனாலே நீ மிகவும் குறைவு அடைந்துவிட்டாய்; (அதாவது) அயோக்யனுபவித்தாய்; இந்த அயோக்யதை உனக்குத் தெரியாமையில்தான் நன்கு தெரிந்திருந்தும், உன்னுடைய நிலைமைக்குத் தகாததொரு தப்புக்காரியத்தை நீ செய்ய நினைப்பது இன்னமும் கெடுதிபை விளைத்துக்கொள்ளப் பாம்பின் வாயிலே கை நீட்ட முயல்வதுபோலிரா நின்றது. அயோக்யரான நமக்கு எம்பெருமானை அநுபவிக்க ஆசை பிறப்பது தப்பு; அது அப்பெருமானுக்கு அவத்யம்; நமக்கும் ஸ்வரூப நாசம்—என்று தெளிந்து ஒதுங்கி யிருக்கவேண்டி யிருந்தும் நீ பகவதநுபவத்திற்கு நாக்கை நீட்டிச் செல்லுகிறாயே! இதைவிட வேறு தீவினையுண்டோ? பாம்புபோலே அநர்த்தத்தை விளைக்கவல்ல தீவினையன்றோ இது. இந்தப் பாம்பின் வாயிலே கை வைக்கவன்றோ நீ பார்ப்பது. ஆகையாலே பூதனைக்கு நீ உறவாகவே யிருக்க வேண்டுமன்றோ. பூதனையானவள் தனக்குக் கேடு வரும்படியான காரியத்தை எப்படி செப்தாளோ, அப்படி நீயும் உனக்குக்கெடுதிவினையுட்படியான காரியத்தைச் செய்யப் பார்க்கிறாயாகையாலே பூதனையோடு ஒப்பாயன்றோ நீ.

பூதனையின் காரியத்தால் எம்பெருமானுக்கு யாதொரு கேடும் விளையாதது போல, ஆழ்வாருடைய பகவதநுபவவிருப்பத்தாலும் “பகவானுக்கு யாதொரு கெடுதியும் விளையமாட்டாது; இவருடைய

அதிசங்கை மாத்திரமே யுள்ளது—என்பதும் இதில் குறிப்பிடப் படுகிறது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“பூதனை மனிச்சியாய் வஞ்சித்தாளன்றே; பேயாகையாலே வஞ்சித்தாளத் தனையிறே; உன்னைப்பார்த்தால் பூதனை நித்யஸூரிகளோடொக்கு மிறே.”

“பாம்பின்வாய்” என்னுமல் பாம்பார்வாய் என்றது திணை வழுவமைதி; இங்கு ஆர் விஞ்ஞி கொடுமைபின் கணத்தைக் காட்டும். பார்த்தி = முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. ... (கசு)

பார்த்தோர் எதிரிதா நெஞ்சே! * பதேயரம்
பேர்த்தோதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை *—ஆர்த்தோதம்
தம்மேனி தாள்தடவத் தாங்கிடந்து * தம்முடைய
செம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீர். (கரு)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	தம்முடைய	{ தம்முடைய செந்நிற
ஓதம்	கடலானது	செம்மேனி	{ மான திருக்கண்
ஆர்த்து	{ கோஷித்துக்	கண் வளர்	{ கள் வளரப்பெறு
	{ கொண்டு	வார்	{ கின் றவரான
			{ பெருமானுடைய
தம்மேனி	{ தம்முடைய	சீர்	{ திருக்குணங்களை,
தாள்	{ திருமேனியையும்	படு துயரம்	{ கொடிய துக்கங்கள்
	{ திருவடியையும்	பேர்த்து	{ தீரும்படி நாம்
		ஓத	{ பேசுவதனால்
தடவ	{ (அலையாகிற	பீடு அழிவு	{ அவனுடைய பெரு
	{ கையினாலே)	ஆம் பேச்சு	{ மைக்கு அழிவு
	{ தடவும்படியாக	இல்லை	{ உண்டாய்விடு
			{ மென்பதில்லை;
தாம் கிடந்து	{ (அக்கடலில்) பள்ளி	எதிரிதா	{ (இவ்விஷயத்தை)
	{ கொண்டருளி	பார்த்து ஓர்	{ கண்ணெதிரே
			{ நிற்பதாகக் கண்டு
			{ தெரிந்துகொள்.

* * *—[பார்த்தோரேதிரிதா.] கீழ்ப்பாட்டுக்கு எதிர்த்தடையாயிருக்கும் இப்பாட்டு; ‘ஹேயரான நாம் பகவானே அதுபவிக்கப் பார்ப்பது பொல்லாங்கு’ என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டிலோ வென்னில்; எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசுவதனால் நமது

பாவங்களெல்லாம் தொலையுமாகையால் அது செய்யலாம்; அவனுடைய பெருமைக்கு யாதொரு குறையும் விளையமாட்டாது என்கிறார்.

ஓதம் ஆர்த்து தம்மேனி தாள் தடவத் தாம் கிடந்து தம்முடைய செம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீரை நெஞ்சே! எதிரிதாப்பார்த்து ஓர் படுதுயரம்பேர்த்து ஓதப்பிடு அழிவாம் பேச்சு இல்லை என்றும் அர்வயம். கடலானது ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு (தனது அலைகளாகிற கைகளாலே) திருவடிகளைத் தடவப்பெற்று இனிதாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருளாரின்ற பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நெஞ்சே! நம் கண்முன்னே நிற்பனவாகக்கொண்டு அதுஸந்தானம் செய்; கங்கையில் நாய் நீராடினால் நாயின் பாவங்கள் தொலையுமேயன்றி, கங்கைக்கு உள்ள பெருமை குறைந்து விடாது; அதுபோல, எம்பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேச, நமது பாவங்கள் தொலையுமேயன்றி, அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு நேரிடுமென்கிற பேச்சுக்கு இடமில்லைகாண்; திருப்பாற் கடலிலே சயனித்துக்கொண்டு 1. “உறங்குவான் போல் யோசு செய்த பெருமானே” என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேசினமது பாவங்களைப் பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாவோ? அவனுடைய குணங்கள் நம்மால் மறக்கமுடியுமோ? கண்ணெதிரே நிற்பனபோல் தோன்றுகின்றனவன்றோ என்றாராயிற்று.

எதிரிதா=எதிரில் உள்ளது எதிரிது. ஆ—ஆக என்பதன் குறை; எதிரிதாக என்றபடி. படுதுயரம் பேர்த்து ஓத=ஸம்ஸாரத்திலே நாம் படுகிற துக்கங்களை யெல்லாம் உதறிவிட்டு ஆநந்தமாக அக்குணங்களையே பேசுகிறபடித்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; ‘நமது துக்கங்கள் தீருவதற்காக’ என்று பொருள் கொள்ளில், பேர்த்து என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளவேண்டும்; பேர என்றபடி.

பீஷேழிவுஆம் பேச்சுஇல்லை=பீடு என்று பெருமைக்குப் பெயர்; உயர்ந்தோருடைய குணங்களைத் தாழ்ந்தோர் பேசினால் உயர்ந்தோருடைய உயர்த்திக்கு அழிவு உண்டாகுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டிய பிரஸத்தியில்லை யென்றபடி.

சேம்மேனிக்கண்மேனி என்று இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. செந்தாமரையின் நிறம்போன்ற நிறத்தையுடைய திருக்கண் என்றவாறு. நித்திரை செய்வதைக் கண்வளர்த்தலென்பர். சீர் என்னுஞ் சொல் பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால் குணங்கள் என்று பன்மைப் பொருள்படும்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலால் குணங்களை என்க.

கீழ்ப்பாட்டில் ‘பகவதபவத்திற்கு நாம் அயோக்யர்’ என்று கருதி நெஞ்சைச் சீறி உரைத்தவர் இப்பாட்டில் “சீர் ஓதப் பிடிழிவாம் பேச்சில்லை” என்று உரைத்தல் கூடுமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; தம்முடைய தாழ்ச்சியை நோக்குமிடத்து அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதும், அவனுடைய விலகாணமாய் போக்யமான திருக்குணங்களை நோக்குமிடத்து ‘நம் வாயாலும் இக்குணங்களைச் சிறிது பேசி ஆநந்திப்போம்’ என்று ஒருப்படுவதும் ஆக இவ்விரண்டும் மாறி மாறி வருமென்றும் இவை ஒன்றோடொன்று விருத்தமல்ல என்றும் கீழே பன்னியுரைத்தோம். (கரு)

சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது *

பேர்வாம னாகாக்கால் பேராளா! * மார்பாரப்

புல்கிரீ யுண்மேழ்ந்த பூமிநீ ரேற்பரிதே?

சோல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து

(கக)

பேராளா { ‘மஹாநபாவனா
பெருமானே!
சீரால் { சிறப்புடன் பிறப்பி
பிறந்து { தையும் சிறப்பு
சிறப்பால் { டன் வளர்வதையு
வளராது { யும் செய்யாமல்
பேர் வாமன் { திருநாமம்
ஆகாக்கால் { வ மனனென்று
வைத்துக் கொள்
ளாமலிருந்தால்
மார்பு ஆர { உன்னாலே மார்பால்
புல்கிரீ { அணையப்பட்டும்
உண்டு { வயிற்றில் வைக்
உமிழ்ந்த { கப்பட்டும் பின்பு
பூமி { வெளிப்படுத்தப்
பட்டும் இப்படி
ஸ்வாதீநமா
யிருந்த இப்பூமி
யானது

நீர் ஏற்பு { தாரைவார்த்து
அரிதே { தத்தம் பண்ணிக்
கொடுக்கப்பெற
முடியாதோ?

யாம் அறிய { இவ்விஷயத்தை
அடியோம்
தெரிந்து
கொள்ளும்படி

நீ சூழ்ந்து { நீ ஆராய்ந்த
சொல்லு { அருளிச் செய்ய
வேணும்.

* * * *—[சீரார் பிறந்து.] “சீர் ஒதப் பீழிவாம் பேச்சில்லை” என்றாரே கீழ்ப்பாட்டில்; அப்படியே அவனுடைய திருக்குணங்களை ஒதத் தொடங்குகிறார்; ஸ்ரீராமநாவதார குணத்தி லீடுபட்டு அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

எல்லா விதங்களாலும் உனக்கே அஸாதாரணமாக உரிமைப் பட்டதான இப்பூமியை நீ மாவலியிடமிருந்து பெறவேண்டில், அதற்காக யாசகனாக வரவேண்டுமோ? எல்லாரும் கண்டு எசும் படியான குள்ள வடிவமெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ? குள்ள நென்றே திருநாமமும் தரிக்கவேண்டுமோ? ஸ்ரீராமனாகப் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகப் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தும் எவ்வளவோ சீராகப் பிறந்து எவ்வளவோ சிறப்பாக வளர்ந்தவ னன்றோ நீ; அப்படியே பிறந்து வளராமலும், ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்றாற்போலே சிறந்த திருநாமங்களை இட்டுக் கொள்ளாமலும், சீரும் சிறப்புமின்றிப் பிறந்து வளர்ந்து பரிஹாஸத்துக்கு ஆஸ்பதமான வாமநனென்ற நாமத்தையும் வஹித்து நின்றது எதுக்கு? இப்படியானால்தான் பூமியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியுமென்றும் இல்லாவிட்டால் முடியாதென்றும் திருவுள் ளமோ? என்கிறார்.

இந்தப் பூமி உனக்கே உரிமைப்பட்டதென்பதை மார்பாரப் புல்கி நீ உண்மீழ்ந்த என்ற விசேஷணத்தால் விளக்குகின்றார். மார்பாரப் புல்கி என்றது—பூமிப்பிராட்டி திவ்யமஹிஷியா யிருப்பது பற்றி யென்க. பண்டு அண்டபித்தியில் ஒட்டிக் கிடந்த பூமியை, வராஹாவதாரம் பண்ணிக் கோட்டாற்குத்தி ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தபோது மார்பாரப் புல்கி யெடுத்தானென்னவுமாம்.

இப்பாசரத்தின் தாத்பரியத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ் வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்துள்ள ச்லோகம் வருமாறு:—“*ऋषिर्यः जगत्संभूतिं पालयैः निरिन्द्रिन्द्रिन्द्रैः पूरयिष्यति*” [சுவிதிரியம் ஜரிஸம்ஹ்ருதி பாலநை: நிகிரணேத்கிரணேத்தரணை ரபி—வநகிரீச! தவைவ ஸதீ கதம் வரத வாமந! பிசுஷணமர் ஹதி?] என்பதாம்; இப்பூமியைப் படைப்பவனும் நீ; துடைப்ப

அதிமாறுஷஸ்தவத்திலும் இங்ஙனே ஒரு ச்லோக முண்டு; அதாவது-“ஸ்யந்நிமஃசா ஐரரௌ சவ ப்ரஹ்மீ கிபிஷ்ணாயம்யு தீ னவதா மூஸா? ! மஹ்யே தஹா நவசக்ரமஃ ஐரரௌ” = தவந்நிர்மிதா ஜடரகாச தவ த்ரிலோகீ கிம் பிஷ்ணுதிபம்ருதே பவதா துராபா? மத்யே ததாது நவிசக்ரமீஷேஜகச்சேத த்வத்ஸிக்ரமம்: கதமிவச்ருதிரஞ்சி தாஸ்யாத்.” என்பதாம். கீழ் எடுத்துக் காட்டிய ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவச்லோகத்தின் பொருளை இந்தச் ஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அடக்கி, உத்தரார்த்தத்தால் அதற்கு ஸமாதானம்ருளிச் செய்கிறார். குள்ளவடிவைக் கொண்டு முதலில் யாசித்துப் பிறகு பெரிய வடிவெடுத்து த்ரிவிக்ரமமாக நீ வளர்ந்திராவிடில் உன்னுடைய விக்ரமங்களாலே வேதம் எப்படி அலங்கரிக்கப்படும்; “ஸ்ரீஸி ஸ்வா விசக்ரமீ விஷ்ணுர்” = த்ரிணி பதா விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோபா அதாப்ய” என்றும் “ஸ்ரீதீவ: ஸுஹிஷ்மீஷ வசாஃ = த்ரிர் தேவ: ப்ருதி வீமேஷ ஏதாம்” என்றும் உலகளந்த சரிதையைப் பேசி வேதம் புனிதமாவதற்காகவே நீ வாமநாவதாரம் செய்தாயேன்றி, வேறு வழியால் பூமியை மாவலியிடத்தில் நின்று மீட்டுக்கொள்ள முடியாமல் செய்தாயல்லை; பெரும்பாலும் பகவத்பக்தர்களுக்கு உபயோகமில்லாத விஷயங்களையே [யஜ்ஞயாகம் முதலிய காம்யகருமங்களையே] விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போகிற வேதத்தில் இந்த பவித்திரமான சரித்திரத்தைப் பற்றின பேச்சு ஸ்ருவதற்காகவே நீ வாமனனாய் போலும் என்கை. வேதத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றே யொழிய வாமநாவதாரத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே; வாமனனாகப் பிறந்து பிச்சை யெடுப்பானேன் என்ற கேள்விக்கு இது எங்ஙனே

ஸமாதாநமாகுமென்னில்; 1. “நீள்வான் குறளுருவாய் வின்
நிரந்து மாவலிமண், தாளாலவிட்ட” என்ற திருமங்கையாழ்வா
ரருளிச் செயலில் “நீள்வான் குறளுருவாய்” என்று—தீர்விக்காம
னாக நீள்வதற்காகவே குறளுருவெடுத்ததாகச் சொல்லுகையாலே
வாமநாவதாரம் தீர்விக்காமாவதாரத்திற்கு சேஷ பூதமாயிற்றாத
லால் இது ஸமாதானமாகக் குறையில்லை யென்க. “பேர்வாமனா
காக்கால்...பூமிநீரேற்பரிதே?” என்று இங்கு எம்பெருமானை
நோக்கி ஆழ்வார்கேட்ட கேள்விக்கே கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ
ஸ்தவத்தில் .மேல் விவரித்தவண்ணம் ஸமாதநருளிச் செய்தா
ரென்றுணர்க.

சீரால்பிறந்து சிறப்பால்வளராது=சீர் என்றாலும் சிறப்பு
என்றாலும் பொருள் ஒன்றே. “சீரால் சிறப்பால் பிறந்து வள
ராது” என்று அந்வயித்து, மிக்க சிறப்புடனே பிறந்து வளராமல்
எனப் பொருள் கொள்க. வளராது என்றவிடத்துள்ள எதிர்மறை,
பிறந்து என்றவிடத்தும் கருதத்தக்கது; பிறவாமலும் வளராம
லும் என்றவாறு. “பிறவாமலும் வளராமலும் பேர்வாமனாகாக்
கால்” என்றால் கருத்து ஒட்டிவரவில்லையே என்று சிலர் மயங்கு
வர்; ‘சிறப்பால் பிறவாமலும் வளராமலும் வாமநனாக ஆனாயே,
அப்படி ஆகாமற்போனால்’ என்று விரித்துக் கொள்ளவேண்டு
கையாலே பொருந்தாமை பொன்றுமில்லையென்க.

பேர்வாமனாகாக்கால்=‘வாமநன்’ என்றது வாமன் எனச்
சிதைந்தது. வாமநனென்று பேரிட்டுக்கொண்டு குள்ளனாகாவிடில்
என்றபடி. பேர் என்பதற்குத் திருநாமமென்று பொருள் கொள்
ளாமல் ‘பெரிய’ என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.
பெரிய வாமனென்றது—இவனுக்கு மேற்பட்ட குள்ளனில்லை
யென்னும்படியான ஒப்பற்ற குள்ளன் என்றபடி.

பேராளா!=பெருமை பொருந்தியவனே! என்றும், பல திரு
நாமங்களையுடையவனே! என்றும் பொருள் படும். வாமனெனன்று
பேரிட்டுக்கொண்டது உன் பெருமைக்குத் தகுமோ? என்றும்,
பேரிட்டுக்கொள்ளப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் இந்தத் திருநாமந்
தானு உனக்கு அகப்பட்டது? என்றும் கேட்கிறார் போலும். (கக)

சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றதுவிட்டாலும்
வாழ்ந்திவோர் பின்னும் தம் வாய்திறவார்*—சூழ்ந்தேங்கும்
வாள்வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடிய *
தாள்வரை வில்லேந்தினார் தாம். (கௌ)

எங்கும்	{ நாமுற்றங்களிலும்	அடியார்	{ 'ஓ ஜனங்களே!
சூழ்ந்து	{ சுற்றிக்கொண்டு	வேண்டின்	{ நீங்கள் எனக்கு
அரக்கன்	இராவணனுடைய	அக்கால்	{ அடிமைப்பட
வாள் வரை	{ ஒளி பொருந்திய,	தோன்றது	{ வேணும்' என
கள் போல்	மலைகள் போல்	விட்டாலும்	{ விரும்பினால்
வன்தலை	வலிதான தலை		{ ஒரு அடியவனும்
கள் தாம்	ளானவை இற்று		{ அகப்படாதபடி
இடிய	விழும்படி		{ உபேகித்கப்
			{ பெற்றாலும்
தாள் வரை	{ கா லுரத்தை	வாழ்ந்திவோர்	{ (திருவுள்ளத்தில்
வில் எந்தி	யுடைத்தாய் மலை		{ வெறுப்பு இல்லா
னார் தாம்	போன்றதான	பின்னும்	{ மல்) உகந்தே
	வில்லைத் தாங்கி		{ யிருப்பர்;
	நின்றவரான		{ எக்காலத்திலும்
	இராமபிரான்		{ (பிராட்டிமாரிடத்தி
சூழ்ந்து	{ (இந்த லீலா விபூதி	தம் வாய்	{ லும் இந்த மனக்
	யிலே வந்து)	திறவார்	{ குறையை) வாய்
	வளைத்துக்		{ திறந்து சொல்
	கொண்டு		{ விக்கொள்ள
			{ மாட்டார்.

* * *—[சூழ்ந்தடியார்.] ஆச்ரிதர்களிடத்தில் எம்பெருமா
னுக்குள்ள வாத்தல்யத்தைப் பேசுகிறார். “எங்கும் சூழ்ந்து அரக்
கன் வாள்வரைகள் போல் வன்தலைகள் தாம் இடியத் தாள் வரை
வில்லேந்தினார்தாம் சூழ்ந்து அடியார் வேண்டினக்கால் (அடியார்)
தோன்றது விட்டாலும் வாழ்ந்திவோர்; பின்னும் தம் வாய் திற
வார்” என்று அர்வயம். இராவணனது தலைகளை அறுத்துத்தள்ள
வலிய வில்லைக் கையிலேந்தி நின்ற இராமபிரானாகிய திருமால்
இந்த லீலா விபூதியில் வந்து சேர்ந்து இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளைச்
சூழ்ந்துகொண்டு ‘எனக்கு நீங்கள் அடியாராக வேண்டும்’ என்று
அபேகித்தவளவில், “த்வம் மே” என்றால் “அஹம் மே” என்
கிற ஸம்ஸாரிகள் வணங்காமுடித்தனத்தினால் அநாதரவுகாட்டி
அடியவர்களாக ஆகாவிட்டாலும், அதனால் திருவுள்ளத்தில் சிறி

தும் வருத்தங் கொள்ளாமல் “நாம் அபேக்ஷித்தபடியே இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியவர்களாக ஆய்விட்ட பக்ஷத்தில் இந்த ஸீலாவிழி ஆளற்று அழிந்துபோய் விடுமன்றோ; இஃது அழியாதபடி நோக்குவதற்கு இவர்கள் அமைந்தார்கள் என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வர்; ஏகாந்தமான ஸங்கதிகளை யெல்லாம் கூசாமல் சொல்லுகைக்குரிய பிராட்டிமாரிடத்திலும் இவ்விஷயத் தைச் சொல்லிக்கொள்ள வாய்திறக்கமாட்டார்; “ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலக்ஷியம்பண்ணிக் கைவிட்டார்கள்” என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார் என்றதாயிற்று.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (மூன்றாம் பாகாணத்தில்—“பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியா தாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் பாக வத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்” என்றருளிச் செய்தபின் “அறிவிக்கவுரியவனாகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞவிஷ யங்களுக்கும் மறைக்குமென்னுந்நின்றுதிரு” என்று அருளிச் செய்தது இந்தப் பாசரத்தைக்கொண்டேயாம். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமண பாலமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:— “‘எதிர்சூழல்புக்கு’ என்கிறபடியே தன்னுடைய சீல ஸௌலப் யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநர்களைத் தப்பாமல் அகப்ப டித்திக் கொள்வதாக வந்தவதரித்துத் தமக்கு அடியார் வேணு மென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராய்த் தோன்று தொழிந்தாலும் ‘இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; நாம் இவர் களுக்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமிறே’ என்று அதுதானே போக்ய மாக விருப்பர்; அதுக்குமேல், அவர்கள் வைமுக்க்யம் பண்ணினார்களென்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச் செய்யாரென்கிற சூழ்ந்தடியார் என்கிற பாட்டிலே, சேத நர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்தவர்க ளுடன் அறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேசுவரனுமுட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்து அருளிச்செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலுமறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிருே.” என்று.

இப்பாட்டை மற்றொருவகையாகவும் பெரியவாச்சான்பின்னை உரைத்தருளினர்;—“அடியார் சூழ்ந்து வேண்டினக்கால், சூழ்ந் தெங்கும் வாள் வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடியத் தாள்வரைவில் லேந்தினுர்தாம் தோன்றாது விட்டாலும் (அடியார்) வாழ்ந்திடுவர்; பின்னும் தம் வாய்திறவார்” என்று அந்வயித்து, அடியவர்களாயுள்ளவர்கள் எம்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டு எமக்கு நீ ஸேவைஸாதிக்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள எம்பெருமான் அவர்களுக்கு முகங்காட்டாவிடனும், ‘அவன் திருவுள்ளமானபடியே ஆகக்கடவது’ என்று மகிழ்ந்திருக்கக் கடவர்கள் அடியவர்கள்; ‘ஆர்த்தியின்கனத்தாலே நாங்கள் ஓயாது புலம்பி வேண்டினாலும் எங்களுக்கு ஸேவை ஸாதியாமலிருப்பது ஏன்?’ என்று ஆநேஷிக்க வாய் திறக்கவும் கடவரல்லர்; அபேக்ஷிப்பது மாத்திரம் அடியவர்களது கடமையேயன்றி அபேக்ஷித்த படியே அவன் காரியஞ் செய்யாவிடில் அவனை யெதிர்த்து வாய் திறக்க இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை—என்று சேதநர்களின் ஸ்வரூபத்தை சிக்ஷித்தருளிச் செய்வதாக.

முந்தின யோஜனையில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; இந்த யோஜனையில் சேதநருடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. இரண்டு வகையும் பொருந்தக் குறையில்லை.

சூழ்ந்து எங்கும்=இலங்கை முழுவதையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு என்றபடி வாள் என்பதும் வரைகள்போல் என்பதும்—அரக்கனது வன்தலைகட்கு விசேஷணங்கள்; வாள்—ரத்தனங்களிழைத்த கிரீடங்களணிந்திருக்கையாலே ஒளிபொருந்திய என்ற படி. தாள் வரை வில்=விற்களுக்கு அடிப்பக்கம் உரத்திருக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் ‘தாள்வில்’ எனப்பட்டது; காலுர முடைய வில் என்றபடி. மலை போல் பிறரால் சலிப்பிக்கவும் ஒண்ணாதபடி சிக்கென்றிருத்தல் பற்றி “வரைவில்” எனப்பட்டது. (கஎ)

தாம்பாலாப் புண்டாலு மத்தழம்பு தானிளக -
பாம்பாலாப் புண்டு பாநேருலும் -—சோம்பாதுஇப்
பல்லருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா! * உன்
தொல்லருவை யாரறிவார்? சொல்லு.

(கஅ)

தாம்பால்	{ (அசோதையினால்) தாம்பு கொண்டு	(சிறிதும் திருவுள்ளம் வருந்தாமல்)	
ஆப்புண் டாலும்	{ கட்டியடிக்கப் பெற்றாலும்	சோம்பாது	{ (ஐகத்ஸ்ருஷ்டியில்) சோம்பப்படாமல்
அத்தழும்பு தான் இளக	{ அந்தத் தாம்பினால் கட்டினத்தா லுண்டான காய்ப்பு அற்பம் என்னும்படி	இ பல் உருவை எவ் லாம்	{ இவ்வுலகில் காணப் படுகிற பலபல பிராணிகளை யெல்லாம்
பாம்பால்	{ காளியனுகிற பாம்பு பினால்	படர்வித்த	{ விஸ்தாரமாக வுண்டாக்கின
ஆப்புண்டு	{ கட்டப்பட்டி	வித்தா	{ ஆதிமூலமே!
பாடு உற்ற லும்	{ கஷ்டங்களையடைந் தாலும்	உன் தொல் உருவை ஆர் அறிவார் சொல்லு	{ உன்னுடைய திவ்ய ஸ்வரூபத்தை அறி வாருண்டோ? நீயே சொல்லு.

* * *—[தாம்பாலாப்புண்டாலும்.] ஸம்ஸாரிகள் அலக்ஷியம் பண்ணினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுக்கமாட்டான் என்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயன்று; ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுக்குப் பல்வகையான துன்பங்களை உண்டு பண்ணினாலும் அப்போதும் அவன் தன் காரியத்தைத் தான் விடுவதில்லை யென்கிற மஹா குணத்தைப் பேசுகிறாநிதில்.

பூநீர்நுஷ்ணனாக அவரித்தகாலத்து யசோதைப்பிராட்டியாகிற மாதாவானவள் “நீராமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே, தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ப, ஆராவயிற்றினைடாற்றாதான்” (சிறிய திருமடல்) என்றபடி. வெண்ணெய் களவுகண்ட காரணத்திற்காகக் கண்ணினுண் சிறுத் தாம்பினால் உரலில் பிணைத்து அடித்துப் பகவானுடைய திருமேனியில் கஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினான்; 1. “தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு” என்றபடி அவன் தாம்பினால் கட்டினவிடம் காய்ப்புக் காய்த்துக் கிடந்ததென்றும் தெரிகிறது. இது அதுகூலர் அன்பின் மிகுதியால் கட்டின கட்டாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ஸஹ்யம் என்று கொண்டாலும், யமுனையில் ஒரு துறையிலிருந்து கொண்டு விஷத்தைக் கக்கி அனைவர்க்கும் கொடுமை புரிந்த காளிய நாகத்தோடு பிணங்க நேர்ந்தபோது,

இப்பாட்டின் கருத்தைக் கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் உத்தரசதகத்தில்—
“சார்வ! த்வத்ஸம் சக்லச்சரிதம் ரஜ்ஜாமஃ! துராஷாஸாநீஹ்யஸ்ய
ஸ்வ யதி ஐகதாம் ஜாது மூர்த்தகோத்தராணாம்। நிஸ்தந்த்ரா
யஸ் ஸ்யாந்ந யதி ஜகதாம் ஜாது மூர்க்கோத்தராணாம். நிஸ்தந்த்ரா
னோஸ் தவ நிமமதோ நர்த்துலிங்க ப்ரவாஹா ஸர்க்கஸ்தேமப்ர
ப்ருதிஷு ஸதாஜாகரா ஜாகரதி.” என்ற ச்லோகத்தால் அதுஸந்
தித்தமை அறியத்தக்கது.

1. திருவாய்மொழி 8—9—10.

யன்றோ அந்தக் கையையும் காலையுங் கொண்டு அவை நம்மையே புடைக்கின்றன ; அவற்றை அப்படியே மங்கிப் போகும்படி போட்டு வைத்தால் நம்மைக் கட்டியடிப்பார் ஆருமில்லையே என்று கருதி எம்பெருமான் வெறுமணிநுந்து விடலாம் ; ஆயினும் இந்த சேதநர்கள் பக்கல் உள்ள நப்பாசையானது அப்படி இருக்க வொட்டுகிறதில்லை என்று உணர்க.

அத்தழும்புதானிளகப் பாம்பாலாப்புண்டு பாடுற்றாலும் = காளியன் தனது வாலினால் கண்ணபிராணை அழுந்தக் கட்டி, திருமேனி தழும்பேறும்படி வருத்தத்தை உண்டுபண்ணினன் ; இந்தத் தழும்பின் முன்னே எசோதையின் தாம்பாலாப்புண்ட தழும்பு அற்பமென்றேவெண்டும்படி பாம்பாலாப்புண்ட தழும்பே வலிதாயிருந்ததென்பது விளங்க “அத்தழும்புதானிளக” என்றார். பாடு—வருத்தம். வித்தா = உலகங்கட்கெல்லாம் வித்தாக இருப்பவனே ! என்றபடி. இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவல்லார் ஆர்? என்றது—ஸம்ஸாரிகள் உன்னைப் பரிபலித்தாலும் அவர்கள் மேல் ஆசாபாசம் விட்டுநீங்காமல் நன்மையையே நாடி யிருக்கையாகிற உன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஒருவர்க்கும் நிலைகாண வொண்ணாது என்றபடி. (கஅ)

சோல்லில் குறையில்லை சூதறியா நெஞ்சமே !

எல்லிப் பகலென்றோ தேப்போதும் —தோல்லைக்கண்

மாத்தானைக் கெல்லா மோரைவரையே மாறாக :

காத்தானைக் காண்டோ நீ காண்.

(கக)

சூது அறியா நெஞ்சமே	{	செய்யவேண்டியது இன்னதென்றறி யாமல் தளும்பு கிற மனமே !	மா தானை + கு எல்லாம்	{	(துரியோதனாதிக ஞடைய) பெரிய சேனைகளுக் கெல்லாம்	
சொல்லில் குறை இல்லை	{	பகலத் விஷயத் தைப் பேசினால் பேச்சில் குறை யில்லை; (அல்லது) நமக்கொரு குறையில்லை ;	ஓர் ஐவரையே மாறு ஆக	{	பஞ்சபாண்டவர் களே எதிரிகளாம் படி	
தொல்லை கண்	{	அநாதியான இப்பூமியில்	எல்லி பகல் என்றது எப்போதும் காத்தானை	{	இரவுபகலென்றோ மல் எக்காலத்தி லும் ஈகழித்துக் கொண்டிருந்த பெருமானை	
			(மெய்யே காண விரும்பினால்)			
			காண்டும் காண்போம் !			
			நீ காண் நீ காணலாம்.			

* * *—[சோல்லில் குறையில்தை.] பஞ்ச பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் கண்ணபிரான் பகஷ்பாதிபாதிருந்து செய்தருளின செயல்களை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், அவன் அடியவர்களுக்கு எளியவன் என்பது நன்கு வெளியாகும். அந்த பஞ்சபாண்டவர்களைப்போலே நாமும் அப்பெருமான்மீது அன்பு வைத்து அவனை ஸேவிக்கவேணுமென்று மெய்யே ஆசைப்பட்டால் “மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்” என்னப்படுகிற அவன் ஸேவை ஸாதித்தே திருவன்; அவனை ஸேவிப்பதற்கு இதுவே உபாயம். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நெஞ்சே! நீ ஏன் வீணாகக் கவலைப்படுகிறாய்? இப்போதாவது நான் சொல்வதைக் குறிக்கொள்; என்கிறார்.

சோல்லில் குறையில்தை=இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். பகவத் குணங்களைப் பேசத்தொடங்கினால் அவற்றுக்கு ஒய்வு இல்லை; எவ்வளவு பேசினாலும் குறைவுபடாமல் மேன் மேலும் பெருகுகின்ற குணங்கள் அவனுக்கு எல்லையில்லாமலிருப்பதால் நாம் சொல்லி முடிக்கும்படியானவையல்ல பகவத் குணங்கள் என்று கொள்ளலாம். பரமபுருஷனுடைய குணங்களை அயோக்யரான நாம் பேசினால் அவற்றுக்குக் குறைவு நேரிடுமென்பதில்லை என்றும் கொள்ளலாம். அவனுடைய குணங்களை நாம் சொல்லத் தொடங்கினோமாகில் நம்முடைய குறைகளெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம். நாம் கற்ற கல்விகளுக்கிடாகக் குறைவில்லாமல் பலபல பாசுரங்களையிட்டு பகவத் குணங்களைப் பேசிவிடலாம்; பேச்சில் குறையில்தை; ஆனால், அந்த குணங்கள் எல்லையற்றவையாதலால் அவற்றைக் கரை காண்பதில் குறையுண்டு என்பதாகக் கொள்ளுதல் சிறக்கும்.

அப்படி கரைகாணமுடியாத குணங்களில் ஒரு குணத்தைச் சொல்லிக் காட்டுகிறார்—பாண்டவ பகஷ்பாதித்வத்தை யருளிச் செய்கிற முகத்தாலே.

சூது அறியா நெஞ்சமே!=சூது என்பதற்குப் பல பொருள்களுண்டு; உபாயம் என்ற பொருள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. உபாய மறியாத நெஞ்சே! என்றபடி. எம்பெருமானை நாம் காணவேண்டில், மெய்யே காணவேணுமென்று விரும்புகிற பகஷத்தில்

தவறாது காணமுடியும்; ஆகையாலே நம்முடைய மெய்யான விருப்பமே அவனைக் காண்பதற்கு உபாயம் என்று தெரிந்து கொண்டு அந்த வுபாயத்தால் அவனைக் காணலாமாபிருக்க அது செய்யாத மடநெஞ்சே! என்கிறாரென்க.

மெய்யே காணவேணுமென்று விரும்பினால் காண்பதற்கு எளியதே அவன்? என்ன; அவனுடைய எளிமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் மேல். தொல்லைக்கண் மாத்தானைக்கெல்லாம் ஓரையரையே மாறாகக் காத்தவனன்றோ அவன். தொல்லைக் கண் என்றது அநாதியான இப்பூமியிலே என்றபடி. 1. “மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்” என்றபடி பாண்டவர்கட்கு எதிர்த்தலையில் திரண்ட சேனைகள் பிரபலமாகையால் மாத்தானைக் கெல்லாம் என்றார். தானே யென்று சேனைக்குப் பெயர். ஓர் ஐவரையே மாறாக=பல்லாரிரம் போர்வீரர்கள் திரண்டு கிடக்கிற சேனைகளுக்கெல்லாம் எதிர்க்கூதியில் பாண்டவர்கள் ஐந்துபேர் மாத்திரமே நின்று வெற்றி பெற்றார்களென்று உலகில் புகழ் கிளம்பும்படி ரக்ஷித்தமை சொல்லுகிறது. எம்பெருமான் தானே துரியோதனதுயர்க்கு எதிரியாய் நின்று போர் செய்யக் கூடுமாயினும், அப்படி நின்றால் அவர்கள் போர்க்களத்திற்கே வரமாட்டார்களென்று, தான் ஆயுத மெடுப்பதில்லையென்று ப்ரதிஜ்ஞையும் பண்ணி, பஞ்சபாண்டவர்களை போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றனரென்று பாரோர்புகழ்ச் செய்து வைத்தனனென்க.

காத்தானைக் காண்டும் நீ காண்=‘அடியவர்கள் விஷயத்தில் இவ்வளவு பகஷ்பாதம் வைத்து ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனாயிருப்பன் எம்பெருமான்’ என்று நாம் தெரிந்துகொண்டோமாயின், இனி நாம் அவனைக் காணவேணுமென்று மெய்யே விரும்பவேண்டுமென்பதே யுள்ளது. அப்படி காண விரும்புகிறபகஷ்த்தில் கண்டே விடலாம்; இதை நீ அதுபவத்தில் காண்பாய் என்று ஆழ்வார்தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தாராய்த்து.

எல்லிப்பகலென்னுதேப்போதும் என்பதை காத்தானே என்ற விடத்திலும் அந்வயிக்கலாம், காண் என்றவிடத்திலும் அந்வயிக்கலாம். இரவுபகலென்று பாராமல் ஸர்வ காலத்திலும் பாண்டவர்

களை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தவனை என்று முந்தின யோஜனையில் பொருளாம்; நெஞ்சே! அவனை நீ இரவுபகல் வாசியின்றி எப்போதும் காண் என்று பிந்தின யோஜனையில் பொருளாம்.

காண்போம் = தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. காண்போம் என்றபடி. (கசு)

காணப் புகிலறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம்

நாணப் படுமன்றே! நாம் பேசில் *—மாணி

யுருவாகிக் கொண்லேகம் நீரேற்ற சீரான்

திருவாகம் தீண்டிற்றுச் சென்று.

(உ௦)

அறிவு கைக் கொண்ட நல் நெஞ்சம்	அறிவையுடைய நல்ல நெஞ்சே,	சென்று திரு ஆகம்	தானே எங்கும் பரவி கனது திருமேனியிலே
மாணி உரு ஆகிக் கொண்டு	வாமநருபியாய்	தீண்டிற்று	(உலகங்களை யெல்லாம்) தீண்டி நென்பதை
உலகம் நீர் ஏற்ற சீரான்	(மாவலியிடத்திற் சென்று) உலகங்களை நீரோற்றுப் பெற்ற சீர்மை பொருந்திய திருமால்	காணப்புகில் நாம் பேசில் நாணப்படும் அன்றே	ஆய்ந்தோமாகில் நாம் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு வெட்கப்பட வேண்டுமன்றே.

* * *—[காணப்புகில்.] ஸ்வகதஸ்வீகாரமென்றும் பரகதஸ்வீகாரமென்றும் சாஸ்த்ரங்களில் இரண்டு வகையான பற்றுதல்கள் சொல்லப்படும். எம்பெருமானை நாம் சென்று பற்றுகிற பற்று ஸ்வகதஸ்வீகார மெனப்படும். அவன்தானே வந்து நம்மை ஸ்வீகரித்தருள்வது பரகதஸ்வீகாரமெனப்படும். இவ்விரண்டுள், எம்பெருமான் தானே நம்மை வந்து ஸ்வீகரிக்கையாகிற பரகதஸ்வீகாரமே சிறந்த தென்பது ஸத்தஸம்ப்ரதாய வலித்தாந்தம். “அவனை இவன்பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்; அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்” என்றார் டிள்னையுலகாசிரியரும். கீழ்ப்பாட்டில் ‘அவனை நாம் காண நினைத்தோமாகில் காணலாம்’ என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார், ‘அப்பெருமானை நாமாகக் காண நினைப்பது தகுதியன்றே, அவன்தானே வந்து நம்மை ஸ்வீ

கரிக்கும்படி பார்த்திருக்கைபன்றே ஸ்வரூப ப்ராப்தம்' என்று தெளிந்து அந்தத் தெளிவை இப்பாட்டால் வெளியிடுகிறார்.

அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் என்பது நெஞ்சை நோக்கின அண்மை விளி; நெஞ்சே! நீ அறிவு இல்லாத அசேதந வஸ்து வன்றே; அறிவு கொண்டிருப்பவனன்றே; உன் அறிவுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? நான் ஒன்று சொன்னால் 'இது தகும், தகாது' என்பதை நீ ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டாவோ? 1. “காத்தானைக் காண்டும் நீகாண்” என்று நான் சொல்லியிட்டால் இதை நன்கு ஆராயாமல் காணமுயல்வதுதானே உனக்குத் தகுதி? இப்படியாகில் உன் அறிவுக்குப் பயனில்லையே; உன்னையும் அசேதந மாகவே எம்பெருமான் படைத்திருக்கலாமே என்கிறாற்போலும்.

நாம் காணப்புகில் பேசில் நாணப்படுமன்றே = எம்பெருமானை நாம் காணப்புகுவதும் பேசப்புகுவதும் வெட்கப்படத்தக்க விஷயமன்றே. ஏனென்றால், இதைப் பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார். எம்பெருமான் குறட்பிரமசாரியாகி மாவலிபக்கல் நீரேற்றுப் பெற்ற காலத்துத் தானே தனது திருமேனியைக் கொண்டு இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் தீண்டினான் என்பது உனக்குத் தெரிந்ததேயன்றே. ஆகையாலே நம்மை வந்து தீண்டிக் கைக் கொள்வதற்கு அவன்தானே லித்தனாயிருக்க, அதற்கு மாறாக அவனை நாம் காணப்புகுவதும் பேசப்புகுவதும் தகாத காரியமன்றே. ஒருவருடைய அபேகையுமில்லாமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டு வைத்தான் அவனாயிருக்க, நம்முடைய முயற்சி நாணத்தக்கதன்றே என்கிறார்.

“மாணியுருவாகிக் கொண்டு உலகம் நீரேற்ற சீரானுடைய திருவாகமானது (தாவே) சென்று தீண்டிற்று; (இப்படியிருக்க,) நாம் காணப்புகில் நாம் பேசில் நாணப்படுமன்றே” என்றும், “மாணியுருவாகிக் கொண்டு உலகம் நீரேற்ற சீரானவன் தான் சென்று தன்னுடைய திருவாகத்தாலே உலகத்தைத் தீண்டின விஷயத்தைக் காணப்புகில்—(ஆராயுமளவில்), நாம் பேசில் அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் நாணப்படுமன்றே” என்றும் அந் வயித்துப் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு.

“यमैवैष मृणुते तैः लक्ष्यैः, तस्यैष अणुः विमृणुते
 तन्मा स्यात् ” [யமேவைஷ ம்ருணுதே தேந லப்ய தஸ்யைஷ
 ஆம்மா விம்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்] என்ற வேதவாக்கியம்
 இங்கே நினைக்கத் தக்கது. இதன் பொருள்:—இந்த எம்பெரு
 மான் தானே எந்த சேதநனை ஸ்வீகரிக்கிறானே, அந்த சேதந
 னாலே இவன் அடையத் தக்கவன்; பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டனான
 அப்படிப்பட்ட சேதநனுக்கே எம்பெருமான் தனது திருமேனியை
 வ்யக்தமாக ஸேவைஸாதிப்பிக்கிறான் என்பதாம்.

* தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் முதற் காண்டத்தில் ஆறாவது
 ப்ரச்நத்திலும்—“प्रजपतिः सृष्ट्वैदं प्रजपतिस्सृष्ट्वैदं यं
 प्रजपतिर्वैदं स पुनोऽथपतिः=ப்ரஜாபதிம் த்வோவேத ப்ரஜா
 பதிஸ் த்வம்வேத யம் ப்ரஜாபதிர் வேத ஸ புண்யோ பவதி”]
 என்று சொல்லப்பட்டது. இதன் பொருள் :—ஒரு சேதநன்
 ஸர்வசேஷியான எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான்; எம்பெருமான்
 ஒரு சேதநனை ஸ்வீகரிக்கிறான்; (இவ்விருவர்களுள்) எம்பெரு
 மானைப் பற்றுகிறவனைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாலே பற்றப்
 படுகிறவனை புண்ணியனாகிறான் என்பதாம். எம்பெருமானை
 உலகங்களை மெல்லாம் தன் பேராகச் சென்று தீண்டினான் (தரி
 விக்ரமாவதார வ்யாஜத்தாலே) என்று நாம் தெரிந்துகொண்டால்,
 அவனை நாம் பற்ற நினைப்பது தகாது; ஆகிலும் நாம் சேதநராகை
 யால் வெறுமனிடுக்க முடியாது. எதையாவது வாயாலே சொல்
 லிக்கொண்டிருக்க நேர்கின்றது; அதனால் நாம் காண விரும்புவ
 தாகவும் நாம் பற்றுவதாகவும் ஏதோ போது போக்குக்குச் சொல்
 லிக்கொண்டிருக்கிறோமத்தனை. “நான் சென்று நாடி நறையூரில்
 கண்டேனே” என்றற் போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வதும்
 காலசேஷபார்த்தமாகவே யொழிய வேறில்லை. அவனுடைய ஸ்வீ
 காரமே ரக்ஷகம். அசோகவனத்திலே பிராட்டி தரித்திருப்பதற்
 காகப் பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்
 தது போல இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நாம் உள்ள வரையில் பகவத்
 குணாபவம் பண்ணிப் போது போக்க வேண்டியது அவசியமாத
 லால் அதற்காகப் பாசரங்கள் பேசுமவை அயுக்தமல்ல. (உய)

சேன்றங்கு வெந்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு *
 இன்றிங்கென் னெஞ்சா லிடுக்குண்ட *—அன்றங்குப்
 பாரூருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதைய *
 காரூருவன் தான்நிமிர்த்த கால். (உக)

அன்று	{ முன்பு மாவலியால் உலகம் நெருக் குண்ட காலத்தில்	அங்கு வெம்	{ கொடிய அந்த நர கங்களிலே நான் சென்று சேராத படி என்னை உஜ் ஜீவிக்கச் செய் யும் பொருட்டு
அங்கு	{ அந்த மாவலியின் யாக பூமியிற் சென்று	நரகில் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு	
பார் உருவும்	பூமியாகிரவஸ்துவும்	இன்று	இப்போது
பார் வளைத்த நீர் உருவும்	{ அந்த பூமியைச் சூழ்ந்து கிடக்கிற ஜலத்ததுவரும	இங்கு	இவ்விடத்தில்
கண் புதைய	மறையும்படி	என்	{ என்னுடைய நெஞ்சால் { நெஞ்சிலே
கார் உருவன்	{ காளமேகத் திருவுரு தான் வளுன எம்பெரு நிமிர்த்த மான் நிமிர்த்தரு கால் ளிய திருவடிகள்	இடுக்குண்ட	{ நெருக்குப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

* * *—[சேன்றங்கு வெந்நரகில்.] எம்பெருமானுடைய உலகந்நத சேவடியானது தானாகவே வந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் குடிக்கொண்ட தென்கிணர். அன்று அங்குப் பாரூருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதையக் காரூருவன் தான் நிமிர்த்த கால் இன்று இங்கு என்னெஞ்சா லிடுக்குண்ட ; (ஏதுக்காக வென்னில்;) அங்கு வெந்நரகிற் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு. 1. “ஒண்மதியில் புனலுருவி யொருநகால் நிற்ப ஒருகாலும் காமரு சீரவுணனுள் எத் தெண்மதியுங் கடந்து அண்டமீது போகி இருவிசம்பினூடு போயெழுந்து, மேலைத் தெண்மதியுங் கதிரவனுந் தவிர வேடித் தாரகையின் புறந்தடவியப்பால் மிக்கு, மண்முழுது மகப்படுத்து நின்றவெந்தை” என்றபடி ஸகல லோகங்களையும் ஆக்கிரமித்து நின்ற திருவடிகள் இன்று என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே வந்து சேர்ந்து நெருக்குண்டிரா நின்றது. எல்லாவுலகங்களையும் அளாவின திருவடிகள் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்க வேண்டும்; சிறியே

னுடைச் சிந்தையானது அவை அடங்குவதற்குப் போதுமான இடமன்றாகிலும் 'நெருக்குப் பட்டாகிலும் ஆழ்வார் நெஞ்சினுள்ளே இருந்திட வேண்டியது' என்ற ஸங்கல்பத்தினால் அப் பெருமான் அப் பெரிய திருவடிகளை இந்த நெஞ்சினுள் கஷ்டப் பட்டுப் புகுவித்து நிற்கின்றான்; இப்படி செய்தருளாவிடில் நான் நற்கதி பெற்று உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லை யாகையால் என்னுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாகவே இவ்வளவு காரியம் செய்தான் என்கிறார்.

நரகு=நரகம் என்ற வடசொல் விகாரம். சும்பீபாகம், ரௌரவம் முதலிய கொடிய நரகங்களைக் கருதி வெங்நரகு என்கிறார். "यस्त्वया सप्त सप्तस्यैव नरयो यस्त्वयाविना = யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" [எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கை ஸ்வர்க்கம்; அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கை நரகம்] என்றபடி நான் தன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கக் கூடாதென்று திருவுள்ளம் பற்றித் தனது திருவடிகளை என்னெஞ்சினுள் அமைத்தான் என்னவுமாம்.

இன்று இங்கு என்னெஞ்சால் இடுக்குண்ட=விஸ்தாரமான இடங்களிலே அன்று ஸுகமாச வலர்ந்து விளங்கின அத்திருவடிகள் இன்று இவ்விடத்திலே இந்தச் சிறிய நெஞ்சினால் இடுக்குப் பட்டன. இடுக்குண்ட என்றது-இடுக்குண்டன என்றபடி; வினை முற்று. கால் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் கால் கள் எனப் பொருள்படும். (உக)

காலே பொதத்திரிந்து கத்துவராம் இனநாள் *
மாலார் குடிபுகுந்தா ரென்மனத்தே -- மேலால்
தருக்கு மிடம்பாட்டினோமே வல்வினையார்தாம் \ வீழ்
றிருக்குமிடம் காணா தினைத்து. (உஉ)

என் மனத்தே {	எனது நெஞ்சினுள்ளே	மேலால்	முன்பெல்லாம்
மாலார் {	திருமால் வந்து	தருக்கும் {	என்னைத் துண்பப் படுத்திக் கொண்டிருந்த
குடி புகுந்தார் {	சேர்ந்து விட்டார்;		
வல் வினையார் {	(இதுவரையில் இங்கே குடியிருந்த) கொடிய பாவங்கள்	இடம் பாட்டி {	பெருமையோடே
தாம் {		ஒன்றும் {	

வீற்றிருக்கும்	{ (இனிமேலும்) அதி	இளைத்து	வருத்தமுற்று
இடம்	{ காரம் செலுத்திக்	இனநான்	இப்போது
காணுது	{ கொண்டு தங்கி		
	{ யிருக்க இடம்		
	{ காணாமல்		
கால் பொத	{ கால் நோவத்திரி	கத்துவராம்	{ கத்திக்கொண்டு
திரிந்து	{ ந்து அலைந்ததனால்		{ கிடக்கின்றன
			{ போலும்.

* * *—[காலே பொதத் திரிந்து.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் தமது திருவுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தனவாகக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்தார் அவயவியான வ்யக்தியை விட்டு அவயவமான திருவடிகள் தனியே வந்து சேரமாட்டாவாகையால், எம்பெருமானே தமது திருவுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தமையைக் கூறினபடியாய்த்து. அதை இப்பாட்டில் “மாலார் குடிபுகுந்தார் என்மனத்தே” என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்து, இன்று வரையில் என்னுடைய ரெஞ்சினுள் துக்கங்களும் பாவங்களும் நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திக்கிடந்தன; இப்போது அவற்றுக்கு இங்கு இடம் கிடையாமையாலே ‘எங்கே போய்க் குடியிருக்கலா’ மென்று அவை அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்றன என்று அருளிச்செய்கிறார்.

என்மனத்தே மாலார் குடிபுகுந்தார் = அடியவர்களிடத்திலே மிக்க மோஹங் கொண்டிருக்கின்ற எம்பெருமான் இன்று என்னுடைய ரெஞ்சினுள்ளே குடிபுகுந்துவிட்டார்; இருள் மூடிக் கிடந்தவிடத்தில் ப்ரகாசம் வந்து சேர்ந்தால் பிறகு இருள் தன்னடையே விலகிப்போய்விடுவதுபோல், இதுவரையில் இங்கே குடியிருந்த பாவங்கள் இனி இவ்விடத்தில் தங்கமாட்டாமல் கிளம்பிப்போய் ‘இனி நாம் எங்கே சுகமாக வாழலாம்’ என்று இடந்தேடுகின்றன. 1. “ஊரும் நாடு மூலகமும் தன்னைப்போல், அவனுடைய பேருந் தார்களுமே பிதற்ற” என்றபடி நான் வாழ்கிற ஐரிலே எல்லாரும் என்னைப்போலவே யிருப்பர்களாதலால் அவை குடிபுகுவதற்கு எங்கே இடம் கிடைக்கும்? கால் பாவநிற்க எங்கும் இடங்கிடைக்காமையினால் பரிச்ரமப்பட்டுத் திரிந்து அலைந்து பார்த்தன. எங்கும் இடம் வாய்க்கவில்லை; “ஐயோ!

இதுவரையில் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சில் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்த வெமக்கு இன்று இக்கதி நோர்ந்து விட்டதே ! என் செய்வோம் ! ” என்று கத்துகின்றன.

“ வல்வினையார்தாம் மேலால் தருக்குமிடம்பாட்டினொடும் வீற்றிருக்குமிடம் காணுது காலே பொதத் திரிந்து இளைத்துக் கத்துவர் ” என்று அர்வபித்துக் கொள்க.

அசேதநங்களான வல்வினைகளை வல்வினையார்தாம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது ஏன் ; என்னில் ; “ உவப்பினுமுயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும், இழிப்பினும் பால்தினை யிழுக்கினு மியல்வே ” என்பர் நன்னூலார் ; இழிவு தோற்றச் சொல்லவேண் டம்போதும் சீற்றந்தோற்றச் சொல்லவேண்டும்போதும் பால் தினைகளை மாறடிச் சொல்லலாமென்றிருப்பதனால், சீற்றமும் இழி வும் தோற்ற இங்கு வினையார் என உபத்தினைபாகக் கூறுகின்றா ரென்க. துஷ்டர்களைக்கண்டால் “ ஸ்வாமி எழுந்தருளுகிறார் ” என்று சொல்வதுண்டிதே, அதுபோலக் கொள்க.

மேலால் தருக்குமிடம்பாட்டினொடும் வீற்றிருக்குமிடம் காணுது = மேலால் என்பதற்கு, இனிமேல் என்றும், இதற்கு முன்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் இதுவரையிலும் என்னை நெருக்கிக்கொண்டு பெருமதிப்போடு எழுந்தருளியிருந்த இந்த வல்வினையார்கள் இப்படியே இன்னமும் எழுந்தருளியிருக்க இடம் காணாமல் என்றபடி. இனிமேல் பிறரை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு வைபவமாகக் குடியிருப்பதற்கு உரிய இடம் காணாமல் என்றுமாம். இடம்பாடு—பெருமை.

வீற்றிருக்குமிடம் = வீற்றிருத்தலாவது வீறுதோற்ற இருத் தல் ; வீறு—பெருமை. தனது பெருமைக்குக் குறையில்லாமல் மேனாணிப்போடே யிருத்தல் வீற்றிருத்தலெனப்படும். ‘ தாங் கள் விழுந்துகிடக்க இடம் கிடைக்காமல் ’ என்று இழிவாகச் சொல்லவேண்டியதை இப்படி மாற்றியருளிச்செய்தா ரென்க.

எப்படியாவது ஓரிடத்தில் குடியிருந்து தீரவேண்டியவர்கள் ஓரிடத்தில் இடம் கிடைக்காவிடினும் மற்றுமெங்கேயாவது கிடைக்குமோவென்று பலவிடங்களிலும் திரிந்தலைந்து தடுமாறிப் பார்ப்பதுபோல இப்பாவங்களும் காலநோவப் பலவிடங்களிலும்

திரிந்து பார்த்தனவென்கிற்றார் காலேபோதத்திரிந்து என்பதனால். அப்படி திரிந்துபார்த்தும், † “பொலிக பொலிக பொலிக! போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை, கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மீமல், மலியப்பு நந்திசை பாடி யாடி யுழிதரக் கண்டோம்.” என்னும்படியான இந்நிலத்திலே கால் பாவுவதற்கு எங்கும் இடம்நேராமையாலே, கத்துவராம்=‘ஐயோ! எங்களுக்கு யிருப்புப் போயிற்றே!’ என்று வாப்பிட்டுக் கதறுகின்றனவாம்.

இன்று எம்பெருமான் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே எழுந்தருளினமையால் என்னைப் பற்றிக்கிடந்த பாவங்களெல்லாம் பறந்துபோயின என்று சொல்லவேண்டியதை இங்ஙனே ஒரு சமத்தகரமாக விரித்துரைத்தாரானக் கொள்க.

“இனநாள்” என்றும் “இந்நாள்” என்றும் பாடபேதங்களுண்டு; பொருள் ஒன்றே. (உஉ)

இளைப்பா யினாயாப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் :

இளைக்க நமன்தமர்கள் பற்றி—இளைப்பேய்த

நாய்தந்து மோதாமல் நல்குவான் நல்காப்பான் :

தாய்தந்தை எவ்வுயிர்க்கும் தான்.

(உஉ)

நெஞ்சமே	ஓ மனமே!	தான்	{ அந்த எம்பெருமான் தான்
நமன்தமர்கள்	யமபடர்கள்		
இளைக்க	{ பிடிக்கிற பிடியிலே	எவ்வுயிர்க்கும்	{ எல்லாப்பிராணி களுக்கும்
பற்றி	{ நாம் துடிக்கும்படி		
	{ நம்மைப் பிடித்து		
இளைப்பு எய்த	{ அதற்கு மேலும்	தாய்தந்தை	{ தாயும் தம்பபனு மாவன் ;
	{ அதிகமாகத்		
	{ துடிக்கும்படி		
நாய்தந்து	{ நாய்களை ஏவி	சொன்னேன்	{ (இவ்வுண்மையை உணக்குச்) சொல்லி விட்டேன் ;
மோதாமல்	{ நலியாமற்படி		
நல்குவான்	{ (எம்பெருமான்	இளைப்பாய்	{ இனி நீ அகர்த்தப் பட்டாலும் படு ;
நல்காப்பான்	{ நமக்கு) அருள் செய்தாலும் சரி,	இளையாப்பாய்	{ சுகப்பட்டாலும் படு.
	{ அருள் செய்யா விட்டாலும் சரி ;		

* * *--[இளைப்பாயினையாப்பாய்.] எம்பெருமான் சில ஸமயங்களில் தனது பேரருளைப் பிரகாசப்படுத்துவன் ; சில ஸமயங்களில் உதாவரீநரைப்போலே உபேக்ஷையாயிருந்திடுவன். அவன் எப்படியிருந்தாலும் நம்முடைய அத்தயவஸாயம் மாத்திரம் மாறக்கூடாது ; அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்போதோடு ரக்ஷியாத போதோடு வாசியற அவனையே நாம் ஸகலவித பந்துவுமாகக் கருதி விச்வலித்திருக்க வணும்-என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிற முகத்தாலே அஸ்மதாதிகளுக்குத் தெரிவிக்கிறார் இதில.

நமன் தமர்கள் இளைக்கப் பற்றி, இளைப்பு எய்த நாய் தந்து மோதாமல் (எம்பெருமான்) நல்குவான் நல்காப்பான் ; தானே எவ்வுயிர்க்கும் தாய் தந்தை ; (இதை) நெஞ்சமே! (உனக்குச்) சொன்னேன் ; (இனி) இளைப்பாய் இளையாப்பாய்.

† “காவலிற் புலனை வைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள்மீதே” என்றபடியமகிங்கரர்களை நாம் தகர்க்கும்படியும் அவர்களால் நமக்கு எள்ளளவு துன்பமும் நேரிடாதபடியும் எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்பவன். அப்படி அவன் நம்மைக் காத்தருளாவிடினும் அவனிடத்தில் நம்முடைய ப்ரதிபத்தி குலையக்கூடாது ; § “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினி யாவாரே” என்றபடி அவனையே நாம் ஸகலவிதபந்துவுமாக விச்வலித்திருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்போதுதான் அவனிடத்தில் நாம் ப்ரதிபத்தி வைக்கவேண்டியது, உபேக்ஷித்த காலத்தில் நாமும் அவனை உபேக்ஷித்து விடவேண்டியது என்று ஒருகாலும் கருதவொண்ணாது. நெஞ்சமே! இவ்விஷயம் எல்லார்க்கும் எளிதில் தெரியமாட்டாது ; ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை அன்பினால் உனக்குக் காதுபடச் சொன்னேன் ; இந்த என் வார்த்தையை நீ உறுதியாகக் கடைப்பிடித்திருப்பாயாகில் உனக்கு ஒருபோதும் இளைப்பு நேரிடாது ; இந்த வார்த்தையை நீ அலக்ஷியம் செய்து

† திருமாயை, 1.

§ திருவாய்மொழி, 5-1-8.

இளைக்கில்	{ (ரக்ஷிக்குந் தொழிலில்) சனைத்து நிற்ற பகூத்தில்	மீண்டு அமைப்பான் ஆனால்	{ (தலை தோள வற்றை அவனே) மறுபடியும் சரிப் படுத்தப்புகுந்தால்
பார்	இவ்வுலகமானது	பாரின் மேல் ஆர் அனக் கிற்பார்	{ இப்பூமியில் ஆர்தாம் (அவனு டைய ரக்ஷகத் வத்தை) அளவிட வரியர்?
கீழ் மேல் ஆம்	{ தலை தோள விரீத மாய்விடும்;		

* * * [தானே தனித்தோன்றல்.] “தாய் தந்தை யெவ்
வயிரிக்குந் தான்” என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி சொல்லி
விடலாமோ? மற்றும் பல தேவதைகளும் ரக்ஷகராயிருக்கலாமே
யென்று நெஞ்சு நினைக்க, அதைக் கண்டித்து, எம்பெருமானே
ரக்ஷகன் என்பதை நன்கு நிலைநாட்டிப் பேசுகிறோமிறில்.

தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்குப் பலவகையாகப்
பொருள் கொள்ளலாம்; தோன்றல் என்று ஆண்மகனையும் அரசனே
யும் பெருமையிற் சிறந்தவனையும் சொல்லும்; அவ்வெம்பெருமா
னொருவனே புருஷோத்தமன்; அவனே உலகங்கட்கெல்லாம்
இறைவன்; அவனே பெருமையிற் சிறந்தவன். இனி, தோன்றல்
என்று வெளிப்படுதலுக்கும் பேராகையாலே, அவன் மற்றவர்
களைப்போலே கருமங்களால் பிறப்பவனல்லன்; தன்னருளால்
தானே தோன்றுதலையுடையவன் என்று முரைக்கலாம். “
यमून् बभूवुः विष्णुं त्रैलोक्यं पश्यन्तु यमून् =
அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே; தஸ்ய தீராய் பரிஜாகந்தி
யோநிம்” என்று வேதம் கூறும். இதன் பொருள்:—எம்பெரு
மான் பிறப்பு இல்லாதவனானும் பல பிறவிகள் பிறக்கிறான்; அப்
படி அவன் பிறப்பதற்குக்காரணம் இன்னதென்பதை ஞானிகள்
அறிவர் என்பதாம். தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே
பிறக்கிறானென்றபடி. இனி, தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்கு
எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பமிருந்தால் மாத்திரம் பக்தர்
களுக்கு ஸேவை ஸாதிப்பவனே யொழிய, வேறொரு காரணங்
கொண்டு ஸேவைஸாதிப்பவனல்லன் என்பதாகவுங் கருத்துரைக்
கலாம்.

தன்அளப்புஒன்றில்லாதான் = தனக்கு வேறொருவரையும் ஒப்பாக உடைத்தாகாதவன். 1. “ஒருவரையும் நின்னொப்பா ரொப்பிலாவென்னப்பா வென்கின்றனாள்” என்றது காண்க. உலகமுழுவதும் இவனுலே படைக்கப்பட்டு இவனுலே காக்கப் பட்டு இவனுலே அழிக்கப்படுதலால், இவனுடே உபமானமாகப் போருவதற்கு யாருளர் ?.

தானே பிறர்கட்கும் தற்றோன்றல் = எந்த வஸ்துவிலும் அவன் அதுப்ரவேசித்திருப்பவன் ; அவனில்லாமல் ஒரு துரும்பும் எழுந்தாடாதாகையால் எல்லாப் பொருள்கட்கும் தான் அந்தர் யாமியாயிருந்து அவற்றின் ஸத்தையை நோக்குமவன் என்கை. 2. “கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமொரு தனி நாயகம்” என்றபடி.

தானே இளைக்கில் பார்கீழ்மேலாம் = இப்படி ஒரு தனி நாயக னாய் நின்ற எம்பெருமான் தான் ரக்ஷிக்குந் தொழிலில் சோம்பிக் கைவாங்கி நிற்பனாகில் இவ்வுலகம் முழுதும் அநாதமாய்த் தலை கீழாக விகாரப்பட்டுவிடும். அமைப்பானால் பாரின்மேல் அளக் கிற்பார் ஆர்? = அமைத்தலாவது-பார் கீழ்மேலாகாதபடி ஒழுங்கு பட நியமித்தல் ; அவரவர்களை அந்தந்த நிலைமைகளிலே நிறுத்திக் காப்பாற்றுதல். இது செய்வதற்கு எம்பெருமானே சக்தன் ; அவன் இப்படி நியமித்து ரக்ஷிக்குமாகில் அந்த ரக்ஷகத்வத்தை எல்லைகாணக் கூடியவர்கள் இவ்வுலகில் ஆருளர்? அவனுடைய ரக்ஷண ஸாமர்த்தியம் இப்படிப்பட்டதென்று பரிச்சேதித்தறிவ தற்கே இங்கு ஆளில்லை யென்னும்போது, வேறு ரக்ஷகரில்லை யென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? என்று கருத்து.

மூன்றாமடியில் “பார் கீழ் மேலாமீண்டமைப்பானால்” என்றவிடத்து, மீண்டு எனப்பிரிப்பதிற்காட்டிலும் ஈண்டு எனப் பிரித்தல் மோனையின்பத்திற்குச் சேர்த்திருக்கும். ஈண்டு—இவ் வண்ணம், இவ்விடம், சிக்கிரம். மீண்டு என்று பிரித்தலில் பொருட் சுவையிருப்பதுகொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை மீண்டெனப் பிரித்தெடுத்துரைத்தருளினர் பார் கீழ்மேலான நிலைமையில் நின் றும் மீட்டு அமைப்பானாகில் என்கை. (உச)

ஆரானு மாதானும் செய்ய * அகலிடத்தை

ஆராய்ந் தது திருத்த லாவதே ? *—சீரார்

மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் * வானோ

ரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான்.

(உரு)

ஆரானும் { யாராவது எதை
ஆதானும் { யாவது செய்து
செய்ய { கொள்ளட்டும் ;

அகல் { விசாலமான
இடத்தை { இப்பூமியை
ஆராய்ந் { ஆராய்ந்

அது { அவரவர்கள் து காரி
திருத்தல் { யங்களைத் திருத்த
ஆவதே { நம்மாலாருமோ ?

யான் { நானோவென்றால்

சீர் ஆர் { (எனது) சிறந்த
மனத்தலை { மனத்திலுள்ள

வன் { வலிய
துன்பத்தை { துன்பங்களை

வானோர் { நித்ய ஸூரிகளின்
இனம் { திராளுக்குத் தலை
தலைவன் { வஞான கண்ண
கண்ணனால் { பிரானால்

மாற்றினேன் நீக்கிக்கொண்டேன்.

* * *—[ஆரானுமாதானுஞ் செய்ய.] கீழ்ப்பாட்டில் விரித் துரைத்தபடி எம்பெருமானே ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கவும் இதனைப் பலர் தெரிந்துகொள்ளாமல் புறந்தொழுகின்றபடியைக் கண்ட ஆழ்வார், இவ்வுண்மைப் பொருளைப் பலர்க்கும் உபதேசித்துத் திருத்துவோம் என்று முயன்றார் ; † “கருவிலே திருவிளாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே” என்றபடி ஜாயமானகடாக்ஷமில்லாதார் பலருளராகையால் அவர்கள் திருந்திவரக் கண்டிலர் ; * “சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினே” என்று நாம் கெஞ்சிக் கெஞ்சி உபதேசித்தவிடத்திலும் பாடும் ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாவிடில் நாம் என் செய்வோம் ? யானைக்குக் கோமணங்கட்ட யாரால் முடியும் ? அளவில்லாமல் பரந்துகிடக்கிற இவ்வுலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரையும் திருத்துவதென்றால் இது நம்மாலாகக்கூடிய காரியமோ ? நம்மாலானது நாம் நன்மை சொல்லலாம் ; ஆனவளவு சொல்லிப் பார்த்தோம் ; பாக்கியமுள்ளவர்கள் திருந்துவார்கள் ; கர்ப்பதுர்ப்பாக்யசாலிகள் இழப்பார்கள் ; யார் எப்படி வேணுமானாலும் செய்யட்டும் என்று முன்னடிகளில், ஸம்ஸாரிகள்மேல் வெறுப்புத்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். இந்த இருந்தருமாஞாலத்திலே இவர்களைப்போல் நான் கெட்டுப்

போகாமல் எம்பெருமானை யடிபணிந்து வாழப்பெற்றேனென்று தம்முடைய நிலைமைக்குத் தாம் உகக்கிறார் பின்னடிகளில். வழிப் போக்கர்களின் கைப்பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளைகொள்ளுங்கள்வர் நிறைந்த காட்டிலே மற்றெல்லாரும் பறிகொடுத்து நிற்க, ஒன்றும் பறிகொடாமல் தப்பிப்போன வொருவன் “தைவாதீனமாய் நாம் தப்பப் பெற்றோமே!” என்று உகப்பதுபோல, ஆழ்வாரும், எல்லாரையும் மதிக்கெடுக்கின்ற இவ்விருந்தருமாளுலத்திலே முந்துற முன்னம் நாம் தப்பிப் பிழைக்கப் பெற்றோமே” என்று உகக்கிறாராய்ந்து.

ஆரானும்ஆதானும் செய்ய=கற்றுணர்ந்தவர்களோடு கல்லாதவர்களோடு வாசியற எல்லாருமே இந்நிலத்தில் கலங்குவார்களாதலால் ஆரானும் என்கிறார். தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார் சிலர், உபாயந்தரங்களை அதுஷ்டிப்பார் சிலர், ப்ரயோஜநாத்ரங்களை நச்சுவார் சிலர் என்றிப்படி தப்புச் செய்கைகள் பல இருப்பதால் ஆதானும் என்கிறார். ஸம்ஸாரிகளை யெல்லாம் திருத்துவதற்கென்றே திருவவதரித்த ஆழ்வார்தாமும் “அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே!” என்று திருவுள்ளம் வெறுத்துச் சொல்லும்படியாய்த்து ஸம்ஸாரிகளின் பொல்லாங்கு வழி தப்பி நடக்குந் பிள்ளையின்பக்கல், பெற்ற தகப்பனும் சில ஸமயங்களில் மனம் வெறுத்து “அது எக்கெடு கெட்டாலும் கெட்டும்” என்று சொல்லிக் கைவாங்கியிருப்பதுண்டிதே.

மனத்திலே என்றவிடத்து, தலை—எழனுருடி; மனத்திலே என்றபடி. தம்முடைய நெஞ்சு திருந்தப்பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் “சீரார்மன” மென்கிறார். “வானோரினத்திலேவன்” என்று பரத்வமும் “கண்ணனல்” என்று ஸௌலப்பமும் சொல்லிற்று. நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகருயிருக்கையாகிற மேன்மையைப் பாராமல் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்களுக்குள்ளே ஒருவனாக வந்து பிறந்து காட்டியருளின ஸௌலப்பகுணத்திலே நான் ஈடுபட்டு என்னுடைய மனத்துன்பங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டேன்; துன்பங்களுக்கே நிலமான இவ்விபூதியில் நானொருவனாகிலும் இன்பம் பெற நேர்ந்ததேயென்று ஆநந்திக்கின்றேனென்றாராயிற்று. (உரு)

யானு மென்னெஞ்ச மிசைந்தொழிந்தோம் * வல்வினையைக்
கானும்மலையும் புகக்கடிவான் *—தானோர்
இருளன்ன மாமேனி யெம்மிறையார் தந்த *
அருளென்னுந் தண்டா லடித்து. (உக)

ஓர் இருள் தான் அன்ன மாமேனி	{ இருள்தானே ஒரு வடிவு கொண் டாற்போலிருக் கிற விலகாண் மான திருமேனி யையுடைய	அடித்து கானும் மலை யும் புக	{ புடைத்து, (அவை)காகெனிலும் மலைகளிலும் சென்று புகரும் படியாக
எம் இறையார் தத்த	எம்பெருமான் அளித்த	கடிவான் யானும் என்	தூத்துவதற்கு நானும் என் மனமு
அருள் என்னும் தண்டால்	{ கருபையாகிற ஒரு தடியினாலே	{ நெஞ்சம் இசைந் தொழிந் தோம்	{ மாகிற இருவரும் இசைந் து நின்றோம்.
வல் வினையை கொடிய பாவங்களை			

* * *—[யானுமென்னெஞ்சம்.] கீழ்ப்பாட்டில் “யான் வன்
துன்பத்தை மாற்றினேன்” என்று துன்பங்களைத் தாம் போக்கிக்
கொண்டதாக அருளிச்செய்தார்; ஆராய்ந்து பார்த்தவாறே,
“யான் வன் துன்பத்தை மாற்றினேன்” என்று சொன்னது அவ்வ
ளவு பொருத்தமானதல்லவென்றும் தமக்குக் கர்த்ருத்வம் தோன்
றாமல் எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கே கர்த்ருத்வம் தோன்றும்
படி ஸ்வரூபாத்ரூபமாகப் பாசரத்தைச் சிறிது மாறுபடுத்திச்
சொல்லவேணுமென்றும் திருவுள்ளமுண்டாகி, கீழ்ப்பாட்டின்
பின்னடிகளிற் கூறிய அர்த்தத்தையே ப்ரக்ரிபா பேதத்தாலும்
சப்த பேதத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஓரிருளன்னமாமேனி யெம்மிறையார் தான் தந்த அரு
ளென்னுந் தண்டால் வல்வினையை அடித்துக் கானும் மலையும் புகக்
கடிவான் யானும் என்னெஞ்ச மிசைந்தொழிந்தோம்—என்று அந்
வயம். எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுக கருணையினால் என்
பாவங்களைத் தொலைக்கத் தொடங்கினபோது அடியேனும் அடி
யேனுடைய நெஞ்சம் அக்காரியத்திற்கு உடன்பட்டிருந்தோமத்
தனை; நான் செய்த காரியம் வேறொன்றுமில்லை என்கிறார்.

இருளன்னமாமேனி என்றது--கண்டவர்கள் நெஞ்சைக் குளி
ரச் செய்யவல்ல ச்ரமஹரமான திருமேனி யென்றபடி. அப்படிப்
பட்ட தனது திருமேனியைக் காட்டினபோதே பாவங்கள் அஞ்சி
ஓடத்தொடங்கினபோலும். உலகத்தில் ஒருவனை அடித்துத்
தூரத்த வேண்டில் கொம்பு தடி முதலியன இன்றியமையாதனவாத
லால், இவ்விடத்தில் பாவங்களைத் தூரத்தித் தள்ளுவதற்கு எம்
பெருமானுடைய திருவருளாகிற தடி ஸாதனமாயிற்றென்றார்.
¶ “நீ பணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி யெறிந்தேன்”
என்ற திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

“வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக் கடிவான்” என்ற
விடத்து ஒரு ஆசைபம் தோன்றும்; வல்வினையென்பது உருத்
தெரியக்கூடிய ஒரு வஸ்துவல்லவே; எம்பெருமானுடைய அநுக்
ரஹமே புனையமென்றும், அவனுடைய நிக்ரஹமே பாபமென்று
மன்றோ சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே பாபமென்பது உருத் தெரி
யாத அந்ருஷ்ட ரூபமான ஒரு வஸ்துவென்று தேறுகிறது.
இப்படிப்பட்ட பாபத்தைத் தண்டாலடித்துக் காடுகளிலும் மலை
களிலும் ஓடிப்போய்விடும்படி தூரத்துவதென்பது பொருந்தாத
பேச்சாயிருக்கின்றதே! என்று சங்கிக்கக்கூடும். எம்பெருமானு
டைய நிக்ரஹம் ஒழிந்துவிட்டது என்று சொல்லவேண்டியதை
இப்படி சமத்காரமாகப் பேசுவர்கள் கவிகள் என்று தெளிக.
பெரியாழ்வாரும் “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்கிற திருமொழி
யிலே இங்ஙனமே பன்னியுரைத்தா ரென்றுணர்க.

யானுமன்னெஞ்சமிசைந்தோழிந்தோம் = அவன் அதுகா
ஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி மேல்விழுந்துவந்தபோது நான் இராய்க்
துப் பின்வாங்காமல் அவனுடைய அதுக்ரஹத்துக்கு அநுமதி
பண்ணி யிருந்தேனென்கை. (உசு)

அடியால் படிகடந்த முத்தோ ? * அதன்றேல்

முடியால் விசம்பளந்த முத்தோ ? *—நெடியாய் !

சேறிகழல்கொள் தாளநிமிர்த்துச் சேன் றுலகமெல்லாம் *

அறிகிலமால் நீயளந்த வன்று.

(உஎ)

நெடியாய் செறி கழல் கொள் தாள் நிமிர்த்து	பகவானே ! { செறிந்த வீரக் கழலை அணிந்த திருவடிகளை நீட்டி	அது அன்றேல் } அல்லது,	திருமுடியால் மேலுலகத்தை யெல்லாம் அளந்து கொண்ட தனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ ?
உலகம் எல்லாம் சென்று நீ அளந்த அன்று	{ கீழுலகம் மேலுலக மெல்லாம் வியா பித்து அளந்த காலமாகிய த்ரி வீக்கிரமாவதாரத் திலே	முடியால் விசம்பு அளந்த முத்தோ	{ அவ்விரண்டு ஸந்தோஷங்க ளுள் எந்த ஸந் தோஷம் இப் போது உன் நெஞ்சில் ஒடுகிற தென்பதை அறிகிறே மில்லை.
அடியால் படி கடந்த முத்தோ	{ திருவடியால் பூமி முழுவதையும் அளந்துகொண்ட தனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ ?	அறிகிலம்	

* * * [அடியால் படிகடந்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “யானுமென் னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்” என்று ஆழ்வார் பேசின பாசுரத் தைத் திருச்செவி சாத்தின எம்பெருமான் “இவ்விபூதியிலே இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லுவாருமுண்டாவதே !; த்வம் மே என்றால் அஹம் மே என்கிற இந்நிலத்திலே “யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்” என்று அழகாக ஒரு பாசரம் செவிப் படுவது அற்புதமே!” என்கொண்டு பரமாரந்தப்பட்டான் ; அதனை ஞானக்கண்ணிலே கண்டறிந்த ஆழ்வார், எம்பெருமானே ! இப்போது உனது திருவுள்ளத்தில் ஒடுகிற ஆரந்தம் பண்டு உல களந்தகாலத்து உண்டான ஆரந்தத்தோடு ஒக்குமோ ? அன்றி அவ் வானந்தத்தினும் மேற்பட்டதோ ? என வினவுகின்றார்போலும்.

நெடியாய்! நீ செறிகழல்கொள் தாள் நிமிர்த்து உலகமெல்லாம் சென்று அளந்தவன்று அடியால்படிகடந்த முத்தோ ? அதன் றேல் முடியால் விசம்பளந்த முத்தோ ? அறிகிலம் என்று அந் வயம், “செறிகழல்கள்தாள்” என்று இக்காலத்தில் பாடம் வழங்கி வந்தாலும் “செறிகழல் கொள்தாள்” என்றே ப்ராசீந பாட மென்று அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வர். அதுவே நன்கு பொருந்தும். நெருங்கின வீரத்தண்டைகளை அணிந் துள்ள திருவடிகளை நீட்டி உலகங்களை அளந்த காலத்தில் திரு வடியாலே பூமிப்பரப்பை யெல்லாம் ஆக்ரமித்து ஸ்வாதீரப்படுத்

திக்கொண்டதனால் ஒரு ஸந்தோஷமும், திருமுடியை நிமிர்த்தி மேலுலகங்களை யெல்லாம் அளாவி ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டதனால் ஒரு ஸந்தோஷமும் ஆக இரண்டு ஸந்தோஷங்கள் உண்டாயின ; அவற்றுள் எந்த ஸந்தோஷத்தோடொக்கும் இப்போதைய உன்னுடைய ஸந்தோஷம் ? என்று கேட்கிறபடி.

“ ముల్ ప్రతిః ప్రమదో హుః ” [முத் ப்ரீதி: ‘ப்ரமதோ , ஹர்ஷ:’] என்ற அமரகோசத்தின்படி வடமொழியில் முத் என்று ஸந்தோஷத்திற்குப்பெயர் ; அச்சொல்லே இங்குத் தமிழிலக் கணப்படி முத்து என்றிருக்கிறது.

“ முடியால்விசும்பளந்தமுத்தோ ” = இவ்விடத்தில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும் ; 1. “ ஒரு குறளாயிருநில மூவடிமண்வேண்டி உலகனைத்துமீரடியாலொடுக்கி ” என்று திருமங்கையாழ்வாரும், 2. “ மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி மண் முழுது மகப்படுத்து, ஒண்சுடரடிப்போதொன்று வின்செலீஇ ” என்று இவர்தாமும் அருளிச்செய்தபடி மேலே நீட்டப்பட்ட ஒரு திருவடியே மேலுலகங்களையெல்லாம் அளந்ததாயிருக்க, முடியால் விசும்பளந்த என்று இங்கே இவர் அருளிச்செய்வானேன் ? என்று. (இதற்கு ஸமாதாநம்:—) ஒரு திருவடியே மேலுலகங்களையும் அளந்ததென்பது உண்மையே ; அந்தத்திருவடியோடு கூடத் திருமுடியும் ஒங்கி வளர்ந்தபடியாலும், எல்லாச் செயலையும் திருவடிக்கே சொன்னால் கண்ணெச்சிலாகுமென்று ஒரு செயலைத் திருமுடியிலேறிட்டுச் சொல்லுவோமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றினபடியாலும் முடியால்விசும்பளந்த என்றவிதில் அதுபபத்தி ஒன்றுமில்லை யென்றுணர்க.

முத்து என்பதற்கு அழகு என்கிற பொருளும் கொள்ள இடமுண்டாகையால் அப்பொருள்கொண்டு, எம்பெருமானே ! நீ அடியால் பூமியையெல்லாம் அளந்தது அழகியதோ ? அன்றி முடியால் மேலுலகங்களை யெல்லாம் அளந்தது அழகியதோ ? இரண்டு காரியங்களில் எது அழகியது ? சொல்லாய் என்று கேட்கிறாரென்றுரைக்கவுமாம் இரண்டும் அழகியதே என்று வெளியிடுவதே

1. பெரிய திருமொழி, 3-4-1.

2. திருவாசிரியம், 5.

இக்கேள்வியின் கருத்தாகும். அளந்த என்றது அளந்தது என்றபடி. இப்பொருளில், உலகளந்தபடியைப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கிறார் என்று அவதாரிகை ஆகக்கடவது.

இனி, முத்து என்பதற்கு நவரத்னங்களிற் சேர்ந்த முத்துக்கள் என்றே பொருள்கொண்டு உரைப்பதும் ஒரு புடையுண்டு. திருவடியிலணிந்த வீரக்கழலில் சாத்தியுள்ள முத்துக்களே பூமியை அளந்துவிட்டனவோ? திருமுடியில் சாத்தியுள்ள முத்துக்களே விசம்பை அளந்து விட்டனவோ? என்கை. இப்பொருளில், கடந்த என்பதும் அளந்த என்பதும் ஈறுகெட்ட வினைமுற்றுக்கள். முத்தோ அடியால்படிகடந்தன, முத்தோ முடியால் விசம்பளந்தன? என்றபடி. உலகளந்த காலத்தில் திருவடியும் திருமுடியும் முத்துமயமாயிருந்தபடியால் அவயவங்கள் கண்ணுக்குத் தோற்றமல் முத்துக்களே தோற்றின என்பதை வெளியிடுதல் இக்கேள்விக்குக் கருத்தாகும். (உஎ)

அன்றே நம்கண்காணு மாழியான் காருருவம் *

இன்றேநாம் காணுதிருப்பதுவும் *—என்றேனும்

கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுருவை *—நெஞ்சென்னும்

உட்கண்ணேல் காணு முணர்ந்து. (உஅ)

என்றேனும்	எக்காலத்திலும்	ஆழியான்	திருவாழியை நிரு
கண் கண்ணால்	வெளிக்கண்ணாலே	கார்	பகமாக வுடைய
காணாத	காணக்கூடாத	உருவம்	ஞானஎம்பெருமான்
			னுடைய கரிய
அவ்வுருவை	அப்படிப்பட்ட		திருமேனியை
	விலகாணமான	நம் கண்	நமது புறக்கண்ணும்
	திருவுருவத்தை	காணும்	காணப்பெறும்;
நெஞ்சு	நெஞ்சாகிற		நாம் அவ்வுருவத்
என்னும்	அகக்கண்		தைக் காணாமல்
உள் கண்	விகலித்து	நாம் காண	வருந்திக் கிடப்
உணர்ந்து	லாகா த்கரிக்கு	திருப்பதுவும்	பது அகக்கண்
காணாமேல்	மாகில்,	இன்றே	மலராத
அன்றே	அப்போதே,		இப்போது
			மாத்திரமே.

***—[அன்றே நங்கண் காணும்.] கீழ்ப்பாட்டில் உலகளந்த வரலாற்றைச் சிறிது ப்ரஸ்தாவம் செய்யவே, * ஒங்கி யுலகளந்த

உத்தமனுடைய அந்த விலகூணமான திருவுருவத்தை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்று ஆழ்வார்க்கு ஆசை கிளர்ந்தது கிளர்ந்தாலும் பரமபக்தி தலையெடுத்தாலன்றி அவன் ஸேவை ஸாதிக்கமாட்டா னாகையால், அந்தப் பரமபக்தி தலையெடுக்கும்போது விகவிக்கக் கூடியதான நெஞ்சென்னு முட்கண்ணுக்கு விஷயமாகக் கடவ தான பரம்பொருள் நமது புறக்கண்ணாகிய மாம்ஸசகூஸ்ஸுக்கு இப்போது எப்படி விஷயமாகுமென்று தம்மில்தாமி ஸமா தானப் படுகிறாற்போலும்.

என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென் னும் உட்கண் உணர்ந்து காணும் அன்றே ஆழியான் காருரு வம் நம் கண் காணும்; நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே—என்று அந்வயம்.

“న మాంసశక్తృరபిஷేకేతమ్” [ந மாம்ஸசகூஸ்ஸரபிஷேகேத தம்=அந்த எம்பெருமானை மாம்ஸக் கண் காணமாட்டாது] என்றும், “న శక్తృஷా பச்யதி కச்சரைநమ్” [ந சகூஷா பச்யதி கச்சரைநம்=ஒருவனும் இவ்வெம்பெருமானைக் கண்ணால் காண மாட்டான்] என்றும் வேதங்களிற் சொல்லுகிறபடியே யாராலும் ஒருகாலும் புறக்கண்ணால் காணமுடியாத பாமாத்ம் ஸ்வரூபத்தை அகக்கண்ணால் காணமுயன்றால் காணலாமத்தனையொழிய, புறக் கண்ணால் இப்போது காண்கைக்கு என்ன ப்ராஸக்தி?

ஆழியான் காருருவம் அன்றே நம் கண் காணும்=நெஞ் சென்னுமுட்கண் காணுமேல் அன்றே ஆழியான் காருருவத்தை நம் கண் காணும்; நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே=நெஞ் சென்னுமுட்கண் காணப்புகாமையால் இன்று நாம் காணாதிருக் கின்றோம்.

கட்கண்ணால்=கண் என்று உலகத்தில் ஸாமான்யமாக வ்யவ ஹரிக்கப்படுகிற கண்ணாலே என்றபடி. இந்த மாம்ஸசகூஸ்ஸ ஸாலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவம் காணப்படாது என்னில், “கமலக் கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்” “என் கண்ணனை நான் கண்டேனே” “தேவர்கட்கெல்லாங் கருவாகிய கண்ணிலைக்

கண்டுகொண்டேனே ” என்றிப்படி பலகாலும் கண்டதாகத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்வானேன் ? என்றால், அவ்விடங்களெல்லாம் மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தையே சொல்லுகின்றனவாகையால் ஒரு குறையுமில்லை. “கமலக்கண்ணென்று தொடங்கிக் கண்ணுள்ளின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணுலேயாய்” என்று ஆசார்யஹ்ருதய முடிவில் அருளிச் செய்ததுகாண்க. அகக்கண் எனப்படுகிற ஞானக்கண் விக்ரவீக்கப் பெற்றவர்கள் புறக்கண்ணுலும் பரம்பொருளைக் காணவல்லராவர் என்பர் சிலர். அங்ஙனன்றி எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பத்தாலே பரிக்க்ரஹித்துக் கொள்ளுகிற திவ்யமங்கள விக்ரஹம் மாத்திரம் பரமபக்தர்களுடைய புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படுமேயன்றி அவனுடைய நிவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஒருகாலும் புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதென்பர் பெரியோர்.

இப்பாட்டில் “அன்றே நம் கண்காணும்” என்கிறாரே, இங்குக் கண் என்றது புறக்கண்ணை அகக்கண்ணை ? என்னில் ; புறக்கண் என்று கொள்க. அகக்கண் திறந்து திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றோமாகில் பின்பு புறக்கண்ணுலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவிக்கப் பெறுவோம் என்பதே இப்பாட்டின் கருத்தாகக் கொள்ளத்தக்கது. ... (உஅ)

உணர வொருவர்க் கேளியனே ? செவ்வே *

இணரும் துழாயலங்க லேந்தை * — உணரத்

தனக்கேளிய ரேவ்வளவ ரவ்வளவ னானால்

எனக்கேளிய னெம்பெருமா னிங்கு.

(உக)

இணரும் துழாய் அலங்கல் என்றை	{	(திருமேனியின் ஸம்பந்தத்தாலே) மேன்மேலும் தழைத்தோங்கு கின்ற திருத் துழாய்மாலையே யுடைய எம்பெருமான்	{	(தாமாகவே முயற்சி செய்பவர்களில்) ஒருவர்காவது நேராக அறியக் கூடியவனே ?
		ஒருவர்க்கு செவ்வே உணர எளியனே?		
		(ஒருவர்க்கும் அறியக் கூடியவ னல்லனாயினும்)		

தனக்கு எளியர்	{ தனக்கு அடிமைப் பட்டவர்கள்	ஆனால்	ஆகையினாலே
எவ்வளவர்	{ (தன்மேல்) எவ்வளவு அன்பு உடையவர்களோ	இங்கு எம்	இங் விடத்தில்
அவ்வளவன்	{ அவர்களுக்குத் தானும் தன்னை அவ்வளவு காட் டிக்கொடுப்பவன் (திருமால்);	பெருமான் எனக்கு உணர் எளியன்	எம்பெருமான் என்னுலறிந்து கொள்ளக் கூடியவன்

* * *—[உணர்வொருவர்க்கு.] “இன்றே நாம் காணாதிருப்பதும்” என்று கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் பேசின பேச்சு எம்பெருமானது திருச்செவியில் விழுந்தவாறே “ஆழ்வாருடைய திருவாயினாலே இப்படி சொல்லும்படி நாம் அருமைப்பட்டிருக்கலாமோ? ‘நாங்காணாதிருப்பதும்’ என்கிற வார்த்தை சொல்ல வேண்டியவர்கள் * உண்டியே உடையே உகந்தோடும் ஸம்ஸாரிகளே யொழிய, * உண்ணுஞ்சோறு பருகூர்த் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன் என்றிருக்கிற ஆழ்வார் இவ்வார்த்தை சொல்லும்படி ஆகலாமோ? ஆழ்வார்க்கு நாம் எளிமைப்பட்டு நம்மை அவர்க்குக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாவோ” என்று திருவுள்ளங் கொண்ட எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌஸ்ய குணத்தை ஆழ்வார் நெஞ்சிலே பிரகாசப்படுத்தி, அதனை அநுபவித்துப் பேசுகிற ரீதியில்.

இணருந்துழாயலங்கலெந்தை ஒருவர்க்கு செவ்வே உணர் எளியனே? (எளியனல்லன்.) (ஆனபோதிலும்) எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவர் அவ்வளவன்; ஆனால் எனக்கு இங்கு உணர் எளியன் என்று அந்வயம்.

“தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலுஞ் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” என்ற படி திருந்துழாய் மாலைகளைப் பரம்போக்யமாக அணிந்துகொண்டேள்ள எம்பெருமான் யாராலாவது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளக் கூடியவனோ? ஸ்வப்ரயத்ரந்தால் ஒருவராலும் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவனல்லன்; ஒருவனுடைய ஞானத்துக்கும் எம்பெருமான்

விஷயமாகிறதில்லை என்று சொல்லிவிட்டால், ஆகாசத்தாமரை, முயற்கொம்பு, மலடிபிள்ளை முதலான வஸ்துக்கள்போல் ப்ரஹ்ம மும் அடியோடு இல்லாத பொருள் என்று தேறிவிடுமே என்று நினைக்க வேண்டா ; ஒருவருடைய ஞானத்துக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாகிறதில்லையென்று யாரும் சொல்லவரவில்லை.* எவரெவர்கள் எவ்வளவெவ்வளவு அன்பு பாராட்டுவார்களோ அவரவர்களுக்கு அவ்வளவ்வளவு எம்பெருமான் தன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பன் என்றே சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் நானும் என்னுடைய அன்புக்குத் தக்கவளவு எம்பெருமானை லபிக்க உரியேன் என்கிறார்.

முதலடியில் “ஒருவர்க்குச் செவ்வே உணர எளியனே” என்றது—அன்பு அற்ற ஒருவர்க்கும் ருஜுவாக அறியக்கூடாதவன் என்றபடி. புத்தி சாதுரியத்தாலே சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் ஸந்தேஹமறக் கற்றுணர்ந்தவர்களுக்கும் பக்தியில்லாதவளவில் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகமாட்டதென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “యే తు త్వద్ఘోషసరసీలహ భక్తిహీనాః తేనామూభிரపి నైవ యథార్థభోధః । పితృఘ్నమజ్ఞనమనాపుషి జాతు నేత్రే నైవ ప్రభాభిరపి శఙ్ఖసిత్యబుద్ధిః ॥” யே து த்வதங்க்ரி ஸரவீருஹபக்தி ஹீநா தேஷாம் அமீபிரபி ரைவ யதார்த்த போத:—பித்தக்ர மஞ்ஜந மநாபுஷி ஜாது நேத்ரே ரைவ ப்ரபாபிரபி சங்கவ்ரிதத்வபுத்தி:.” [எம்பெருமானே! உனது திருவடித் தாமரைகளில் அன்பு இல்லாதவர்கள் எவரோ அவர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களாலும் உண்மையுணர்ச்சி உண்டாகமாட்டாது ; பித்தம் கொண்டவனுடைய கண்ணில் பித்தஹரமான அஞ்ஜனம் இடாவிடில் ஆயிரம் ஸூரியர்கள் காய்ந்தாலும் சங்கு மஞ்சள் நிற மாகக் காணப்படுமேயன்றி வெண்ணிறமாகக் காணப்படாதன்றோ, அதுபோல.] என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வா னருளிச் செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இணருந்துழாயலங்கல் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்க

கது ;—“[இணரும்] தன்னிலத்திற் காட்டினும் இவன் தோளில்
 விகவியாநிற்கும் ; தேவர்கள் தோளில் மாலை வாடாது ; ஸர்வாதிக
 னாகையாலே இவன் தோளிலிட்டது அரும்பியாநிற்கும் ” என்று.
 தேவர்கள் மாலை அணிந்துகொண்டால் அந்தமாலைதோளில் வாடா
 மல் வதங்காமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் என்பது மாத் திரமே
 யுள்ளது ; ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானுடைய திருத்தோளிலோ
 வென்னில், மாலை வாடாதி நுப்பது மாத் திரமேயன்று ; மேன்மேலும்
 அரும்புவிட்டு விகவிப்பதும் செய்யும் என்று, இணரும் என்ற
 பதஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கி இங்ஙனே அருளிச் செய்யப்பட்ட
 தென்க. இணர் தலாவது கொத்துக்கொத்தாக அலர் தல்.

எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவார், (தானும்) அவ்வள
 வன்—“பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் அவ்வளவே வாச மலர்த்
 துழாய் மாலையான்—வடிவு.” என்று பேயாழ்வாரருளிச் செய்ததை
 ஒரு புடைபொத்திருக்கின்றது இதுவும். தாழ்ந்தவர்களைச் சொல்
 வதான எளியர் என்ற சொல் இங்கு தாத்தப்ரிய வ்ருத்தியால் சேஷ
 பூதர்களைச் சொல்லுகிறது. தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் எவ்வ
 ளவு அன்பையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களோ அவ்வளவாகத்
 தானிருப்பன் ; “பசிக்குத்தக்க ப்ரஸாதம்” என்னுமாபோலே,
 ஸ்நேஹத்துக்குத்தக்க ஸ்வரூபாவிஷ்காரஞ் செய்வனம் எம்பெரு
 மானும். ஆனால் எனக்கேளியனெம்பெருமானிங்கு=ஆனால் என்
 றது ஆனதால் என்றபடி. அன்புக்குத் தக்கவளவு தன்னைக் காட்
 டிக் கொடுப்பவனாகையாலே என்னுடைய அன்புக்குத் தக்கவளவு
 எனக்கு அவன் எளியனாகத் தடையிலே என்றராயிற்று. (உசு)

இங்கில்லை பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் * என்னுடைய
 செங்கண்மால் சீர்க்கும் சிறிதுள்ளம் *—அங்கே
 மடியடக்கி நிற்பதனில் வல்லினையார்தாம் * ஈண்டு
 அடியேப்ப தன்றோ வழகு ?

(நூ.)

இங்கு { என்னுடைய
 இந்த நெஞ்சில்
 பண்டு போல் { இத்தனை நாளும்
 போலே

வீற்றிருத்தல் { (பாவங்கள் இனி)
 இல்லை { தங்கியிருக்க
 முடியாது ;
 (எனென்றால்)

என்னுடைய செம் கண் மால்	{ என்மேல் வாத்தல் யத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனான பெருமானுடைய	{ வல்வினையார் தாம்	{ கொடிய பாவங்கள்
சீர்க்கும்	{ கல்யாண குணங்களுக்கே	{ மடி அடக்கி நிற்பதனில்	{ துணியை இடுக்கிக்கொண்டு நெருக்கமாக நிற்பதைவிட
உள்ளம்சிறிது	{ எனது நெஞ்சு இடம் போராத்த தாயிருக்கின்றது;	{ ஈணடி	{ இவ்விடத்தில் நின்றும்
அங்கே	{ மூன்று விசாலமாக வாழ்ந்த விடத்திலே	{ அடி எடுப்பது அன்றோ அழகு	{ கால் போர்த்து வெளிக் கிளம்பிப் போவதன்றோ அழகியது.

✽ —[இங்கில்லைபண்ணுபோல்] கீழ்ப்பாட்டில் “எனக்
மகளிய னெம்பெருமானிங்கு” என்று எம்பெருமானுடைய
ஸௌலப்பகுணத்தை அநுஸந்தித்தார்; அந்த குணநுபவம் வர
வர அதிகரித்துத் திருவுள்ளத்தில் தாங்கமுடியாதபடி விஞ்சிற்று;
விஞ்சுவே, அந்த ஆநந்தத்தினால் பாவங்களைக் குறித்துப் பேசுகின்
றார். ஓ பாவங்களை! பகவத்குணநுபவத்திற்கே என் நெஞ்சில்
இடம் போரவில்லை; அதற்கே இன்னும் இடம் கடன் வாங்க
வேண்டியிருக்கிறது; அப்படியிருக்கும்போது உங்களுக்கு இங்கே
இடம் ஏது?; ஒரு மூலையில் சுருங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறோமென்று
நீங்கள் சொல்லக்கூடும்; அப்படி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு இங்கு
இருக்கவேண்டா; விசாலமாகக் கிடப்பதற்குரிய வேறிடம் தேடி
ஓடிப்போங்கள் என்கிறார்.

பண்ணுபோல் வீற்றிருத்தல் இங்கில்லை = பாவங்களை! இது
வரையில் நீங்கள் என்னுடைய நெஞ்சை உங்களுக்கு வாஸஸ்தான
மாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு உங்களுடைய பெருமையெல்லாம்
தோற்ற விசாலமாகக் கிடந்தீர்கள்; நான் பகவத் விஷயவாஸநை
யறியாத காலத்தில் நீங்கள் என் நெஞ்சில் குடியிருந்தீர்களாத்
தனை; இனி அப்படியிருக்க முடியாது; ஏனென்றால், இப்போது
என்னெஞ்சு பகவத் குணநுபவம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டது.
✽ “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்” என்றபடி அநந்த கல்யாண
குணம்மகனான அப்பெருமானுடைய குணங்களுக்கே இங்கு இடம்

அற்பமாயிருக்கும்போது உங்களுக்கு இங்கே இடம் கிடைக்கப் பரஸக்தி ஏது?—என்றிப்படி ஆழ்வார் பாபராசிகளை சேதநஸமா தியாலே விளித்துச் சொன்னவாறே, அவை “ஆழ்வீர்! நெடுநாள் இங்கே பழக்கிடந்த எங்களை இன்று இப்படி அடித்துத் தூர்த்தி விடலாகாது; உமது நெஞ்சில் எங்களுக்கு முன்போல் விசாலமாக இடம் கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரு மூலையில் பதுங்கி நிற்கும் படி மிக்க சுருக்கமான இடம் கிடைத்தாலும் எங்களுக்குப் போதும்; அரைத்துணிகளை இடுக்கி நெருக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு மூலையிலே மறைத்து ஒதுங்கி நிற்பாரைப்போலே நாங்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டாகிலும் ஒரு பக்கமாகக் கிடக்கிறோம்; எங்களை விலக்காமல் இடங்கொடுத்துக் காத்தருளவேணும்” என்று பணிந்து வேண்டிக்கொள்ள, பின்னடிகளால் அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றார்—பெருமை தோற்ற நன்றாக வாழ்ந்தவர்கள் அப்படி வாழமுடியாமல் கஷ்டப்பட நேர்ந்தகாலத்துக் கண்மறைய ஒடிப்போய்விடுவதன்றோ அழகு என்கிறார்.

வல்லினைகாள்! என்று முன்னிலையாகக் கூறாமல் வல்லினை யார்தாம் என்று படர்க்கையாகக் கூறியதனால் அவற்றின்மேல் ஆழ்வார்க்குள்ள கொபமும் தீவஷமும் நன்கு விளங்கும். முகம் நோக்கி வார்த்தை சொல்லக் கூசுகின்றாரென்க.

“இங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில்” என்று பாடமிருந்திருக்க வேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுவர்; அது வேண்டா; அங்கே என்றிருப்பதே அழகியது ஆழ்வாருடைய நெஞ்சுக்கும் பாவங்களுக்கும் இப்போது நெடுந்தூரம் உள்ளமை உணர்க. தூரமான இடத்தைக் குறிப்பிடும்போது அங்கே என்றே குறிப்பிடவேண்டும். தவிரவும், “அங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டடியெடுப்பதன்றோ வழகு” என்று உலகவழக்கச் சொல்லாகவும் கருத்ததக்கது. ‘தாங்கள் பெருமையாக வாழ்ந்தவிடத்திலே தங்களுக்கொரு குறைநெரிட்டால் அவ்விடத்திலேயே பிறர் சிரிக்கும்படி வருந்தி வாழ்வதற்காட்டிலும் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கண்மறைய ஒடிப்போவது நலம்’ என்று உலகில் ஸாமான்யமாக வழங்குவதுண்டிதே; அந்த வார்த்தையை அதுவழிக்கிறபடியாகவுமிருக்கின்றது

இங்கு, மடியடக்கி நீற்பதனில் என்றது எங்ஙனே பொருள் தும்? பாவங்களுக்கு மடியென்று ஒன்றுண்டாகிலன்றோ அதை யடக்கி நிற்க வேண்டா என்னலாம்—என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வல்வினையார் என்று உயர் திணையாகச் சொன்னதுக்குச் சேர உலக வழக்கச் சொல்லையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறபடி. மூன்றாமடியின் இறுதியில் மீண்டு என்றும் ஈண்டு என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். ஈண்டு என்பதற்கு சீக்கிரமாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (௩௦)

அழகு மறிவோமாய் வல்வினையைத் தீர்ப்பான் *

நிழலு மடிதாறு மாளேம் *—சுழலக்

குடங்கள் தலைமீதேடுத்துக்கொண்டாடி * அன்றத்

தடங்கடலை மேயார்த மக்கு.

(௩௧)

வல் வினையைத் தீர்ப்பான்	{ வலியபாவங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக	(அக்குடக்கூத்தாடினவிடாய் தீர்வதற்காக)	
அழகும் அறிவோம் ஆய்	{ அழகிய உபாயத்தை அறிந்தோமாக,	அத் தடகடலை மேயார்த மக்கு	{ (முதலில் விட்டு வந்த) அப்பெரிய திருப்பாற் கடலிலேயே போய்ச் சேர்ந்த பெருமானுக்கு
குடங்கள்	குடங்களை		
தலைமீது எடுத்துக்கொண்டு	{ தலையின்மேலே எடுத்து வைத்துக்கொண்டு	நிழலும் அடிதாறும் ஆளேம்	{ பாத நிழலாகவும் பாதரேகையாகவும் உடன்பட்டோ மாளேம்.
சுழல ஆடி	{ ஆகாசத்திலே சுழன்று வரும் படி கூத்தாடி	(வல்வினையைத் தீர்ப்பதற்கு அறிந்த உபாயம் இதுவே.)	
அன்று	முற்காலத்திலே		

* * *—[அழகுமறிவோமாய்.] வல்வினையைத் தீர்ப்பான் அழகுமறிவோமாய், குடங்கள் தலைமீதேடுத்துக்கொண்டு சுழல ஆடி அன்று அத்தடங்கடலைமேயார்த மக்கு நிழலும் அடிதாறும் ஆளேம் என்று அந்வயிப்பது. கீழ்ப்பாட்டில் “வல்வினையார் தாமீண்டடி யெடுப்பதன்றோ அழகு” என்று பாவங்களை யெல்லாம் துரத்தித் தள்ளும்படியானார். * நெடுநாளாகப் பாவங்களின்

கீழே அமுக்குண்டிருந்த உமக்கு இன்று இப்படிப்பட்ட சக்தி எவ்வளவு உண்டாயிற்று?' என்று யாராவது கேட்கக்கூடமே; அவர்களுக்கு ஸ்மாதநாமாம்படி இப்பாட்டு அருளிச் செய்கிறார். வல்வினைகளைத் துரத்தித் தள்ளுவதற்கு அழகான ஒரு உபாய மறிந்தோம்; அஃது என்னென்னில்; எம்பெருமானுக்குத் திருவடி நிழல் போலவும் திருவடி ரேகை போலவும் விட்டு நீங்காது அத்தாணிச் சேவகமாளோம். ஆகவே, காரியம் கை கூடிற்று என்கிறார்.

திருவாய்ப்பாடியிலே கோபாலக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் குடக்கூத்தாடின சரிதையிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறது மூன்றாமடி. அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வதுபோல இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதனுலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடுவார்கள். கண்ணபிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காக 1. “குடங்கொடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே” என்றபடி அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம் தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க, இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து இது என்பர். இதனைப் பதினோராடலிலொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்திலொன்றென்றும் கூறி, “குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோடா லதனுக்கடைக்குபவைந்துறுப்பாய்ந்து” என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார்.

“సమ నారాయణః శ్రీనూత్ కీ రుణః సరికేసః । నాగపర్య జ్ఞ-ముత్సృజ్య హ్యగ్రహీ మధురం పురీమ్ = ஏஷ நாராயணః ஸ்ரீமாத் க்ஷீரார்ணவரிகேதநః. நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்.” என்றபடி திருப்பாற்கடலில் நின்றும் எழுந்தருளி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி, அந்த ஆட்டத்தினுலுண்டான விடாய்தீர மீண்டும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்து சயனித்து இளைப்பாறுகின்ற பெருமானுக்கு நிழலும் அடிதாறமாளோம் என்கிறார்.

“அத்தடங்கடலை” என்றவிடத்து அகரச் சுட்டு—எந்தத் திருப்பாற்கடலில் நின்றும் வந்து அவதரித்தாரோ அந்தத் திருப்பாற்கடலிலேயே போய்ச் சேர்ந்தாரென்கைக்காக. மேயார்—மேவியவர்.

அழகுமறிவோமாய்=அழகு என்பதற்கு உபாயம் என்ற மட்டும் பொருள்கொண்டது பிரகரணபலத்தினாலென்க.

“வல்வினையும் தீர்ப்பான்” என்றும் பாடமுண்டு. தீர்ப்பான்—பான்விசுதி பெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம்.

நிழலுமடிதாறுமானோம்=‘நிழலானோம்’ என்று முதலில் சொன்னார்; அதில் த்ருப்தி பிறக்கவில்லை; உலகத்திலே நிழலானது வ்யக்தியை விட்டுத் தனிப்படவும் காணப்படும். அப்படியல்லாமல் வ்யக்தியோடு உடன்பட்டே காணக்கூடியது பாதரேகையாகையால் “அடிதாறுமானோம்” என்று பின்னே சொன்னார். தாறு என்று அளவுக்கும் ரேகை [கோடு]க்கும் பேராகையாலே, பாதத்தளவான பாதுகையென்றும் பாதரேகையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸம்பந்தாயத்திலே எம்பாரைச் சொல்லும்போது ‘எம்பெருமானாருடைய திருவடி நிழல்’ என்றும், ஸ்ரீவானாமலைச்சீயரைச் சொல்லும்போது ‘ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளுடைய திருவடிரேகை’ என்றும், முதலியாண்டானைச் சொல்லும்போது ‘எம்பெருமானாருடைய பாதுகை’ என்றும் அவரவர்களுடைய தனியன்களில் அது ஸந்திக்கப்பட்டு வருமாறு காண்க. [“ராமாநுஜ பதச்சாயா” “ரமயஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதரேகாமயம்” “பாதுகேயதிராஜஸ்ய” இத்தயாதிகள் தனியன்கள்.]

மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் “சூடங்கடலை” “தடங்கடலை” என யமகம் அமைந்தமை காண்க. (நக)

தமக்கடிமை வேண்வோர் தாமோதரனார்

தமக்கு * அடிமைசெய்யென்றால் செய்யாது *—எமக்கென்று தாம்செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் நெஞ்சினார் *
யாம்செய்வ திவ்விடத்திங்கி யாது? (நஉ)

தமக்கு அடிமை வேண்வோர்	{ தாம் அடிமையா யிருப்பதற்கு ஆசைப்படு மவரான	அமக்கென்று	{ என் வார்த்தை கேளாத ஸ்வாத் திரியம் பாராட்டி
தாமோதரனார்	{ தாம்பாலாப்புண்ட தமக்கு { பெருமானுக்கு (‘ நெஞ்சே ! நீ)	தாம் செய்யும் தீ வினைக்கே	{ (வெருகாலமாகத்) தான் செய்து வருகிற தப்புக் காரியத்தினையே
அடிமை செய் என்றால்	{ அடிமை செய் என்று சொன்னால்	தாழ்வுறவர்	{ ஊன்றி யிருக்கின்றது ;
நெஞ்சினார்	{ எனது நெஞ்சானது அப்படியே	இங்கு	{ இப்படிப்பட்ட நிலைமையில்
செய்யாது	{ அடிமை செய்யாமல்	யாம் செய்வது யாது	{ நான் செய்யத்தக் கது என்னோ ?

* * *—[தமக்கடிமை வேண்வோர்.] கீழ்ப்பாட்டில் “ நிழலு
மடிதாறுமானோம் ” என்று தாம் எம்பெருமானோடு ஐக்கியப் பட்
டமையைப் பேசினோர் ; உடனே இவருடைய நெஞ்சானது
பழையபடியே ரைச்சியர் பாவித்துப் பின்வாங்கத் தொடங்கிற்று.
அந்த நிலைமையைக்கண்டு ஆழ்வார், ‘ அந்தோ ! என் செய்வேன் ?
நெஞ்ச அதுகூலித்து வரும்போது எம்பெருமான் அருமைப்
படுகிறான் ; எம்பெருமான் எளியனும்போது நெஞ்சு பின்வாங்கு
கிறது ; இந்த இழவுக்கு என்ன செய்வேன் ? ’ என்று அலமரு
கின்றார். பாயை விரித்துவிட்டுக் கணவனை அழைத்துவரப்
போவளாம் ஒரு நாயகி ; கணவனை அழைத்து வருவதற்குள்ளே
பாய் சுருட்டுக் கொள்ளுமாம் ; மறுபடியும் பாயை விரிக்கப் பார்ப்
பளாம் ; அந்த ஸ்ஷணந்தன்னிலே நாயகன் ஓடிப்போவனும். பாயை
விரிப்பதற்கும் கணவனை யழைத்து வருவதற்குமே அவளுடைய
போது சரிப்போகுமாம். அப்படியே ஆழ்வார்க்கு நெஞ்சை
இணக்கிக் கொள்வதற்கும் எம்பெருமானை இழுத்துப் பிடிக்க
நினைப்பதற்குமே போது சரிப்போகிறது போலும். இவர்க்கு
இப்படியே அடிக்கடி சிரமம் உண்டாவதுபற்றி அந்த வருத்தம்
தோன்ற “ யான்செய்வதிவ்விடத்திங்கியாது ” என்று தீநஸ்வரப்
பாசரம் பேசுகிறபடி காண்கின்.

“ தமக்கடிமை வேண்வோர் ” என்பதற்கு இரண்டு வகையா
கப் பொருள் கொள்ளலாம் ; ‘ தாம் பிறர்க்கு அடிமை செய்ய

ஆசைப்படுவன் எம்பெருமான் ' என்கிற ஒரு பொருளும், ' தமக்கு அடிமை செய்வார் வேணுமென்று எம்பெருமான் ஆசைப்பட்டிருப்பன் ' என்கிற மற்றொரு பொருளும் செவ்வனே கிடைக்கும். அடிமை என்ற பதத்திற்கு சேஷத்வம் என்றும், சேஷபூதர் என்றும் அர்த்தமுண்டாகையாலே இவ்விருண்டு போஜனைகளும் ஓக்கும். தனக்கு 'சேஷத்வத்தை' வேண்டுகையாவது—தான் தாஸனயிருக்க விரும்புகை. தனக்கு 'சேஷபூதரை' வேண்டுகையாவது—தான் ஸ்வாமியாயிருக்க நினைக்கை எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாமித்வம் அஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தேயும் சேஷத்வத்திலே அவனுக்கு ஆசையாம். ஏனென்னில் ; தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் பரமாத்மனடைகிறபடியைத் தான் காண்கையினாலே, தான் ஸ்வாமியாயிருக்குமிருப்பிலே அவ்வளவு ஆநந்தமில்லை யென்றும் சேஷப்பட்டிருக்குமிருப்பிலேயே ஆநந்த மிகுதியுண்டென்றும் கைகண்டு, 'சேஷித்வத்திற் காட்டிலும் சேஷத்வத்திலே மிக்க விருப்பமுடையனாயிருக்கிறானும் எம்பெருமான். இங்கு இவ்வர்த்தத்தையே பெரிபவாச்சான்றினை அருளிச்செய்கிறார்—“தமக்கு அடிமையை உகக்குமவர் ; அது எங்கே கண்டோமென்றால் [தாமோதரனார்] அது கூலையான தாயார்க்கு அடியுண்பது கட்டுண்பதான விடத்திலே கண்டோம்.” என்பது விராக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

தாமோதரனார் என்ற சொற் சேர்க்கை யழகுக்கு ஏற்ப இவ்வர்த்தமே இங்குப் பொருந்தும். தாமோதரன் என்றால் கயிற்றை வயிற்றிலே உடையவன் என்று பொருள் அதுவது—வெண்ணெய்களவு கண்ட காரணத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டியினால் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு கொண்டு கட்டப்பட்டவன் என்கை. இதனால், எம்பெருமானுக்கு, சேஷத்வத்திலே விருப்பமுடைமை விளங்குமிதே. இங்கே இவ்விசேஷண மிடுவதற்குப் பயன் யாதெனில் ; சேஷியாக இருப்பதற்கே இட்டுப் பிறந்த எம்பெருமானும் அந்த சேஷித்வ நிலைமையை உபேக்ஷித்துவிட்டு சேஷவ்ருத்தி செய்ய ஆசைப்படுகிறான் ; என்னுடைய நெஞ்சோவென்றால் சேஷவ்ருத்தி செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்து வைத்தும் இந்த ரஸமறியாதே பிற்காலிக்கின்றது ! என்கைக்காகச் சொல்லுகிறபடி. ' தமக்கு அடிமை வேண்டுவாராகிய தாமோதரனார்தமக்கு (நெஞ்சே ! நீ) அடிமை

செய்' என்று நான் உரைத்தால், அந்தப் பாவிரெஞ்சாவது அதைக் கேளாமல், அப்படி அடிமை செய்யாமல் ஸ்வாதந்திரியங்கொண்டு, நெடுநாளாகத் தான் செய்து வருகிற [ரைச்சியாறுஸந்தாரம்பண்ணிப் பின்வாங்குகையாகிற] தப்புக்காரியத்தையே செய்யப்பார்க்கின்றது!. எம்பெருமானே மேல்விழுகிறான், நெஞ்சோபின் வாங்குகின்றது; இந்த அவஸ்தையில் இன்னது செய்வதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லையே!. எம்பெருமான் வழியே போவதா? நெஞ்சு போம் வழியே போவதா? என்ன செய்யத்தக்கது என்று அலைபாய்கின்றராழ்வார்.

[எமக்கென்று.] நெஞ்சாவது எனக்கு சேஷப்பட்டதாகையாலே நான் சொன்னபடியே கேட்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும் பாரதந்திரியம் வஹியாமல் தான் போனபோக்கே போம்படியாக ஸ்வாதந்திரியம் வஹிக்கின்றது. உனக்கென்றிருக்கையன்றியே எமக்கென்றிருக்கை ஸ்வாதந்திரிய காரியமாதலால் இங்கு, எமக்கென்று என்பதற்கு 'ஸ்வாதந்திரமாகி' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'எனக்கென்று' என்ன வேண்டுமாயினும் நெஞ்சினார் என்ற பன்மைக்குச் சேர எமக்கென்று எனப்பட்டது.

தாம் செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் = இதற்கு இரண்பெடியாகப் பொருளுரைக்கலாம்; நெஞ்சினார் தாம் செய்கிற பாவங்களுையே நினைத்து, இப்படி பாவியான நாமோ பகவானை அதுபவிப்பது! என்று கொண்டு, தாழ்வுறுவர்—ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குகின்றார் என்னலாம். அன்றி, எம்பெருமான் நெருங்கினவாரே நெஞ்சினார்தாம் பின்வாங்கிப் போவதாகிற ஒரு பாபத்தை அடிக்கடி செய்வது வழக்கமாயிற்றே, அந்தப் பாபத்திலேயே இப்போதும் ஊன்றுகின்றார் என்றும் உரைக்கலாம். இந்த யோஜரையில், தாழ்வுறுதலாவது—ஆஸக்தியை யுடைத்தாயிருத்தல். “விஷயங்களிலே கால்தாழ்ந்தான்” என்றால் விஷய பாவணானான் என்று பொருள்படுமிறே. தீவினைக்கே என்றது—தீவினையிலேயே என்றபடி. முந்தின யோஜரையில், தான் செய்த பாவங்களை நினைத்தே என்றபடி. நெஞ்சினார் என்ற பன்மை கோவத்தினாலாயது.

இங்கு +யாது, இங்கியாது; “உயிர்வரினுக்குறள் மெய்விட்டோடும், யவ்வரினிய்யும்” என்பது நன்னூல்.

எம்பெருமான் அணுகிவரும்போது ஆழ்வார் ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குதலென்பது திருவாய்மொழியிலும் † வந்தாலும், இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி வருகின்றது. பரமபுருஷன் தனது பரத்துவத்தை மறைத்து ஸௌலப்ய குணத்தை எவ்வளவு தான்காட்டினாலும், * பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா பொழுக்கு மழுக்குடம்பு முடையவர்களுக்கு ஸ்வதோஷமே அடிக்கடி நெஞ் சிலப்பட்டுக் கூச்சமுண்டாகுமென்பது இதனால் காட்டப்படுகின்ற தென்றுணர்க. (நஉ.)

யாதானு மொன்றறியில் தன்னுகக்கி லென்கொலோ ? *

யாதானும் நேர்ந்தணுகா வாறுதான்*—யாதானும்

தேறுமா செய்யா வசுரர்களை * நேமியால்

பாறு பாருக்கினுன் பால்.

(நந)

யாதானும் { கொஞ்சமும்
தேறும் ஆ விச்வவிக்கும்
செய்யா படியான செய
அசுரர்களை லைச் செய்யாத
வர்களான
அஸுரர்களை

[எப்போதும் தீங்கையே
செய்பவர்களை]

நேமியால் திருவாழியினுலே

பாறுபாறு { துண்டம் துண்ட
ஆக்கினுன் மாகத் துணித்
பால் தொழித்த
எம்பெருமான்
பக்கலில்

யாதானும் { எதையாவது
நேர்ந்து ஸமர்ப்பித்து

அணுகா { கிட்டாம
ஆறுதான் லிருப்பது
என்கொல் என்னோ?
(சிறந்த பெருமானை அயோச்யரான
நாம் கிட்டலாமோ என்னில்)

யாதானும் { எதையாவது
ஒன்று ஒரு வஸ்துவை
அறியக்கூடிய
அறியில் சைதன்யத்தை
யுடைத்தா
யிருந்து
வைத்தும்

தன் உகக்கில் { தான் ஆகத்தப்படு
வதைத் தன்மை
யாக உடைத்தா
யிருந்து
வைத்தும்

அணுகாவாறு தான் என்கொல்?—

* * *—[யாதானுமொன்றறியில்.] ரைச்சியங் கொண்டாடி அகலுகிற நெஞ்சுக்கு நன்மை சொல்லுகிறது போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. நெஞ்சு என்றும் ஆத்மா என்றும் பர்யாயம் போலே கொள்ளுங்கள்.

† “வளவேழுவின் முதலாய” என்ற [1-5-1.] திருவாய்மொழி காண்க.

“ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா” என்று ஞானமும் ஆனந்தமும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதைப் பிடித்துக் கொண்டு அருளிச் செய்கிற பாசரம் இது. இந்த நெஞ்ச அசேதநப் பொருளல்ல; சேதநப் பொருள்; அதாவது அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் உடைய பொருள். இது அறிவில்லாத வஸ்துவாயிருந்தால் இதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. எப்போது அறிவுடையதாயிற்றோ அப்போதே எம் பெருமானைப் பற்றினதாகவே ஆய்விட்டது 1. “ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்கையாலே ஞானமாகில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றித்தானேயிருக்கும். ஆகையாலே இந்த நெஞ்ச பகவத்விஷயத்தைக் கண்டு பின்வாங்குவது எப்படி சேரும்? அது கிடக்கட்டும் ஞானம்போலே ஆனந்தமும் ஒரு தன்மையாக இருக்கிறது இதற்கு. ஆனந்தமுண்டாகில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றாமல் எப்படி ஆனந்தம் வலித்திக்கும்? வலித்திக்கமாட்டாது. ஆகவே, ஞானம் ஆனந்தம் என்கிற இரண்டு தன்மைகள் இதற்கு உள்ள போதே இது பகவத் விஷயத்தைப்பற்றினதாகவே ஆகா நிற்க. அந்தோ! அந்த பகவானை அணுகமாட்டேனென்று ஒடுகிறதே! இஃது என்ன பேசைமை! என்கிறார்.

“யாதானுமொன்றிறிபில் தன்னுகக்கில், யாதானுந்தேறுமா செய்பாவசுரர்களை நேமியால் பாறு பாறுக்கினுன்பால் யாதானும் நோந்து அணுகாவாறுதான் என் கொலோ” என்று அந் வயிப்பது. எம்பெருமானற்றனக்கு விச்வாஸ முண்டாகும்படி ஒரு நல்ல காரியத்தையும் செய்யாத அசுரர்களைத் திருவாழியினாலே துண்டு துண்டாகத் துணித்துப் பொகட்ட அப்பெருமான் விஷயத்திலே இந்த நெஞ்சானது ஏதாவதொன்றைச் செய்து [ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது செய்து] அணுகாமலிருப்பது என்னே? என்று கரைகின்றார். நம்முடைய குற்றங் குறைகளைக்கண்டு நாம் பின்வாங்குவதேன்? எம்பெருமான்கையில் திருவாழி இல்லையோ? அசுரர்களை யெல்லாம் துணித்தாற்போலே நம்முடைய விரோதியான பாபங்களையும் அவன்றானே அவ்வாழி கொண்டு துணித்திடானே? ஏதுக்கு ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்க வேணும்? என்கை.

“ரைச்சியங் கொண்டாடிப் பிற்காலிக்க நேரிடுங் காலத்து எம் பெருமானுடைய அபார சக்தியை அநுஸந்தித்துத் தேறுத லடைந்து அணுக முயலவேண்டும் என்று உணர்த்துவது போலும் இப்பாட்டு. ஆழ்வார் ஸ்வாதுபவரூபத்தாலே சாஸ்த்ரார்த்தங் களையன்றோ நமக்கு வெளியிடுகிறார். ... (நட)

பாலாழி நீதிக்கும் பண்பை * யாம்கேட்டேயும்
காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும் *—நீலாழிச்
சோதியாய்! ஆதியாய்! தொல்வினை யெம்பால்கடியும் *
நீதியாய்! நிற்சார்ந்து நின்ற. (நச)

நீலாழி	நீலக்கடல்	சார்ந்து நின்ற அணுகி,
சோதியாய்	போன்ற நிறத் தையுடைய வனே!	நீ பால் ஆழி
ஆதியாய்	முடிமுதற் கட வனே!	கிடக்கும்
எம்பால்	எம்மிடத்திலே	பண்பை
தொல் வினை	* யுள்ள பழைய	நீ திருப்பாற் கட
கடியும்	பாவங்களைத்	வில் சயனிக்கு
நீதியாய்	தொலைக்கு	மழகை
	மியல்வடைய	
	வனே!	
யாம்	அடியோம்	கேட்டேயும்
நின்	உன்னை	காதாற் கேட்ட
		மாத்திரத்தி
		லும்
		கால் ஆழும்
		கால்கள் தடுமாறு
		கின்றன;
		நெஞ்ச அழியும்
		நெஞ்ச சிதிலமாகா
		நின்றது;
		கண் சுழலும்
		கண்கள் சுழலமிடா
		நின்றன.

* * *—[பாலாழி.] ரைச்சியங்கொண்டாடி அகலப் பார்ப் பது தகாது, எப்படியாவது அவனை அணுகப் பார்ப்பதே நன்று என்று கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தாம் அணுகி அதுபவிக்க இழிந்தார்; திருப்பாற் கடலிலே திருமால் பள்ளி கொள்ளுந் திறத்தை அதுபவிக்கத் தொடங்கும்போதே தாம் விகாரப்படும்படியைப் பேசுகிறார் இதில்.

ஒரு வெள்ளைக் கடலிலே ஒரு கருங்கடல் சாயந்தாற்போல், நீலமணி வண்ணானை நீ திருப்பாற் கடலிலே கிடந்ததோர் கிடக் கையை சாஸ்த்ரமறிந்த மஹான்கள் சொல்ல நான் காதாற்கேட்ட மாத்திரத்திலும் ‘இப்படியும் ஒரு அழகுண்டோ!’ என்று ஈடு

பட்டு, கால் நடைதாராமல் ஆழ்ந்துபோகவும், நெஞ்சு நீர்ப்பண்ட
மாகக் கரைந்து அழிந்து போகவும், கண்கள் ஒருவஸ்துவையும் க்ர
ஹிக்க முடியாமற் சமூலமிடவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

“நீலாழிச் சோதியாய்! பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை”
எனச் சேர்த்து அர்வயித்துப் பரபாக சோபா ரஸத்தைப் பாங்காக
அதுபவிக்க. நீலம் என்பது நீல் எனச் சிதைந்தது என்றாவது,
நீல+ஆழி, (நீலவாழி என்றாகாமல்) வடமொழித் தீர்க்க சந்தி
பெற்றுக் கிடக்கிறது என்றாவது கொள்க. நின்+சார்ந்து, நிற்
சார்ந்து. ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குகை தவிர்த்து உன்னை
அணுகினேன் ; அணுகினவாறே உன் சரிதைகளைக் கேட்க ஆவல்
கொண்டேன் ; கசீராப்திசயன வருத்தாந்த விஷயமாகச் சிறிது
கேட்டேன் ; கேட்டவுடனே விகாரமடைந்தொழிந்தேன். காநால்
கேட்டதற்கே இவ்வளவானால் கண்ணால் காணப்பெற்றால் என்
படுவேனோ அறியேன் என்றாராயிற்று.

“தொல்வினை எம்பாற்கடியும் நீதியாய்!” என்பதற்கு—ரைச்
சியம் கொண்டாடிப் பிற்காலிக்கையாகிற பழைய பாவத்தைப்
போக்கடிக்கு மியல்வினனே! என்பதாகவும் பொருள் கொள்ள
லாம். (௩௪)

நின்றமிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும் :

ஒன்றுமோ வாற்றுகனென் நெஞ்சகலான் :--அன்றங்கை

வன்புடையால் பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்விடந்

அன்புடைய னன்றே அவன்? [தான் :--
(௩௫)

அன்று முற்காலத்தில்
அம் கை வன் { அழகிய திருக்கை
புடையால் { கனாலே ஒங்கி
அறைந்ததனால்

மார்வு இடந்தான் { (அவ்விரணியனு
அவன் { டைய)மார்வைக்
கிழித்தெறிந்த
பெருமான்

பொன் { இரண்யா சுரனு
பெயரோன் { டைய (ப்ரஹ்ம
வாய் தகர்த்து { தனை அதட்
டின) வாயைப்
புடைத்து

அன்பு { (ஆச்ரிதர்திரத்தில்)
உடையான் { மிக்க அன்புடை
அன்றே { யவனன்றே ;
(ஆனதுபற்றியே

நின்றும்	{ (என்னெஞ்சிலே) நின்றுகொண் டிருந்தும்	ஒவாற்றான்	{ த்ருப்தியடைகிற னில்லை;
இருந்தும்	வீற்றிருந்தும்	என் நெஞ்சு	{ என்னுடைய நெஞ்சைவிட்டு நீங்குகிற னில்லை.
கிடந்தும்	சயனித்திருந்தும்	அகலான்	
திரிதந்தும்	எழுந்து உலாவியும்		
ஒன்றும்	கொஞ்சமும்		

* * *—[நின்றும் இருந்தும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும்” என்று எம்பெருமான் விஷயமான சரிதைகளைக் கேட்பதில் தமக்கு முயற்சி உண்டானமையைக் கூறினாரே; அவ்வளவிலே எம்பெருமான் “இவ்வாழ்வாருடைய காதலை மேன்மேலும் வளரச் செய்யவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி இவருடைய நெஞ்சிலே படுகாடு கிடக்கத் தொடங்கி விட்டான்; அதைப் பேசுகிறாநீதில்.

1. நின்ற தெந்தை யூரகத்து” என்றபடி திருவூரகத்தில் நிற்கிறாப்போலே என்னெஞ்சில் நிற்கிறான். நின்று நின்று திருவடிகள் ஓய்ந்து போனால் “இருந்த தெந்தை பாடகத்து” என்றபடி திருப்பாடகத்தில் வீற்றிருக்கிறாப்போலே என்னெஞ்சில் வீற்றிருக்கிறான். வீற்றிருக்குமிருப்பிலும் இளைப்பு உண்டானவாறே “அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது” என்றபடி திருவெஃகாவிலே சயனித்தருளுகிறாப்போலே என்னெஞ்சில் சயனித்தருளுகிறான். அதிலும் சிரமம் தோன்றினால் எழுந்து உலாவுகின்றான்; இப்படியே நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்னும் தொழில்களை ஓயாமல் செய்துகொண்டு என்னெஞ்சை விட்டுப் போகின்றனில்லை. ஆனால், பக்தார்த்தத்தில் எம்பெருமான் இவ்வளவு அன்பு கொண்டிருக்கிறானென்பது புதிதான ஒரு ஆச்சரிய விஷயமல்ல. பண்டே ப்ராஹ்மாதாழ்வான் பக்கலில் அன்பு பூண்டு அரியன செய்துகாட்டிய பெருமானுக்கு இவை ஒரு வியப்போ? அன்பின் மிகுதியினால் இத்தனையும் செய்கிறான் என்றராயிற்று.

முதலடியிற் சொன்ன நின்றலிருத்தல் கிடத்தில் திரிதல்கள் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சிலே செய்யப்பட்டவை யென்று கொள்ளா

மல் * கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை முதலிய திவ்ய தேசங்களிலே செய்திருப்பவற்றைச் சொல்வதாகக் கொண்டு உரைப்பதும் ஒக்கும். அந்தந்த திவ்யதேசங்களிலே நின்றது மிருந்ததும் கிடந்ததும் திரிந்தது மெல்லாம் மையம்பாரத்து என்னெஞ்சைப் பெறுகைக்காகவே; என் நெஞ்சைப் பெற்றானை பின்பு அந்தத் திருப்பதிகளையெல்லாம் மறந்தொழிந்து என்னெஞ்சையே பற்றிக்கிடக்கிறான்; இதை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் நீங்குவதில்லை; இவ்வளவு செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்யா கானாக நினைத்திரா நின்றான் என்றபடி.

ஒன்றுமோவாற்றான் = ஒவு ஆற்றான் எனப்பிரித்து, ஒய்வதை ஸஹிக்கமாட்டான் [அதாவது-ஒயமாட்டான்] என்று பொருள் கொள்ளலாம். அன்றி, ஒ ஆற்றான் எனப்பிரித்து, ஒ என்பதை ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, ஆற்றான்—ஆறியிருக்கமாட்டான் [இன்னமும் ஏதேதோ செய்யவணுமென்று பாரித்திராநின்றான்] என்று முரைக்கலாம். ... (நடு)

அவனாமிவனுமவனம் * மற்றும்ப

ரவனாவனென்றிராதே *--அவனம்

அவனே யெனத்தேளிந்து கண்ணனுக்கே தீர்த்தால் :

அவனே யெவனேலு மாம்.

(நகூ)

அவன்	{ ஸர்வேச்வரான வன்	அவன் அவனே	{ எம்பெருமானு டைய ஸ்வரு பமே ஸௌலப் யம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு
அவன் ஆம்	{ தூர்பவனாயிருப் பனே?	ஆம் என தெளிந்து	
இவன் ஆம்	{ ஸுலபவனாயிருப் பனே?		
உவன் ஆம்	{ மத்யஸ்தவனாயிருப் பனே?		
மற்று உம்பரவன் ஆம்	{ அல்லது, மிகவும் உயர்ந்தவனாய் எட்டாதேயிருப் பனே?	கண்ணனுக்கே தீர்த்தால்	{ அந்த ஸௌலப் யத்தைக் கருஷ் ணாவதார முகத் தாலே விளங்கக் காட்டிய அவ னுக்கே ஆட்பட்டால்
என்று இராதே	{ என்றிப்படி பல வகையாக ஸந் தேஹங்கள் கொண்டிராமல்	அவனே அவனேலும்	{ எப்பெருமானே எவ்வாறுவருமுறை யுமாவன்,

* * *—[அவனாமிவனாம்.] சில ஸமயங்களில் எம்பெருமான் ஸுலபன் என்று தோற்றும்; சில ஸமயங்களில் அவன் துர்லபன் என்று தோற்றும்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களில் ‘அவன் ஸுலபனாமல்வன், துர்லபனாமல்வன்; நடித்தரமாயுள்ளவன்’ என்று தோற்றும். பின்னையும் சில ஸமயங்களில் ‘அப்பப்ப! அவன் மிக உயர்ந்தவன், மேலோர்க்கும் மேலானவன், அவனைப் பெறுதல் கூடுமோ’ என்று தோற்றும். ஆக இப்படி யெல்லாம் பலபடியாகத் தோற்றும் தோற்றங்களைத் தொலைத்திட்டு அப்பெருமானுக்கு ஸௌஸ்ப்யமொன்றே அஸாதாரணமான வடிவு என்று தெளிந்த ஞானத்தைப்பெற்று அக்கண்ணபிரானுக்கே ஆட்பட்டுவிட்டால் அவன் நமக்கு ஸகலவித பந்துவுமாய் நின்று எல்லா நன்மைகளையும் செய்தருள்வான் என்கிறார்.

அவனாமிவனாம்=அவன் என்றும் அது என்றும்—கைக்கு எட்டாத தூரத்திலுள்ள பொருள்களைச் சொல்லுவது வழக்கம். ஆகவே இங்கு அவனாம் என்றது—கைக்கு எட்டாமல் துர்லபனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இவன் என்றும் இது என்றும் கைக்கு எட்டின பொருளைச் சொல்லுவது வழக்கமாகையாலே இங்கு இவனாம் என்றது ஸுலபனாம் என்றபடி. எம்பெருமானை துர்லபனாக நினைபாமல் ஸுலபனாக நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிற இப்பாட்டில் “அவனாமென்றிராதே, உவனாமென்றிராதே, உம்பரவனாமென்றிராதே” என்று சொல்லுதல் மாத் திரமேயன்றோ பொருந்தும், “இவனாமென்றிராதே” என்றும் சொல்லுதல் எப்படி பொருந்தும்? எம்பெருமான் ஸுலபன் என்று நினைபாதே என்று சொல்லுதல் இப்பாட்டுக்குச் சேராதன்றோ? என்னில்; கேண்மின்;—அவனாமிவனாமென்று தொடங்கிச் சொல்லுவதெல்லாம் அவரவர்கள் ஸந்தேஹிக்கிறபடியினைச் சொல்லுகிறது. அதாவது—அவன் துர்லபனோ, ஸுலபனோ, மத்யஸ்தனோ, மிகவும் துர்லபனோ என்றிப்படி ஸந்தேஹப்பட்டாதே என்று ஸந்தேஹரிவருத்தியை முன்னடிகளிலே விதித்து, மேலே ‘அவன் ஸுலபனே’ என்கிற நிச்சய வுணர்ச்சி பெறுமாறு விதிக்கிறது.

அவனாம் அவனேயெனத் தேளிந்து என்றதை ‘அவன் அவனே யாம்’ எனத்தேளிந்து’ என்று இயைத்துக்கொள்க. அவன் அவனே

யாகையாவது என்ன வென்றால், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே ஸௌலப்யம் என்று தெரிவித்தபடி. எம்பெருமான் நம்மால் உணரப்படும்போதே ஸௌலப்ய குணவிசிஷ்டனாகவே உணரப்படுவான். இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை நாம் தெரிந்து கொள்ளும்போது முந்தற்ற முன்னம் ஸௌலப்யகுணமே தெரியவருவதனால் அவன் என்கிற சொல்லில் ஸௌலப்யகுணமே பொருளாகப் பொதிந்துகிடக்கிறதென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றி அவன் அவனேயாம் என்று இங்கு அருளிச்செய்யுமழகு அற்புதமானது.

“அவன் ஆமவனே எனத் தெளிந்து” என்று கொண்டு, அவன்—எம்பெருமான், ஆமவனே—நமக்கே கையாளாயிருப்பவன் என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். ஆக, அவன் அரியனோ எனியனோ என்கிற ஸந்தேஹங்களை யெல்லாம் அறவே யொழித்து, அவனுக்குப் பாரதந்திரியமே வடிவு என்று துணிந்து, அககுணம் நிறைந்த கண்ணபிரானுக்கே நாம் ஆட்பட்டால், அவனே எவனேலுமாம்=‘எவனேலும்’ என்றது மாதாவாகவோ பிதாவாகவோ உடன்பிறந்தவனாகவோ, உயிர்த்தோழனாகவோ மற்றும் எவ்விதமான உறவு முறையாக வேணுமானாலும் எல்லாவுறவும் அவனே ஆய்விடுவன் என்றபடி.

அர்ஜுனன்போல்வார்க்கு “यस्य यन्त्रेण नृणां सुखदुःखं जन्तवः=யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநாதநஃ” என்னும்படி எல்லாவுறவுமாக அமைந்தவனிறே கண்ணபிரான்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவாருளர் :-நம்மால் ஆச்சரியிக்க வேண்டியவனாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட தேவன் சிவனோ பிரமனோ விஷ்ணுவோ? இவர்களினும் மேற்பட்ட வேறொரு தெய்வமோ? என்றிப்படியெல்லாம் ஸந்தேஹப்படாமல் வேதாந்தங்களில் ஸ்ரீ என்றும் தத் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள தெய்வம் கண்ணபிரானே என்று தெளிந்து அவனைப்பற்றினால், அப்பெருமானே தேவதாந்தரங்கள் அளிக்கும் புலன்களையும் வேண்டுவார்க்கு அளித்திடுவான் என்பதாக. (நகூ)

ஆமா றறிவுடையா ராவ தரிதன்றே ?*

நாமே யதுவுடையோம் நன்னெஞ்சே ! *—பூமேய்

மதுகரமே தண்ணோய் மாலாரை * வாழ்த்தாம்

அதுகரமே அன்பா லமை.

(ந.எ)

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே !

ஆம் ஆறு அறிவு யுத்தமான
உடையார் அறிவை உடை
ஆவது யவராக ஆவது

அரிது அன்றே { (உலகில் யார்க்கும்)
அருமை
யன்றே ;

அது { அப்படிப்பட்ட
அறிவை

நாமே { நாமே (பகவத் கிரு
உடையோம் { பையால்) பெற்
றிருக்கின்றோம்;

(ஆகையால் நீ செய்யத்தக்கது
என்னவென்றால்)

பூமேய்
மதுகரம்
மே தண்
துழாய்

மாலாரை

வாழ்த்து ஆம்
அது

அன்பால்

கரமே

அமை

{ பூக்களிலே
மேய்கின்ற
வண்டிகள்
படிந்துள்ள
குளிர்த
திருத்துழாயை
யுடையாய்

{ (ஆசிரிதர்
திறத்தில்)
வ்யாமோஹ
முடையரான
பெருமானே

{ வாழ்த்துவதாகிற
அக்காரிய
மொன்றிலேயே

பக்தியுடன்

திண்ணமாக

ஊன்றியிரு.

* * *—[ஆமாற்றிவுடையார்.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தைப் பேசினார் ; அது தம் நெஞ்சுக்கு மிகவும் ரவித்தது. அந்த ஸௌலப்யத்தையே நெஞ்சு அதுஸந்தித்து ஆநந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆழ்வார் அந்த நெஞ்சை நோக்கி “ இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யம் எம்பெருமானுக்குள்ள தென்று நீ நன்கு அறிந்து கொண்டாயன்றே ; இந்த அறிவு எல்லார்க்கும் எளிதாக உண்டாமதன்று ; ஏதோ எம்பெருமானது இன்னருளாலே நமக்கு உண்டாகப் பெற்றோம் ; ஆகையாலே இனி ஒருகாலும் நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்கப் பாராதே அப்பெருமானுடைய போக்யதையிலும் சீலத்திலும் ஈடுபட்டு அவனை வாழ்த்துவதே தரும் என்கிற அத்யவஸாயத்தைத் திண்ணிதாகக் கொள் ” என்று உபதேசிக்கிறார்.

ஆமாற்றிவுடையாராவது அரிதன்றே = ஸாமான்யமாக அறிவு என்பது எல்லார்க்குமிருந்தாலும் அஃது ஆமாற்றிவு அல்ல; ஸத்தை பெறுதற்கு உறுப்பான அறிவு அல்ல என்றபடி. எம் பெருமானுடைய உத்தம குணத்தை அதுஸந்திப்பதாகிற நல்லறிவு எல்லார்க்கும் உண்டாகக்கூடவதன்றே; தைவாதீனமாக அது நமக்கே உண்டாகப்பெற்றோம் என்கிறார். “நான் அறிவில்லாத கீன்” என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூபம்; அப்படியிருக்க “நாமே நல்லறிவு உடையோம்” என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் தற்புகழ்ச்சியாகாதோ? எனின்; ஆகாது. “மயர்வற மதிநல மருளினன் யவனவன்” என்று முதலடியிலே அருளிச் செய்தது தற்புகழ்ச்சியாமாகில் இதுவும் அங்ஙனேயாம். எம் பெருமானது திருவருளாலே பெற்ற பெற்றை ஸந்தோஷமிசூதியாலே வெளியிடுகிறுரித்தனை.

நல் நெஞ்சே! = “நல வந் நலந்நெஞ்சம் கண்ணம் பந்த மோகஷ்யோ” என்று நல்வழி போவதற்கும் தீவழிபோவதற்கும் அவரவர்களுக்கு நெஞ்சே காரணம் என்று சாஸ்திரம் சொல்லியிருப்பதனால், நெஞ்சைப் பாராட்டி விளிக்கின்றார். எப்போதும் தமக்கு நன்மையே புரிவதற்காக.

[பூமேய் இத்யாதி.] பூவிலே பொருந்தும் வண்டுகள் சேர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழையை அணிந்திராநின்ற ஸர்வேச்வரனை அன்பினால் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையாகிற ஒருகாரியத்தையே சிக்கனப் பிடித்துக்கொள் என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தாராயிற்று. கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யம் சொன்னாரே; அது மாத்திரமல்ல, அவனுடைய போக்யதையும் ஒப்பற்றது என்கிறார் இதில். மாலாரை என்றதனால் ஆசிரிதர்திறத்திலே வ்யாமோஹங் கொண்டிருக்கையாகிற சீலகுணம் சொல்லுகிறது. ஷங்க என்ற வடசொல் இங்கே கரமெனத் திரிந்தது. அவ்வடசொல்லுக்கு த்ருடம் என்று பொருள். (௩௭)

அமைக்கும் பொழுதுண்டே? ஆராயில் நெஞ்சே! *
இமைக்கும் பொழுது மிடைச்சி--குமைத்திறங்கள் *
ஏசியே யாயினு மீன்துழாய் மாயனையே *
பேசியே போக்காய் பிழை.

(௩௮)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	எசியே	பரிஹா
ஆராயில்	{ ஆராய்ந்து பார்த்தால்	ஆயினும்	{ ஸோக்தியாகச் சொல்லியாவது
இமைக்கும்	{ ஒரு கண்ணு		{ போக்யமான
பொழுதும்	{ காலமாகிலும்	ஈன் துழாய் மாயினேயே	{ திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள அப்பெரு மானைப் பற்றியே
அமைக்கும்	{ வீண்போது		{ (எதையாவது)
பொழுது	{ போக்க	பேசியே	{ பேசிக்
உண்டே	{ முடியுமோ?		{ கொண்டே
இடைச்சி	{ யசோதையின்		
குமை	{ கையிலே அகப்	பிழை	{ உனது பாவக்களை
திறங்கள்	{ பட்டு இவன்	போக்காய்	{ போக்கிக்
	{ நலிவுபட்ட பாடுகளை		{ கொள்வ்பார்.

* * *—[அமைக்கும் பொழுதுண்டே.] அவனுடைய குணங்களை வாழ்த்துவதே ப்ராப்தம் என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில். அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை வாழ்த்துவதென்றால் அபசாரத்தில் போய் முடியுமே; “வெண்ணெய் திருடினால், இடைச்சிக்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான், தாம்பினால் கட்டுண்டான், உரலோடு பிணிப்புண்டான், அடியுண்டு அழுது எங்கினான்” என்று இப்படிப்பட்ட கதைகளைச் சொல்லி வாழ்த்துவது தானே ஸௌலப்யகுணத்தை வாழ்த்துகையாவது; இவை பேசினால் சிசுபாலாதிகளோடு ஒப்போமன் டுறா; இது நமக்குத் தகுமோ? என்று நெஞ்சு இறாக்க அநனை ஸமாதாநப்படுத்துகிறார் இதில்.

பரத்வம் என்றும் ஸௌலப்யம் என்றும் இரண்டு தன்மைகள் எம்பெருமானுக்கு உள்ளன; நெஞ்சே! பரத்வத்தை அநுஸந்திக்க நீ யோக்யன்ல்லை; அவன் பரமபுருஷன் என்று தெரிந்தவாறே ‘நான் நீசன் நான் நீசன்’ என்று நெடுந்தூரம் ஓடப்பார்க்கிறாய்; ஆகையாலே பரத்வத்தைப்பற்றின பேச்சு உனக்கில்லை. இனி, ஸௌலப்யத்தைப் பேசு என்றால் அபசாரமாகுமே யென்கிறாய். ஆக இரண்டையும் விட்டுவிட்டால் வேறுஎதைச் சொல்லிப்போது போக்கலாமென்றிருக்கிறாய் நெஞ்சே!; ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் வீண் போகலாமோ? கீழே அநாதிகாலம், பாழே கழிந்தது

போராதோ? அவனுடைய ஸௌலப்ய குணத்தைப் பேசினால் ஓரிடைச்சியாகிய யசோதையினிடத்தில் அவன் பட்ட பரிபவங் களை யெல்லாம் பேசு வேண்டியதாமாகையால் அது அபசாரமா மென்கிறாய்; அபசாரமாயினும் ஆயிடுக ஏதாகிலும் எம்பெருமான் விஷயமான பேச்சாயிருந்தால் போதுமானது; அவனை ஏசின சிசு பாலா திகளும் முடிவிலந் கதிபெற்று உய்ந்தனர் காண்; [1. “ஏசின ருய்ந்துபோனார்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.] ஆகையாலே, ஏத்துதலோஏசுதலோ எதுவாயினும் ஆகுக. எம்பெருமான் விஷய மென்பதொன்றே போரும்; பேசாய் என்கிறார்.

நெஞ்சே! ஆராயில் இமைக்கும்பொழுதும் அமைக்கும் பொழுது உண்டே? = “*ఏకస్మిన్మహాత్మానాం మహాత్మానాం ధ్యాయంతే దేవతాః*” = ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ரந்தே முஹூர்த்ததே யாநவாஜితே-தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதம் ந்ருணம்” [எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தையின் றியே ஒருநொடிப் பொழுதுகழிந்தாலும், கள்ளர்வந்து ஸர்வஸொத்தையும் கொள்ளை கொண்டால் எப்படி கதறுவோமோ அப்படி கதறவேண்டும்] என்று சொல்லுகிற பிரமாணத்தை ஆராய்ந்தால் ஒரு நிமிஷமாவது வெறு மணிநுக்க வொண்ணாமோ என்றபடி. அமைத்தல்—அடங்கியிருத் தல், வாய் மூடியிருத்தல்.

இடைச்சிசுமைத்திறங்களேசியேயாயினும் = இங்கே இடைச் சியென்று யசோதைப் பிராட்டியை மாத்திரம் சொல்லிற்றுகலாம்; அன்றியே ஜாத்யேகவசநமாய் மற்றும் பல இடைச்சிகளையும் சொல்லிற்றுகலாம். குமைத்திறங்களாவன—இடைச்சிகள் கையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டு துன்பப்பட்டவிதங்கள். அவற்றைச் சொல்லி ஏசுகையாவது—2. “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ்சாதியு மாகப்பெற்றான், பற்றியுரவிடையாப்பு முண்டான்” 3. “வண்ணக்கருங்குழலாய்ச்சியால் மொத்துண்டு, கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் கானேடி” என்றற்போலே வசை கூறுகை.

1. திருக்குறந்தாண்டகம் 17.
2. நாச்சியார் திருமொழி 12-8.
3. பெரிய திருமொழி 11-5-5.

போக்காய் பிழை = ஈன துழாய் மாயனை ஏசிப்பேசியேயாகிலும் (காலத்தைப்) போக்காயாகில் (அது) பிழை—பிசகு என்றும், ஏசிப் பேசியேயாகிலும் பிழைகளைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறாயில்லை என்றும், பிழைகளைப் போக்கிக்கொள் என்றும் உரைக்கலாம். (௩௮)

பிழைக்க முயன்றோமோ ? நெஞ்சமே ! பேசாய் *

தழைக்குந் துழாய்மார்வன் தன்னை *—அழைத்தோருகால்

போயுபகாரம் போலியக் கொள்ளாது * அவன்புகழே

வாயுபகாரங் கொண்ட வாய்ப்பு. (௩௯)

நெஞ்சமே	ஓமனமே !	உபகாரம்	கைங்கரியங்கள்
தழைக்கும் துழாய் மார்வன் தன்னை	தழைத்தோரு	கொள்ளாது	செய்கையாற்ற
	கின்ற திருத்		உபகாரத்தை
	துழாய் மாலை	அவன் புகழே	கொள்ள
	யைத் திருமார்		முயலுதல்
அழைத்து	விலே யுடைய	வாய்	அப்பெருமானது
	ஞான எம்பெரு		திருக்
ஒருகால்	மானைக்குறித்து	உபகாரம்	குணங்களையே
	கூப்பிட்டு	கொண்ட	வாயாலே சொல்
	அவனுக்குத்		லிக்கொண்டி
	திருவுள்ளமான	வாய்ப்பு	ருக்கையாற்ற
போய்	கொரு காலத்	பிழைக்க	இந்த நேர்பாடு
	திலே		தப்பு
போலிய	பரமபதத்திலே	முயன்றோமோ	செய்ததாமோ ?
	சென்று	பேசாய்	நீ சொல்லாய்.
	நன்றாக		

***—[பிழைக்கமுயன்றோமோ] “ஈன துழாய்மாயனையே ஏசியேயாயினும் பேசியே போக்காய் பிழை” என்று பகவத் கீர்த் தனமே பண்ணும்படி கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார். 1. “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம் பும், இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை” என்று முதலடியிலே விண்ணப்பம் செய்தபடி இந்நிலம் அடிக்கொதித்துப் பரமபதத் திலே விரைந்துசென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம் பண்ணவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யத் தேடாமல் இங்கே இருந்துகொண்டு அவனது திருக்குணங்களைப் பேசிக்கொண்டி.

ருப்பது எதுக்கு? என்று திருவுள்ளத்தில்பட்டதாக, அதனை அதுவாதம் செய்கிறாற்பாட்டில்

தழைக்குந்துழாய் மார்வன் தன்னை அழைத்து ஒருகால் போய் உபகாரம் பொலியக் கொள்ளாது அவன் புகழே வாயுபகாரங்கொண்ட வாய்ப்பு, நெஞ்சமே பிழைக்கமுயன்றோமோ பேசாய் என்று அர்வயிப்பது. ஒரு வாடல்மாலையை இட்டாலும் அது தன்னிலத்திற் காட்டிலும் அதிகமாகத் தழைத்து விளங்குதற்கிடமான திருமார்விலே அம்மாலையை அணிந்துள்ள ஸர்வேச்வரனை நோக்கிக் “கூவிக்கொள்ளுவ் கால மின்னங்குறுகாதோ?” என்றாற்போலே கதறியழைத்தால் ஒருகால் அவன் நம்மைப் பரமபதத்திலே சேர்த்துக்கொண்டு ஸகலவித கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யங்களைக் கொடுத்தருள்வன்; ஆகையாலே அப்படி கதறி அக்கைங்கரியங்களைக் கொள்ளப்பாராமல் இங்கிருந்துகொண்டு அவனது திருப் புகழ்களையே வாய்வெருவிக்கொண்டிருப்பதும் ஒரு வாய்ப்பான விஷயமேயாகிலும் ஒ நெஞ்சே! இது தப்போ சரியோ? எனக்குத் தெரியவில்லை, நீ சொல்லாய் என்கிறார்.

பரமபதத்திற் சென்றாலும் குணதுபவமே யாத்திரையாகையாலே அதனை இங்கிருந்து செய்தாலென்ன? அங்கிருந்து செய்தாலென்ன? என்று தோன்றும்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக்குணதுபவம் அயுக்தமல்ல என்று தோற்றும். இந்நிலத்தில் குணதுபவம் நடந்தாலும் இது இருள்தருமாளுல மாகையாலே “ஆற்றங் கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” “பாம்போ டொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல் தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்” என்று ஞானிகள் அஞ்சவேண்டிய நிலமாயிருப்பதால் இங்கிருந்து குணதுபவம் செய்வதில் விருப்பமற்று இங்கே அடிக் கொதித்து அங்கே போய்ச் சேரவேணுமென்று விரைவு உண்டாம்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக்குணதுபவம் யுக்தமல்ல என்று தோற்றும். ஆக இரண்டு வகையாகவுந்தோற்ற இடமுண்டாகையாலே ஆழ்வார் தம்முடைய நிஷ்கர்ஷத்தைத் துணிந்து சொல்லமாட்டாமல் “பிழைக்க முயன்றோமோ நெஞ்சமே!” என்கிறார்; பிழைக்க என்றது—பிழைசெய்ய என்றபடி. ‘நாம் தப்பா கச் செய்கிறோமோ’ என்று சொல்லுகிற ஸ்வரவகையில் ‘இது

தப்பு அல்ல, என்றும் 'இது தப்பு ஆகலாம்' என்றும் தோற்று மாறிருக்கும்.

“ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு அடிமைக்கு அதுகூலமல்லாத ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் விட்டு நீங்குவது எப்போதோவென்று இந்நிலமடிக்கொதித்து அடிமைக்கு அதுகூலமான பரமபதத்திலே போய்ப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து அடிமை செய்து வாழ்வோமென்று அங்கே போகப் பாரியாமல் இங்கே குணாதுபவ மாத்ரத்திலே த்ருப்தி பிறந்திருக்கையாவது பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியில்லாமையிதே என்று தாக்பர்யம்.” என்ற முன்னோருரை வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

ஒருகால் போய்=நாம் எவ்வளவுகதறினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கின காலத்திலன்றிப் பரமபதம் செல்ல முடியாதாகையாலே அவனுக்குத் திருவுள்ளமானதொரு காலத்திலே அங்குச் சென்று என்றபடி. (நகூ)

வாய்ப்போ விதுவோப்ப மற்றில்லை வாநெஞ்சே! *
போய்ப்போஷம் வெந்நரகில் பூவியேல் *-தீப்பால
பேய்த்தா யுயிர்கலாய்ப் பாலுண்டு * அவளுயிரை
மாய்த்தானே வாழ்த்தே வலி. (சு0)

வா நெஞ்சே	வாராய் மனமே!	தீபால	{ தீயதான தன் மையை யுடைய ளான
இது ஒப்ப வாய்ப்பு மற்று இல்லை	{ இப்போது நமக்கு வாய்த்திருக்கிற மாதிரி மற்று எப்போதும் வாய்க்கமாட் டாது காண;	பேய் தாய்	{ தாய் வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையினு டைய
போய் போய்	{ மறுபடியும் மற்று படியும்	உயிர்	பிராணனை
வெம் நரகில்	{ நைச்சியம் பேசிப் பின் வாங்குவதா கிற) கொடிய நரகத்திலே	பால்	{ அவளது முலைப் பாலோடே
பூவியேல்	{ கொண்டு தள்ளி விடாதே;	கலாய்	கலந்து
		உண்டு	அமுது செய்து
		அவள் உயிரை மாய்த்தானே	{ அப்பூதனையினது உயிரை முடித்த பெருமானே
		வாழ்த்தே	வாழ்த்துதலே
		வலி	நமக்கு மிகுக்காய்.

* * *—[வாய்ப்போலிதுவோப்ப.] எம்பெருமானுடைய நிவ்ய சரிதங்களைச் சொல்லிப் புகழ்வதில் ஆழ்வார் தமக்குண்டான ருசியின் மிகுதியை வெளியிடுகிறாரிப்பாட்டில். நெஞ்சே! இப்படிப்பட்டதொரு வாய்ப்பு நமக்கு வேறென்றில்லை; இவ்வுலகிலுள்ளா ரெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் வாயவந்தபடி கண்ட விஷயங்களையும் பாடின்கொண்டு திரிபவர்களாயிருக்க, நாம் மாத்திரம் அப்படியிராமே பகவானுடைய புகழ்களைப் பேசும்படியானவிது இவ்விருள்தருமாளுலத்தில் ஸம்பவிக்கக் கூடியதோ? அல்ல; ஆயினும் “விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங் கண்டிர்” என்னுமாபோலே தெய்வயோகத்தாலே நமக்கு இப்பெரும்பாக்கியம் வாய்த்தது. ஆனால் பகவத் குணங்களின் தூய்மையையும் நமது நாவின் எச்சில் தன்மையையும் நோக்கும்போது 1. “வாக்குத்தூய்மையிலாமையினாலே மூதவா வுன்னை வாய்க்கொள்ள மாட்டேன்” என்றாற்போலே இறாய்த்து நிற்கத் தோன்றுவதுண்டு; அப்படி நைச்சியம் பாவித்து பகவத் குணங்களைப் பேசாதிருப்பதானது சாஸ்திரங்களில் ப்ரஸித்தமான நரகங்களிற் காட்டில் மிக்கக்கொடிய நரகமேயாம் என்று கருதவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நரகத்தில் என்னை நீ தள்ளப்பாராமல் அவனுடைய சரிதைகளில் எதேனுமொன்றைச் சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கப்பார்; எஞ்சனாலேவப் பட்டுக் கண்ணபிரானைக் கொல்லக்கருதி முலையில் விஷந்தடவிக் கொண்டு பேய்வேஷத்தை மறைத்துத் தாப வேஷத்தோடு வந்து முலை கொடுத்த பூதனையைப் பாலுண்கிற பாவனையிலே முடித்த சரிதையைச் சொல்லிப் புகழப்பார்; அவளுயிரை முடித்தாற்போலே நமது நைச்சியத்தையும் முடிக்க வல்லவன் அப்பெருமான் என்று கொண்டு அவ்வரலாற்றைச் சொல்லி ஏத்தப் பார் என்று தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறபடி.

வாய்ப்பு=லித்தி, சிறப்பு, தகுதி, நயம், பேறு, வளமை. போய்ப்போய் வேந்நரகில் பூவியேல்= 2. “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே!, நாமாமிகவுடையோம் நாம்” என்று அடிக்கடி நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்குவது வழக்க

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—1—1.

2. இப்பிரபந்தத்தில் பத்தாம் பாட்டு.

மாகையால் இனி அப்படி வேண்டாமென்கிறார். வேந்நரு = “ $\text{यस्त्वया नृणां सृष्टिः निरुद्धा यस्त्वया नृणां}$ ” = யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வாக்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விரா ” என்று-எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம், அவனைப் பிரிந்திருப்பது நரகம் என்று இளையபெருமான் [ஸ்ரீராமாயணத்தில்] கூறினது இங்கு உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. எம்பெருமானை ஏத்துகை சுவர்க்கம்; ஏத்தாதிருக்கை நரகம் என்கைக்கும் உபலக்ஷணம். “நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க, நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி ” என்ற திருமலைப் பாசாரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்தும்.

வேண்டளை பிறழாமெக்காக இரண்டாமடியின் முதற்சீர் தேமாங்காய்ச் சீராக ஆமையவேண்டுதல் பற்றிப் “போய்ப் போலும்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. “போய்ப்போய்” என்னில் தேமாச் சீராய் தளை தட்டுமே. “காய்முன் நேரும் மாமுன் நிரையும் விளமுன்னேரும் வருவது வேண்டளை ”

பூவியேல் = ‘புகுவியேல்’ என்ற எதிர்மறை வினைமுற்று மருவியிருக்கின்ற தென்னலாம். உயிர் கலாய் பாலுண்டு = உயிரைப் பாலோடு கலந்து உண்டையாவது பாலுண்கிற பாவனையிலே உயிரைமுடிப்பதாம். கலாய்-கலந்து. “கலாய்” என்பர் ஆத்யாபகர். அவளுயிரை மாய்த்தவனான எம்பெருமானை வாழ்த்துவதே நமக்கு மிடுக்கு என்றாவது, மாய்த்தவனை வாழ்த்துகையிலே துணிவுகொள் என்றாவது, மாய்த்தவனை வலிதாக [நன்றாக] வாழ்த்து என்றாவது உரைக்கலாம் (சு0)

வலிய மெனநினைந்து வந்தேதிர்ந்த மல்லர் *

வலியமுடி யிடய வாங்கி *—வலியநின்

பொன்னாழிக் கையால் புடைத்திடுதி கீளாதே *

பன்னாளும் நிற்கு மிப்பார்.

(சுக)

வலியம் என நினைந்து	{	நாமே பலசாலிகள் என்று நினைத்துக் கொண்டு		வந்து எதிர்ந்த மல்லர்	{	எதிரிட்டு வந்த மல்லர்களுடைய
--------------------	---	--	--	-----------------------	---	-----------------------------

வலிய முடி	வலிதான தலைகள்	(நீ கைநோகக் காரியம் செய்ததைக் கண்ணால் கண்டு வைத்தும்)	
இடிய	{ சிதறியொழி யும்படி		
வாங்கி	போக்கடித்து		
நின்	உன்னுடைய	இப்பார்	இவ்வுலகமானது
வலிய பொன்	{ வலிதாயும் அழ கிய திருவாழி	கீளாதே	{ வயிறு வெடித்த மாய்ந்து போகா மல்
ஆழி கையால்	{ யையுடையதா யுமுள்ள திருக கையாலே		
புடைத்திடுதி	{ (அந்த மல்லர்களை) அடித்துவிட் டாய்;	பல் நாளும் நிற்கும்	{ சிரஞ்ஜீவியாயிருக் கின்றதே! (என்ன கல் நெஞ்சோ!.)

* * *—[வலியமேன நீனைந்து.] பூதனைபைமுடித்த விஷயத்
தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசவே, அத்தோடு ஒரு கோவையான மல்ல
வத சரித்திரமும் நீனைவுக்குவர, அதனை இப்பாட்டில் பேசுகிறார்.
முரட்டுமல்லர்களோடு நீ போர்செய்ய நேர்ந்த காலத்து உனது
ஸுகுமாரமான திருக்கைகளாலே அந்த மல்லர்களை நீ புடைக்கும்
போது இவ்வுலகின்கண் இருந்த படுபாவிஜனங்களெல்லாம்
“ஐயோ! நமது சரண்யனுக்கு என்ன தீங்கு விளைந்திடுமோ!”
என்று சிறிதும் வயிற்றெரிச்சல் படாதே கல்லாகக் கிடந்தனவே!
அந்தோ! என்று இன்று தாம் வயிற்றெரிச்சல் படுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண பஸ்ராமர்களை எவ்வகையினாலாவது கொன்றிட
வேணுமென்று கறுக்கொண்ட கம்ஸன் வில்விழாவென்கிற ஒரு
வியாஜம் வைத்து அவர்களைத் தனது படைச்சரீலக்கு வரவழைத்
தான்; அப்போது அவர்கள் அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில்
அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவி
நிறுத்தப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்
கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப்பெரும்போர் செய்ய, அவர்
களை யெல்லாம் அவ்யாதவ வீரரிருவரும் மற்போரினாலேயே
கொன்று வென்றிட்டனர் என்பது மல்லரைப் புடைத்த வரலாறு.
அன்றி, கண்ணன் பாண்டவ தூதனாய்த் துரியோதனனிடஞ்
சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்ட
பத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில்

அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக் களால் மேலே மூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றை யமைத்து அவ்வாஸனத்திற் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதன் மேல் ஏறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர் என்பதொரு கதையும் உண்டு.

நாங்களே மஹா பலசாலிகள் என்று செருக்குற்று எதிரிட வந்த மல்லர்களுடைய வலிமிக்க முடிகள் சிதறிப்போம்படி நீ உனது அழகிய திருக்கைகளால் புடைக்கச்செய்தே அதனைக் கண்டு கொண்டிருந்த இவ்வுலகமானது வயிறுவெடித்து மாய்ந்து போகாமல் சிரஞ்சீவியாயிருந்ததே ! என்ன கல் நெஞ்சு ! என்றராயிற்று.

பின்னடிகட்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; வலியின் பொன்னுழிக்கையால் கீளாதே புடைத்திடுதி = இரணியனது மார்வைக் கீண்டெறிந்தது போலும் கேசியின் வாயைக்கீண்டெறிந்ததுபோலும் மல்லர்களையும் கீண்டெறியாமல் மற்போர் செய்யும் முறைமைக்குத் தகுதியாகத் திருக்கைகளாலே புடைத்திட்டாய் ; அப்படி புடைத்திராவிடில் இந்த உலகம் அஸ்தமித்துப் போயிருக்கும். அந்த மல்லர்களை நீ புடைத்திடவே (நீயும் பிழைத்து) இவ்வுலகமும் நிலைபெற்றுநிற்கிறது என்னவுமாம். (சக)

பாருண்டான் பாருமிழ்ந்தான் பாரிடந்தான் பாரளந்தான் *

பாரிட முன்படைத்தா னென்பரால் *—பாரிட

மாவானும் தானான லாரிடமே ? * மற்றொருவர்க்கு

ஆவான் புகாவா லவை.

(சஉ)

(ஸ்ரீமத் காராயணனே)

பார் உண்டான் { (பிரளய காலத்
தில்) பூமியை
விழுக்கினான் ;

பார் உமிழ்ந்தான் { (பிறகு) அதைப்
புறப்பட
விட்டான் ;

பார்	{ (மஹாவராஹ மாகிப்) பூமியை இடந்தான்	பார் இடம்	{ அவனே ஸகல ப்ரபஞ்ச ஆவானும் தான்
	{ ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தான்;		{ ஸ்வரூபியாகவு மிருக்கிறான்;
பார் அளந்தான்	{ (திரிவிக்கிரம குகிப்) பூமியை அளந்து கொண்டான்;	ஆனால்	{ ஆனபின்பு (நமக்கு) ஆசிரயமாகக் கூடியவர்கள் வேறு யார்? (ஆருயில்லை.)
முன்	முதல்முதலாக	இடம் ஆர்	
பார்இடம் படைத்தான்	{ இப்பூமியை யெல்லாம் உண் டாக்கினான்	அவை	{ இவ்வுலகங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயண னைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்துக்கு
என்பர்	{ என்று சாஸ்த்ர ஞானிகள் சொல்லு கிறார்கள்;	மற்று ஒருவர்க்கு	
		ஆவான்புகா	{ சேஷப்பட்டிருக்க மாட்டா.

* * *—[பாருண்டான்.] கீழ்ப்பாட்டில் இப்பார் என்று இவ்வுலகத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வரவே உலகிலுள்ள பிராணிகளின் தன்மைகளில் ஆழ்வார்க்கு ஆராய்ச்சி சென்றது. ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸர்வஸ்வாமியென்று கொண்டு பற்றாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலே விழுந்து அலைந்து திரியும் ராஜஸ்தாமஸப் பிராணிகள் விஞ்சியிருக்கக் கண்டார். திருவுள்ளத்திலே பரிதாபம் தோன்றி, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை தவிர வேறென்றும் தகுதியில்ல என்பதைக் காரணத்துடன் வெளியிடுகிறார்.

பிரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வன்நாராயணன்; அவற்றை மறுபடியும் வெளிப் படுத்தினவனும் அவனே; பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு போன ஹிரண்யாக்ஷனை மஹாவராஹமாகிக்கொண்டு அப்பூமியை மீட்டுக் கொண்டந்தவனும் அவனே; மற்றொருகால் மஹாபலியின் அஹங்காரத்தை அடக்கி அவன் பக்கவில் நின்றும் இவ்வுலகை ஸ்வாதீநப்படுத்திக் கொண்டவனும் அவனே; இங்ஙனே பல பல சொல்வதேன்? இப்புவனி முழுவதையும் உண்டாக்கினவன் அவனே; இவ்விஷயம் நான் உத்ப்ரேக்ஷித்துச் சொல்லுகிறதல்ல;

ஆனால் ஆர் இடமே = எல்லாவுக்கும் ஸ்ரீ மந்தாராயணனிட்ட வழக்காயிருக்கும்போது வேறொருவர் புகலிடமாயிருக்கக்கூடுமோ? என்கை. ஆனால் என்றது ஆனதால் என்றபடி. இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும், ஆல்—அசைச்சொல். அவை மற்றொரு வர்க்கு ஆவான்புகா = ஆவான் புகுதலாவது அடிமைப்பட்டுநீதல். “இவன் அவனுக்கு ஆன” என்றால் ‘இவன் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டான்’ எனப்பொருள்படுதல் காண்க. புகா—பலவின் பால் எதிர்கால எதிர்மறை வினைமுற்று. பாருண்கை, பாருமிழ்கை முதலிய கீழ்ச்சொன்ன செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானிடத்தில் தவிர மற்ற தெய்வங்களிடத்துப் பொருந்தமாட்டா என்னவுமாம். (சஉ)

மனத்துயரை மாய்க்கும் வகை.

(சுரு)

அவயம் என² { அபயம்
நினைந்து { வேண்டியவந்து
வந்த { சரணமடைந்த

சுரர் பால் { தேவதைக
{ விடத்திலுள்ள

கவையை { குற்றங்குறைகளை

களிர்விப்பான் { போக்கடிக்கு
தன்னை { மெம்பிரானை

கவைய இவ் { ஒருபடிப்பட்ட
மனத்து { மனத்திலே

உயர வைத்து { பரிபூர்ணமாக
இருந்து { வைத்துக்
கொண்டிருந்து

வாழ்த்தா { மங்களாசாஸனம்
தார்க்கு { பண்ணாத
வர்களுக்கு

மனம் துயரை { தங்கள் மனத்திலே
மாய்க்கும் { யுள்ள துக்கம்
வகை { களைப் போக்கிக்
உண்டோ? { கொள்ள
வழி ஏது?

* * *—[அவயமென நினைந்து.] ஸ்ரீமந்நாராயணனே பர தேவதை என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னதையே மற்றொரு முகத் தாலும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கட்கன்றி மற்றையோர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்க வழியில்லையென்கிறார். ஸாமான்யரான உலகர்கள் எந்தத் தெய்வங்களைப் பரதேவதை யென்று கொள்ளுகின்றார்களோ அந்தத் தெய்வங்களும் தங்கள் தங்களுக்கு ஆபத்து நேருங் காலங்களில் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே வந்து அடிபணிந்து உபந்து போகின்றன என்பதை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார்.

சுரர்பாலே என்றவிடத்து ஸுரரஃ என்ற வடசொல் சுரர் எனத் திரிந்துகிடக்கிறது. தேவதைகள் என்று பொருள். இங்கே, பிரமன் சிவன் முதலிய ப்ரதானதேவதைகளை நினைக்கிறது. வேதங் களை மதுகைடபர் முதலான அசுரர் கையிலே பறிகொடுத்துவிட்டு அழுதுகொண்டேவந்து சரணம்புகுந்துநின்ற பிரமனென்ன, ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தால் கண்டவிடமெங்குந் திரிந்து எங்கும் புகலற்று வந்துநின்ற பரமசிவனென்ன, மாவஸிபோல்வார்கையிலே தகர்ப்புண்டு பரிபவப்பட்டு வந்துநின்ற இந்திரனென்ன இவர்கட் கும் மற்றும்கூட தெய்வங்கட்கும் துன்பந் தவிர்த்தபிரான் ஸ்ரீமந் நாராயணனையிறே.

அவயமென நினைந்துவந்த=“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீ திச யாசதே-அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.” என்று கடற்கரையிலே ஸ்ரீவிபீஷணபூதவா நோக்கி அபயமளித் ததை நெஞ்சிலேகொண்டு “அஞ்சேலென்று கைதவியாய்” என்

றும் “ அடைக்கலம் புகுந்தவென்னை அஞ்சலென்ன வேண்டுமே ” என்றும் அபயப்ரதானம் வேண்டிவருகின்றனராம் தேவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் திறத்திலே திருவருள்செய்து அவர்களுடைய நலவையை நளிர்விப்பவன் எம்பெருமான் ; நலையாவது குற்றம் ; துக்கமுமாம். நளிர்வித்தலாவது நடுங்கச்செய்தல் ; பகைவரை நடுங்கச் செய்கிறுனென்றால் பகைவரை ஒழிக்கிறுனென்று கருத்தாகுமிறே.

அபயம் என்ற வடசொல் அவயமெனத் திரிந்தது. அந்தாதித் தொடைக்கு நன்கு சேரும்படியாக அவையம் எனப் பாடமென்பாருமுண்டு ; அப்போது இடைப்போலி.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைக் கவை இல் மனத்து உயரவைத்திருந்து வாழ்த்தாதார்க்கு மனத்துயரை மாய்க்கும்வகை உண்டோ ? — கவை என்று இரண்டுபட்டிருக்கைக்குப் பெயர் ; கவையில்லாமையாவது ஒருபடிப்பட்டிருக்கை ; “ அந்நாயச் சிந்தயந்தோ மாம் ” என்று கீதையில் சொல்லுகிற நிலைமை வாய்ந்திருக்கை. எம்பெருமனையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் துணிந்திருக்கையைச் சொன்னபடி. பரமைகாந்திகளாய்க் கொண்டு அவனை வாழ்த்தாதவர்களுக்கு மனத்துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ளவழியில்லை யென்றதாயிற்று.

திருவாய்மொழியில் [9-8-3.] “ எவை கொலணுகப் பெறுநாள் ” என்ற பாட்டில், நவை, கவை என்ற பதப்பிரயோகம் காண்க. (சந)

வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சம் நாவுடைய வாயும் *
மிகவாய்ந்து வீழா வெனிலும் *—மிகவாய்ந்து
மாலைத்தாம் வாழ்த்தா திருப்ப ரிதுவன்றே ? *
மேலைத்தாம் செய்யும் வினை.

(சச)

வகை	{	(ஞானத்திற்கு)	{	(எம்பெருமானைப்
சேர்ந்த நல்		மார்க்கமாக ஏற		பேசுவதற்கு
கொஞ்சும்		பட்டிருக்கிற		உறுப்பான)
		நல்ல கொஞ்சும்		நாவோடு கூடிய
				வாக்கும்

மிக வாய்ந்த வீழா எனினும்	{ எம்பெருமானை நன்றாகக்கிட்டு அநுபவிக்கா விட்டாலும்,	மாலே வாழ்த்தாது இருப்பர்	{ எம்பெருமானை வாழ்த்தாமல் வாளா கிடக் கின்றார்கள் ;
தாம்	{ சேதநாய்ப் பிறத்திருக்கிற தாங்கள்	மேலே தாம் செய்யும் வினை இது அன்றே	{ மேலுள்ள காலமும் கெட்டுப் போவதற்காகத் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிற பாவமன்றோ இது.
மிக ஆய்ந்து	{ நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணா		

★ —[வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சம்] இப்பாட்டுக்குப் பின்னே திருநறையூரையர் ஒரு படியாகவும் பட்டர் ஒருபடியாகவும் நிர்வஹிப்பாராம். ஆராயர் நிர்வஹித்தபடி எங்ஙனே யென்னில் ;—வகை சேர்ந்த நன்னெஞ்சம் = எம்பெருமானுடைய ஏதோ வொரு குணத்திலும் ஏதோவொரு சரித்திரத்திலும் பொருந்தி நின்ற நல்ல மனமும், அந்த ஒரு குண சேஷடி தத்தையே பேசிப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நாவோடு கூடின வாக்கும் அப்பெருமானுடைய எல்லாக் குணங்களிலும் எல்லாச் சரித்திரங்களிலும் பொருந்தி மேல் விழந்து அநுபவிக்கமாட்டா திருந்தனவேயாகிலும், எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு ஸகலகுணங்களிலும் ஸகலசரித்திரங்களிலும் நெஞ்சு பொருந்தும்படி செய்து கொண்டு ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அங்ஙனே பண்ணதிருக்கிறார்கள் ஸம்ஸாரிகள் ; இஃது ஏன் ? என்றால், முற்காலத்தில் அவர்கள் செய்த பாவமே இதற்குக் காரணம்—என்பதாக ஆராயர் நிர்வஹம்.

பட்டர் நிர்வஹமெங்ஙனே யென்னில் ;—ஆத்மாவின்னுடைய ஞானம் வெளியில் ப்ராஸரிப்பதற்கு வழியாக அமைந்திருக்கின்ற நெஞ்சம், எம்பெருமானைப் பேசுகைக்கு யோக்யமான நாவோடு கூடினவாயும் ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மிக்கு ஸ்வயமாகவே பகவத்விஷயத்திற் படிந்தனவிலையேயாகிலும், ‘ நம்மை ஈச்வரன் படைத்தது ஏதற்கு ? நமக்குக் கைகால் முதலிய கரணகளைப் பரங்களைக் கொடுத்தது ஏதற்கு ? ’ என்று ஆராய்ச்சி செய்து பகவத்விஷயத்திலே பல்லாண்டுபாட இழிய வேண்டியது ப்ராப்தமாயி

நந்தும் பாழும் ஸம்ஸாரிகள் பகவத்விஷயத்தில் அடியோடு இழி யாதிருக்கிறார்களே ; இதுவரையில் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து ஸம்ஸாரிகளா பொழிந்தது போராதா ? இனி மேலாவது நல்லவழிபோகத் தேடலாகாதா ? மேலுள்ள காலமும் நித்ய ஸம் ஸாரிகளா யிருப்பதற்கேயன்றோ இப்படி பாபிகளாய்த் திரிகிறார் கள் !—என்பதாம். (சச)

வினையார் தரமுயலும் வெம்மையை யஞ்சி *
தினையாஞ் சிறிதளவும் செல்ல—நினையாது *
வாசகத்தா லேத்தினேன் வானோர் தொழுதிறைஞ்சும் *
நாயகத்தான் பொன்னடிக்கள் நான். (சரு)

வினையார்	பாவங்கள்	செல்ல நினையாது	வீணைக்கழிய விரும்பமாட்டா மையினாலே,
தர முயலும்	நமக்கு உண்டு பண்ண நினைக் கிற	நான்	அடியேன்
வெம்மையை அஞ்சி	கொடிய துன்பங்க ளுஞ்சி	வானோர்	நித்ய ஸூரிகள் தொழுது வணங் கும் பெருமை வாய்ந்த பெரு மாலுடைய
தினை ஆம் சிறிது அளவும்	தினையளவு சிறிய அற்ப காலமும்	தொழுது இறைஞ்சும் நாயகத்தான்	பொன் அடிகள் திருவடிகளை வாசகத்தால் எத்தினேன்
			சொற்களாலே துதிக்கின்றேன்.

* * *—[வினையார்தரமுயலும்.] நானும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தவனையாகிலும் இனிமேல் பிறவாதபடிக்கு ஒரு வறி தேடிக்கொண்டேனென்கிறார். எம்பெருமானோடு இடை விடாது சேர்ந்திருக்கை புண்யபலமென்றும் அவனைப்பிரிந்து வருந் துரைபாபபலமென்றும் நூல்கள் கூறும். நாம் இனிமேலும்பாவமே செய்வோமாகில் இன்னமும் வெவ்விதான பகவத்விச்லேஷ துக் கமே நமக்கு நேர்த்திடும் என்று அச்சமுண்டாயிற்று ; அவனைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்க மாட்டாமையினாலே, வானோர் தொழுதிறைஞ்சும் பெருமை வாய்ந்த அப்பெருமானு டைய பொன்னடிகளை நான் வாய்கொண்டு துதித்துப் போருகின் றேன் என்றாராயிற்று.

வினையார் = திணைவழுவமைதி ; கோவத்தினால் உயர்த்திக்கூறு
கிறபடி. வெம்மை = கரோமான துக்கம். திணையாட்சித்தளவும் =
தானியங்களுள் திணையென்பது மிகச்சிறியதாதலால் அதனை உவ
மையாக எடுத்துக்கொண்டபடி ; அத்தயல்பகாலமும் என்றபடி.
நாயகம்—பெருமை. (சுரு)

நான்குறுங் கூற்றுவ தித்தனையே * நாணுளும்
தேங்கோத நீருவன் செங்கண்மால்—நீங்காத *
மாகதியாம் வெந்நாகிற் சேராமற் காப்பதற்கு
நீகதியாம் நெஞ்சே ! நினை. (சுக)

தேவரு ஓதம் நீர் உருவன்	{ ஓடாமல் தேங்கு கின்ற கடல் போன்ற திரு நிறத்தை யுடை யவனும்	(அவ்வளவு மல்லாமல்)	வெம் நாகில்	{ கொடிய ஸம்ஸாரத் திலே
			சேராமல்	பொருந்தாமல்
செம் கண்	{ செந்தாமரை போன்ற திருக் கண்களை யுடையவனு மான		காப்பதற்கு	{ நம்மை ரகழிப்ப தற்கு
மால்	ஊர்வேச்வரன்		கதி ஆம்	{ உபாயமாகவும் இராநின்றான் ;
நீங்காத	{ ஒரு நாளும் விட்டுப்பிரியக் கூடாத		நெஞ்சே நீ நினை	{ நெஞ்சே ! (இதை) நீ அநுஸந்திக் கக்கடவை ;
மா கதி ஆம்	{ சிறந்த உபேய மாயிரா நின் ருன் ;		நான் நாளும்	நான் தோறும்
			நான் கூறும் கூற்று ஆவது இத்தனையே	{ (உனக்கு) நான் சொல்லும்சொல் லாவது இவ்வள வே காண்.

* * *—[நான்குறுங்கூற்றுவது.] உபாய உபேயங்களிரண்
டும் எம்பெருமானே யென்னும் உறுதியை உரைக்கின்றார். கடல்
வண்ணனாய்ச் செந்தாமரைக் கண்ணனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே
மீட்சியில்லாதபடி அடையத்தகுந்த பரமபுருஷன் ; வெந்நாகாகிய
ஸம்ஸாரத்திலே நம்மைச் சேரவொட்டாமல் செய்தருளவல்ல
உபாயமும் அவனே ; ஆகையாலே அவனைத் தவிர்த்து வேறொரு
உபாய வஸ்துவும் உபேய வஸ்துவும் நமக்கு இல்லை என்கிற இவ்
வுறுதியையே மனமே ! நீ எப்போதும் சிக்கனக் கொண்டிரு. இவ்
வளவே உனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டிய விஷயம். இந்த ஒரு
வார்த்தையையே நான் உனக்கு நான் தோறும் சொல்லிக் கொண்
டிருப்பேன்—என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச் செய்
தராயிற்று.

கூற்று—சொல் ; கூறப்படுவது கூற்று. நாணனும் என்பது முதலடியிலேயே சேர்ந்து அந்வயிக்கவேண்டிய பதமாகையால் அதனை இரண்டாமடியோடு கூட்டி ஒதுவது அஸம்பந்தாயமென்க. இப்பாட்டில் கதி என்ற சொல் மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் உள்ளது. இது வடசொல் விகாரம் கதி என்ற வடசொல் வ்யுத் பத்தி பேதத்தால் கமநஸாதநம் என்கிற பொருளையும் கந்தவ்யஸ்தலம் [அடைய வேண்டுமிடம்] என்கிற பொருளையும் தரக்கடவது. அதாவது—உபாயம் உபேயம் என இரண்டையுஞ் சொல்லக்கடவது. ஆகவே, இங்கு மூன்றாமடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபேயப் பொருளது ; ஈற்றடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபாயப்பொருளது. “நீங்காத மாகதியாம் வெந்நரகில்” என்று கூட்டி ஒதுதல் ஒவ்வாது ; ‘மாகதி ஆம்’ என்று முற்று ; வெந்நரகுக்கு விசேஷணமல்ல. ஸம்ஸாரத்தை ‘வெந்நரகு’ என்கிறது. ... (சசு)

நினைத்திறைஞ்சி மானிடவ ரோன்றிரப்ப ரேன்றே *

நினைத்திடவும் வேண்டாநீ நேரே *—நினைத்திறைஞ்ச

எவ்வளவ ரெவ்விடத்தோர் மாலே ! * அதுதானும்

எவ்வளவு முண்டோ ? எமக்கு.

(சஎ)

மாலே ஸர்வேசுவரனே !,
மானிடவர் { “இவ்வுலகத் தவர்கள்
நினைத்து { நம்மை ஒருபொரு
இறைஞ்சி { ளாக நினைத்து
ஒன்று { வணங்கி
{ ஏதாவதொரு
அற்ப பலனை
யாவது
இரப்பர் { நம்மிடத்தில்
வேண்டிக்
கொள்வார்கள்”
என்றேயும் என்று கூட
நீ நினைத்திட { நீ நினைக்க
வேண்டா { வேண்டா ;
(இப்பாவிகள் அற்ப பலன்களை
விரும்பி தேவதார்தரங்களின் பக்கல்

ஒடுமலர்களை ஸ்யாழிய அவற்றுக்
காகவும் உன்னருகு வரமாட்டார்
கள்; இப்படியான பின்பு.)
நேரே { (இவர்கள்) உன்
நினைத்து { னையே உபாய
இறைஞ்சு { மாகவும் உபேய
{ மாகவும் நினைத்
துத் தொழுவ
தற்கு
எவ் அளவர் { என்ன அறி
{ வுள்ளவர்கள் ?
அப்படிப்பட்ட
அறிவு உண்டா
கக்கூடிய இடத்
தில்தானுள்ள
வர்களோ ?
எவ் { (இருள் தருமா
இடத்தோர் { ளாலத்திலுள்ள
வர்களன்றோ.)

எமக்கு	{ உன்னுடைய நிர் வேறுதக கடா கூத்திற்குப் பாத்திரமான அடியோங் களுக்கோ வென்றால்	எவ் அளவும் சிறிதேனும்
அது தானும்	{ கீழ்ச்சொன்ன மானிடவர்க ளுக்குள்ள தூர்ப்புத்தி	உண்டோ { உண்டாகக் கடையதோ ? (உபாயமும் உபேயமும் நீயே யென்கிற உறுதி எமக்கு நிலை பெற்றதன்றோ.)

• ✱ ✱—[நினைத்திறைஞ்சிமானிடவர்.] கீழ்ப்பாட்டில் எம் பெருமானே உபாயமும் உபேயமும் என்ற உறுதியை வெளியிட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! இப்படிப்பட்ட உறுதி உமக்கு மாத்திரமேயன்றோவுள்ளது; மற்றையோர்க்கு இல்லையே. எல்லாரும் என்னை உபாயமாக மாத்திரம் பற்றுகிறார்களே யன்றி உபேயமாகவும் பற்றுகிறார்களில்லையே ‘ஸம்பத்தைக் கொடு, ஸந்தானத்தைக் கொடு’ என்று சில கூடூதரபுருஷார்த்தங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு ஒழிந்து போகிறார்களே யல்லது ‘நீயே எமக்குவேணும்’ என்று என்னையே புருஷார்த்தமாக விரும்புவாரைக் கிடைக்கவில்லையே!; உமக்காவது இந்த வறுதி நிலைத்து நிற்குமா?” என்று கேட்க; அதற்கு உத்தரமாக அருளிச் செய்கிற பாசரம் போலும் இது.

“மாலே, மானிடவர் நினைத்து இறைஞ்சி ஒன்று இரப்பர் என்றையும் நீ நினைத்திட வேண்டா” என்று முன்னடிகளை அந் வயித்துக் கொள்க. உலகிலுள்ள மனிசர்கள் ஐச்வரியம் ஸந்தானம் முதலிய கூடூதர புருஷார்த்தங்களையாவது உன்னிடத்திலே வந்து விரும்பினால், அவர்கள் உன்னிடத்திலே உபாயத்வ புத்தியையாவது வஹித்திருக்கின்றனர் என்று ஒருவாறு மகிழ்ந்திருக்கலாம்; அக் கேடுமில்லை. “ஆரோக்கியம் வேண்டி ஆதித்தியனைப் பணிகின்றேன்; செல்வம் வேண்டிச் சிவனைத் தொழுகின்றேன்; ஆயுள் வேண்டி அயனை யடைகின்றேன்” என்றிப்படி ஒவ்வொரு பலனை வேண்டி ஒவ்வொரு தேவதாந்தரத்தைப்பணிய ஒடுமவர்களாயிருக்கின்றார்களே யொழிய, அந்த கூடூதர பலன்களை விரும்பியாகிலும் உன்

னிடத்தில் வருகிறவர்களைக்காணோமே. ஆகவே மானிடவர் உன்னை உபாயமாகவும் பற்றுதிருக்க, உபேயமாகப் பற்றுகைக்கு என்ன ப்ரஸத்தியுளது? அடியோம் அப்படியல்ல; அவர்களுடைய துர்ப்புத்தி அடியோமுக்குச் சிறிதுமில்லை என்றராயிற்று.

நேரேநினைத்திறைஞ்ச என்றவிடத்து நேரே என்றது உள்ள படியாக என்றபடி. உன்னை உபாயமாகவும் கொள்ளாத பாபிகள் உபாயோபேயங்களிரண்டுமாக உன்னை எப்படி கொள்வார்கள் என்று கைமுதிக ரியாயத்தாற் காட்டுகிறபடி.

எவ்வளவரெவ்விடத்தோர் என்றதில், 'எவ்விடத்தோர்' என்று முன்னே அந்வயித்து 'எவ்வளவர்' என்று பின்னே அந்வயிக்கவேணுமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும். இது தன்னிலே ஸ்வாரஸ்யமுமுண்டு. "நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்விடத்தோர்?" = இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே பிறந்துவைத்து உன்னை உள்நாபடி நினைத்திறைஞ்ச எப்படி முடியும்? என்றார் முதலில். அதற்குமேல், இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலேயே பிறந்திருக்கிற தமக்கு மாத்திரம் இந்த அத்யவஸாயம் எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்று பிறர் சங்கிக்கக்கூடுமே யென்றெண்ணி அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, எவ்வளவர்? என்கிறார்; இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே பிறந்துவைத்தாலும் உன்னுடைய நிர்ஹேதுககிருபைக்கு இலக்காகும்படியான அதிகாரமாவது இருந்தால் கடைத்தேறலாம்; அதுதானுமுண்டோ என்றவாறு.

அதுதானுமெவ்வளவுமுண்டோ எமக்கு? = "நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்வளவரெவ்விடத்தோர்" என்று இகழ்ந்துரைக்கவேண்டும்படியான நிலைமை அடியேனுக்கு இதுவரையிலுமில்லை, இனிமேலுமுண்டாகப் போகிறதில்லை என்றபடி. ... (சஎ)

எமக்கியாம் விண்ணுட்கேக்கு உச்சமதாம் வீட்டை *

அமைத்திருந்தோ மஃதன்றே யாமாறு?*-—அமைப்போலிந்த

மென்தோளி காரணமா வெங்கோட்டே நேமுடனே *

கொன்றுனையே மனத்துக் கொண்டு.

(சஅ)

ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்! த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ. பக்திச்ச
நியதா வீர! பாவோ நான்யத்ர கச்சதி.” என்று—இங்குற்ற அதுப
வத்தைவிட்டுப் பரமபதம் போகவும் என் மனம் விரும்புவதில்லை
என்றாற்போலவும், “பச்சைமாமலைபோல் மேனிப் பவளவாய் கம
லச்செங்கண், அச்சதா அமரரேறே ஆயர்தங்கொழுந்தே யென்
னும், இச்சவைதவிர யான்போய் இந்திரலோகமானும், அச்சவை
பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே.” என்று தொண்டர
டிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தாற்போலவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணகுண
சேஷ்டிதங்களின் அதுபவத்திலே மிக்க விருப்பமுடைய இவ்வாழ்
வார்தாமும் பரமபதத்தை வேண்டி வென்கிறார் என்க. “எம்மா
வீட்டுத்திறமும் செப்பம்.” (2-9-1) என்று திருவாய்மொழியி
லும் இங்ஙனே அருளிச்செய்தவரிடே.

அமை என்று மூங்கிலுக்குப் பெயர்; மூங்கில்போலே திரண்டு
உருண்டு விளங்குகின்ற தோள்களையுடையளான நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்காகக் கொடிய எழுவரிஷபங்களை உடனே முடித்தவனான
கண்ணபிரானையே நான் மனத்திற்கொண்டிருப்பதனால் அந்த குண
சேஷ்டிதத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற எனக்குப்பரமபதம் ஏதுக்கு? என்
கிறார்களாம்.

எமக்கு + யாம், எமக்கியாம்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது
நன்னூல். விண்ணாட்டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை = இங்கு விண்ணா
டென்று பரமபதத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட மேலுலகங்களைச் சொல்லு
கிறது. அவற்றிற்காட்டில் உச்சமதானவீடு—பரமபதம். உச்சம்—
வடசொல். (சஅ)

கோண்டல்தான்மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூடுருள்தான் *
வண்டருப் புவைதான் மற்றுத்தான் *—கண்டநாள்
காருருவங் காண்டோறும் நெஞ்சோமே * கண்ணனார்
பேருருவேன் நெம்மைப் பிரிந்து. (சக)

கோண்டல் } மேகங்களையும்
தான் }

மால் வரை } பெரிய மலைகளை
தான் } யும்

மா கடல்தான் கருங்கடலையும்

கூர் } செறிந்த இருளை
இருள் தான் } யும்

வண்டு அரு } (தேனில் நசை
புவைதான் } யாலே) வண்டு
கள் விட்டு நீங்
காத புவைப்
புவையும்

மற்று கார் உருவந்தான்	{ மற்றுமுள்ள (குவினை, குயில், மயில் முதலிய) கறத்த உருவங் கனையும்	நெஞ்சு	என் மனமானது
கண்ட நாள்	{ பார்க்குங் காலத்தில்	கண்ணனார் பேர் உரு என்று	{ 'இவை கண்ண பிரானுடைய அழகிய திருமேனி' என்றெண்ணி
காண் தோறும்	{ பார்க்கும்போ தெல்லாம்	எம்மை பிரிந்து	{ என்னைவிட் நீங்கி
		ஒடும்	அங்கே ஒடும்.

* * *—[கோண்டல்தான்.] இங்கிருந்து குணநுபவமே பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் ச்மஹரமான திவ்ய வடிவையும் ஸேவிக்கவேணுமென்று ஆசையுண்டாகுமே; அவ்வாசையினால் தாம் அலமருகின்றபடியைப் பேசுகிறாரிதில்.

கோண்டல்தான்=1 “கருவுடை மேகங்கள் கண்டாலுண்ணைக் கண்டா லொக்குங் கண்கள்” என்றும், 2. “ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்து நாணுளும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன் நாள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகங்களைக் காணும்போது கண்ஒடுகின்றது.

மால்வரைதான்=3 “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலேவாவென்று கூவும்” என்கிறவரிதே இவ்வாழ்வார். பெரிய மலையைப் பார்க்கும்போது பெருமானைக் கண்டாற்போலே ஒடுவர்.

மாகடல்தான்=கடல்வண்ண நென்றே எம்பெருமானுக்குத் திருநாமமிதே. கடலைக்கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே விரும்பி ஒடுவர்.

கூரிருள்தான்= “தா னேரிருளன்ன மாமேனி எம்மிறையார்” என்று கீழுமருளிச்செய்தாரிதே. “இருள்விரிசோதிப்பெருமான்” என்றார் திருவிருத்தத்திலும். இருளைக்கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே மகிழ்வார்.

வண்டருப்புவைதான் = பூவைப்பூவாவது காயாம்பூவில் ஒருவகைப் பூ; “பூவைப்பூவண்ண வென்னும்” “காயாம்பூவண்ணங் கொண்டாய்” என்று எம்பெருமானுடைய நிரத்திற்குப் பூவைப் பூவை ஒப்புச் சொல்வதுண்டிதே. மற்றுத்தான் என்றது—எம்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—7—2. 2. திருவாய்மொழி 8—5—6.

3. திருவாய்மொழி 4—4—4.

பெருமான் திருநிறத்திற்குப் போலியாகக் கூடிய கருநெய்தற்பூ குயில், மயில், கருவிளை, களங்கனி முதலிய பலவற்றைச் சொன்ன படி. “பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளை கார், வம்பக்களங்கனிகார் வண்ணப்பூவை நறுமலர்கார், ஐம் பெரும்பாதகர்கார் ! அணிமாலிருஞ்சோலை நின்ற, எம்பெரு மானுடைய நிறம் உங்களுக்கென் செய்வதே ? ” என்ற நாச்சி யார்திருமொழிப் [9-4.] பாசுரங்காண்க. ஆகிய இப்பொருள் களைக்காணும் போதெல்லாம் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவையே ஸாக்ஷாத் தாகக் கண்டதாக நினைத்து என்னுடைய நெஞ்சு என் னைப்பிரிந்து அவ்வப்பொருள் களினருகே ஓடுகின்றது என்றா ரயிற்று. நெஞ்சானது தம்மைப்பிரிந்து ஒடுவதாகச் சொல்லுகிற விது ஒருவகைக் கவிமரபு. “கண்ட நாள் நெஞ்சோடும்” என்றதே போதுமாயிருக்க, காண்தோறு என்றது ஏதுகென்னில் ; ஒரு நாளிரண்டுநாள் இப்படி பார்த்துவிட்டு ‘இதுப்ரமம்’ என்று பிறகு வெறுமனிருப்பதில்லை ; காருருவங்களைக் காண்கிற போதெல்லாம் இந்தப்ரமம் உண்டாகியே தீரும் என்பதற்காக ... (சக)

பிரிந்தோன்று நோக்காது தம்முடைய பின்னே *

திரிந்துழலும் சிந்தனையார் தம்மை *—புரிந்தோருகால்

ஆவா ! வெனவிரங்கா ரந்தோ ! வலிதேகோல் ? *

மாவாய் பிளந்தார் மனம்

(10)

பிரிந்து	{ தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து
ஒன்று நோக்காது	{ வேறொன்றிலும் கண் வைபாமல்
தம்முடைய பின்னே	{ தம்மோடு கூடவே
திரிந்து உழலும்	{ அலைந்துகொண்டு திரிகிற
சிந்தனையார் தம்மை	{ என் நெஞ்சினரை
ஒரு கால்	ஒரு காலாகிலும்

புரிந்து	அன்புகூர்த்து
ஆ ஆ என இரங்கார்	{ ஐயோவென்று அருள்புரிகின்றி லர் (பகவான்);
அந்தோ	கஷ்டம் ! ;
மா வாய் பிளந்தார் மனம்	{ கேசியென்னுங் குதிரையின் வாயைக் கீண் டொழித்த அப் பெருமானு டைய நெஞ்சு
வலிதே கொல்	கடினமோ ?

* * *—[பிரிந்தோன்று நோக்காது.] எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்திற்குப் போலியான பொருள்களைக் கண்டபோதெல்லாம் தாம் பாவநாபரகர்ஷத்தாலே அவற்றினருகே போய் அதுபவிக்கப் பாரிக்கிறபடியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில். அருகே சென்றவாறே அவை உபமானபதார்த்தங்களாகவே [அதாவது—மேகமாகவும் கடலாகவும் இருளாகவும் பூவைப்பூவாகவும்] இருக்குமேயன்றி உபமேயமான எம்பெருமானாக இருக்கமாட்டாவே; “ஐயோ! நாம் எம்பெருமானையே ஸாக்ஷாதாக ஸேவிக்கப்பெற்றோமென்று களித்திருந்தோமே; இப்படி. அந்நதாஜ்ஞாநமாகவா முடிந்துவிட்டது!” என்று வருத்தமுண்டாகி, ‘எம்பெருமான் நம்மை இப்படியே வருத்தப்படுத்திவருகிறானே யொழிய ஒருகாலும் அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம்பிறப்பதில்லையே!; என்ன கல்நெஞ்சோ!’ என்று வெறுக்கிறார்.

ஆவாவென = ‘ஹாஹா’ என்கிற வடமொழி அவ்யயம் ஆவாவென்றுகிடக்கிறது. இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்.

மாவாய்பிளந்தவரலாறு :— கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பவன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி களைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற்பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

ஆச்ரிதர்கட்காகக் கேசிவதம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்து பரமகாருணிகன் என்று பேர் பெற்றிருப்பவன் என் விஷயத்திலே கல்நெஞ்சனாவதே! என்று வெறுக்கிறார்.

“உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்று ஸமஸ்த கல்யாண குண பரிபூர்ணனாகத் தம் வாயாலே சொல்லத்தக்க எம்பெருமானை ‘இரக்கமற்றவன்’ என்று உறுதியாகச் சொல்லக்கூசி “அந்தோ! வலிதே கொல்?” என்று சங்கிப்பது போலக் கூறினபடி. ... (௫௦)

மனமாளு மோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மை *
சினமாள்வித் தோரிடத்தே சேர்த்து *—புனமேய
தண்மோ யானடியைத் தான்காணு மஃதன்றே ? *
வண்மோளு சீராரக்கு மாண்பு.

(௫௧)

மனம் ஆனம்	{ மனத்தையும் தங்கள் வசத்திலே அடக்கி ஆளு மவையான	புனம் மேய தண்	{ தன்னிலத்திலே பொருந்திய குளிர்ந்த திருத் துழாய் மாலை யை அணிந்துள்ள அப்பெருமானது திருவடிகளை
ஓர் ஐவர்	{ ஒப்பற்ற பஞ்சேந் திரியங்க ளென்கிற	துழாயான் அடியை	
வன் குறும்பர் தம்மை	{ பிரபலர்களான துஷ்டர்களை	தாம் காணும் அஃது அன்றே	{ ஸேவித்துக் கொண்டிருப்ப தன்றே
சினம் மாள்வித்து	{ கோவமடங்கச் செய்து		{ அழகிய விசால மான நற்குணங் களை யுடைய வர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளுக்கு அழகு.
ஓர் இடத்தே சேர்த்து	{ (பகவத் விஷயமா கிற) ஒரு நல்ல இடத்திலே கொண்டு மூட்டி,	வண் துழாம் சீரர்க்கு மாண்பு	

* * *—[மனமாளுமோரைவர்.] கீழ்ப்பாட்டில் “மாவாய் பிளந்தார் மனம்—அந்தோ! வலிதேகொல்” என்று எம்பெருமானைக் கல்நெஞ்சனாகச் சங்கித்தார்; உடனே தம் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தார்; சேஷியான எம்பெருமான் விஷயத்திலே சேஷபூதர் இப்படி சொல்லத் தகாதென்று விவேகமுற்று, எம்பெருமான் திருவுள்ளமானபடியே செய்யக்கடவன்; அவனை நாம் நிர்ப்பந்திப்பதென்பது தகுதியன்று; நம்முடைய இந்திரியங்களை யெல்லாம் அவன் பக்கலில் ஊன்றவைத்து அவனது திருவடிகளைத் தாமரைகளை ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பதேயன்றே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று அருளிச் செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

[மனமாளும் ஓரைவர்.] எம்பெருமானுக்கு ஆத்மா சேஷப்பட்டது; ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸு சேஷப்பட்டது; மநஸ்ஸுக்கு இந்திரியங்கள் சேஷப்பட்டவை; அதாவது—மனம் போனவழியே செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்கள் போகக் கடவன—என்றிப்படி ஒரு நியதி உண்டு; இந்த நியமம் குலைந்து, இந்திரியங்களானவை மனத்தைத் தம் வழியிலே இழுக்கின்றனவாம். மனத்தையும் தங்கள் வசத்திலேயாக்கி ஆளுகின்ற வன்குறும்பர்களான ஐவருண்டு—பஞ்சேந்திரியங்கள்—செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்

பவை, அவற்றை வலியடக்கி பகவத் விஷயத்திலே ஊன்றவைக்க வேணுமென்கிறார் முன்னடிகளால். அசேதனங்களான இந்திரியங்களை ஐவர் என்று உயர்திணையாகக் கூறுதல் அவற்றின் கொடுமையைப்பற்றிய கோபத்தினாலென்க. 1. “கோவாய் ஐவரென்மெய் குடியேறிக் கூறை சோறிவை தாவென்று குமைத்துப் போகார், நான் அவரைப் பொறுக்ககிலென் புனிதா! புட்கொடியாய் நெடுமாலே!” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரமுங் காண்க. வன்குறும்பர் என்ற விசேஷணத்தினாலும் இந்திரியங்களின் கொடுமை நன்கு விளக்கப்பட்டது.

சினம் மாள்வித்து = “சினம் ஸ்ரீஷ்டி ஸ்ரீஷ்டி = காமாத்த்ரோதோபிஜாயதே” [ஒரு பொருளில் ஆசை உண்டாகி அது கைகூடாவிடில் பிறகு கோபம் உண்டாகிறது] என்று கீதையிலே சொல்லி யிருக்கிறபடி அந்த இந்திரியங்களுக்கு உண்டான கோபத்தை மாளச்செய்து என்கை; இதன் கருத்து யாதெனில் இந்திரியங்கள் விஷயாந்தரங்களை அநுபவிக்கப் புகுந்தால் அவ்விஷயங்கள் அற்பமாகையாலே தங்களுக்கு இரை போரவில்லையென்று கோபமுண்டாகும்; அந்த இந்திரியங்களுக்கு பகவத்விஷயாநுபவத்தை இரையாக்கிவிட்டால், அவ்விஷயம் கனத்ததாகையாலே தங்கள் பசி நன்றாகத் தீருமாதலால் கோபமுண்டாகப் பரஸுத்தியில்லை; இரை போரவில்லையே என்கிற கோபம் மாண்டுபோம்; ஆகவே “சினம் மாள்வித்து” என்பதை எச்சத்திரிபாகக்கொண்டு, ‘கோபத்தைத் தணிக்க’ என்றாரைத்தல் பொருந்தும். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயாந்தராநுபவத்தில் வயிறு நிறையவில்லையென்கிற கோபம் தீரும்படி [பூர்ணத்ருப்தி உண்டாகும்படி] அவற்றை பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்கி-என்றதாயிற்று.

புனமேயதண்துழாயானடியைக் காணுமஃதன்றே = புனமாவது நிலம்; எந்த வஸ்துவும் தன்னிலத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் செவ்விசுன்றுமாதலால், அப்படியல்லாமல் தன்னிலத்திலேயே இருக்கிற திருத்துழாயானது எவ்வளவு செழிப்பாக இருக்குமோ அவ்வளவு செழிப்பாகத் தனது திருமேனியிலே அத் துழாய்மலை

விளங்கப்பெற்ற பரமபோக்யனுன அப்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம் என்று கொண்டு அவற்றை ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பதேயன்றோ வண்துழாம்சீரார்க்கு மாண்பு—பரம விலக்ஷணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சீர்மை; இங்ஙனன்றி 'எம்பெருமானுடைய மனம் கல்லோ' என்று சொல்லுதல் தகுதியன்று; கல்லாகவே யிருந்தாலும் அவனுடைய திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருத்தலே ஸ்வரூபம் என்றராயிற்று.

வண்துழாம்சீரார்க்கு என்றது—ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பப் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றபடி. துழாம் என்றது—துழாவும் என்றபடி; துழாவுகை—பரம்புகை; விசாலமாயிருத்தலைச் சொன்னபடி; அழகிய விசாலமான சற்குணங்களமைந்த பாகவதர்களுக்கு என்கை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்த ஸாதுக்களாயிருந்தால் 'அவன் திருவுள்ளமானபடியே ஆயிடுக' என்றிருப்பதே தகுதி; வெறுத்தல் கூடாது என்றவாறு. (ருக)

மாண்பாலித் தஞ்ஞான்று மண்ணிரந்தான் * மாயவள்ளஞ்சு
உண்பாலித் துண்டான தோருருவம் * —காண்பான்நங்
கண்ணவா மற்றுென்று காணுரு * சீர்பரவாது
உண்ணவாய் தானுறுமோ வொன்று ? (ருஉ)

அஞ்ஞான்று	{ முன்னொரு காலத்தில்	ஓர் உருவம்	{ விலக்ஷணமான திருமேனியை
மாண்	வாமநவேஷத்தை	காண்பான்	{ ஸேவிக்கும் விஷ யத்திலேயே
பாலித்து	{ பாவனை செய்து கொண்டு	நம் கண் அவர்	{ நமது கண்களுக்கு ஆசை;
மண்	{ (மாவலியிடத்துச் சென்று)	மற்று ஒன்று	{ வேறொன்றையும் காண விரும்பு
இரந்தான்	{ பூமியை யாசித் தவனும்,	காண உரு	{ கின்றனவிடம்;
மாயவன்	{ பூஷனையென்னும் பேய்ச்சியி னுடைய	வாய்தான்	வாக்கானது
தஞ்சு	{ (முலையிலே தடவியிருந்த) விஷத்தை	சீர் பரவாது	{ (அவனது) திருக் குணங்களைப் புகழ்வது தவிர்த்து
உண்	{ உண்பதாகப் பாவனை செய்து	ஒன்று	{ வேறொன்றை [சோற்றை]
பாலித்து	{ அமுது செய்தவ னுமான பெரு	உண்ண	உண்பதற்கு
உண்டானது	{ மானுடைய	உறுமோ	விரும்புமோ ?

* * *—[மாண்பாலித்து.] தம்முடைய இந்திரியங்கள் பகவத் விஷயத்திலே ஆழ்ந்தபடியைப் பேசுகிறார். இந்திரனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றாதற்காக வாமநவேஷம் பூண்டுகொண்டு மாவலி பக்கலிற் சென்று மூவடிமண்தாவென்று இரந்தவனும், தாண்க்ருஷ்ண சிசுவாயிருக்கும்போது கம்ஸனுடைய தூண்டெலால் தண்ணைக் கொல்வதற்காகத் தாய்வடிவுகொண்டு முலைகொடுக்கவந்த பூதனையினுடைய முலையைச் சுவைத்துண்கிற பாவனையிலே அவருயிரை உறிஞ்சியுண்டவனுமான எம்பெருமானுடைய விலகூணமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைக் காணவேணுமென்கிற ஒரு விருப்பமே நமது கண்களுக்குள்ளது ; வேறு எந்த அற்புதமான வஸ்துவையும் இக்கண்கள் காண விரும்புகின்றில. வாய்தானும் அப்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து பேசுதலொன்றிலேயே ஊற்றமுடையது ; சோறுதிற்பதிலும் வாய்க்கு விருப்பமில்லை—என்றாராயிற்று.

மாண்—மாணியின் தன்மை ; வாமநத்வம். பாலித்து—வடமொழியில் “धू—सूयू=பூ—ஸத்தாயாம்” என்ற தாதுவடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். அஞ்ஞான்று—அக்காலத்தில் ; முன்பொருகாலத்திலென்றபடி. (ஞான்று—காலம். ‘நான்று’ என்பதுமுண்டு ; ருகரநகரப் போலி.) ... (ருஉ)

ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் ! யானுரைப்பது * உன்னடியார்க்கு
என்செய்வ னென்றே யிருத்தி நீ *—நின்புகழில்
வைகும் தஞ் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ ? * நீயவர்க்கு
வைகுந்த மென்றருளும் வான். (ருங)

செம் கண் மால்	{ (அடியார்களீது வாத்ஸல்யத் தாலே) சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய தி ந மாலே !	நீ உன் அடியார்க்கு	{ நீயோ வென்றால் உனது அடியவர் களுக்கு (எத்தனை நன்மை செய்தும் தருப்தி பெருமல்)
யான் உரைப்பது	{ அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்வது	என் செய்வன் என்றே	{ இன்னமும் என்ன நன்மை செய்வோ மென்றே பாரித் திரா நின்றாய் ;
ஒன்று உண்டு	{ ஒரு விஷய முண்டு ;	இருத்தி	{

நீ	{ இப்படி பாரிக் கின்ற நீ		
அவர்ந்ரு	{ அவ்வடியவர்க ளுக்கு	நின் புகழில்	{ உனது திருக் குணங்களி லேயே ஊன்றி
வைருந்தம் என்று அருளும் வான்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட மென்று சிறப்பித்துச் சொல்லி உதவு கின்ற பரம பதமானது	வையும் தம் சிந்தையிலும் இனிதோ	{ யிருக்கப் பெற்ற தமது சிந்தை யிற் காட்டிலும் செந்ததோ ?

* * *—[ஒன்றுண்டுசெங்கண்மால்.] கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்
வார் தம்முடைய இந்திரியங்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலே
ஆழ்ந்தபடியைப் பேசி ‘இனிமேல் தமக்கு ஒரு குறையுமில்லை;
தாம் க்ருதக்ருத்யராக ஆய்விட்டார்’ என்று தோற்றமாறு இருந்த
தைக்கண்ட எம்பெருமான், ‘அந்தோ! ஆழ்வார் இவ்விருள் தருமா
ஞாலத்தில் இருந்துகொண்டே இப்படி களிக்கிறாரே; இவ்வதுப
வம் இவர்க்கு நித்தியமாய்ச் செல்லுமோ? ஸ்ரீவைகுண்டம் பெற்
றாலன்றோ அதுபவபூர்த்தியுள்ளது’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி
அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் ஆழ்வார்க்குத் தந்தருள்பவன்போல
விளங்கினான்; அதனைக்கண்ட ஆழ்வார் “இச்சுவைதவிர யான்
போய் இந்திரலோகமானுமச்சுவை பெறினும்வேண்டேன்” என்
றற்போல ‘இந்த குணதுபவத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்
பது போக்யமோ? பிரானே!’ என்கிறார்.

ஆழ்வார் திறத்திலே ஏதேனுமொன்றைச் செய்யவேணு
மென்று வ்யாமோஹத்தினாலே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள்
செவ்வியவாயிருந்ததால் செங்கண்மால்! என விளிக்கின்றார். யானு
ரைப்பது ஒன்றுண்டு = நீ ஸர்வஜ்ஞரூபியும், உனக்கும் நான் தெரி
விக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு காண் என்கை. இப்போது
நீ வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறாயாதலால் ‘கலங்கினவர்க
ளோத் தெளிந்திருப்பவர்கள் தெளிவிக்கக் கடவார்கள்’ என்னும் நீதி
யிலே உன்னை நான் தெளிவிக்கவேண்டி உனக்கொன்று சொல்லுகி
றேன் கேளாய் என்கிறார்போலும். எம்பெருமான் தெளிவழிந்து
கலங்கி நிற்கும்படியை வெளியிடுகிறார் உன்னடியார்க்கு என்செய்வ
னென்றே இருத்தி நீ என்பதனால். உன்னடியவர்களுக்கு நீ எவ்வ

ஆழ்வார் இப்படி சொன்னதைக்கேட்ட எம்பெருமான் ‘நான் இப்படி கலங்கி யிருக்கிறேனென்பதை நீர் எதுகொண்டு தெரிந்து கொண்டீர் ?’ என்று கேட்க ; அதற்கு ஆழ்வார், ‘எப்போதும் உன்னுடைய குணபவமே போதுபோக்காம்படி என்னை இவ்வளவு அநுக்ரஹித்துவைத்தும் ஒரு நன்மையும் எனக்குச் செய்யவேயில்லையாக நினைத்துக்கொண்டு, இன்னமும் ஏதோ செய்வதாகப் பாரித்திருக்கிறாயன்றோ, இதுகொண்டே உன்னுடைய வ்யாமோஹத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன்’ என்ன ; அதற்கு எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர் ! உண்மையில் உமக்கு நான் எவ்வளவு நன்மைகள் செய்திருந்தேனிலும், பரிபூர்ணபவத்திற்குப் பாங்கான பரமபதத்தைக் கொடுக்காதவளவில் ஒரு நன்மையும் செய்யவில்லையென்று தானே அர்த்தம் ; அந்தப் பரமபதத்தன்னையே உமக்குக் கொடுப்பதாகப் பாரித்திருக்கின்றேன் ; இதனால் என்னைக் கலங்கினவனாகக் கொள்ளலாகுமோ ?’ என்றருளிச் செய்ய ; அதன்மேல் ஆழ்வார் ரின்புகழில் வைகும் தம்சிந்தையிலும் நீயவர்க்கு வைகுந்தமேன்றருளும் வான் இனிதோ ? என்கிறார் ; இப்போது லித்தமான குணபவத்திற்காட்டிலும் இனிமேல் லித்திக்கக்கடவதான வைகுந்தம் சிறந்ததல்லகிடாய் என்கை. பிரதிபந்தகங்கள் மலிந்துகிடக்கிற இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலிருந்துகொண்டு குணபவம் பண்ணுவதற்காட்டிலும் பிரதிபந்தகமற்ற தேசவிசேஷத்திலேயிருந்துகொண்டு அநுபவிக்கை ஏற்றமோ ? என்பதும் உள்ளுறை.

“நீ அவர்க்கு அருளும் வைகுந்தம்” என்றாவது, “நீ அவர்க்கு அருளும் வான்” என்றாவது சொல்லலாமாயிருக்க, அங்ஙனே சொல்லாது “நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்று அருளும் வான்” என்று அருளிச் செய்ததன் கருத்து யாதெனில்; நிற்புகழில்வையும் சிந்தையினோர் வைகுந்தத்தை ஒரு பொருளாகவும் மதிக்கமாட்டார்கள்; “ஓம் நாமஸ்வரூபம் = பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்று திருவடி சொன்னாப்போலே சொல்லிவிடுவர்கள்; நீ ஒருவன் தான்

‘வைகுந்தம் வைகுந்தம்’ என்று வெகு சிறப்பாகச் சொல்லிக் கொண்டுக்கிடக்கிறாய் என்பதாகக் கருத்துத் தோன்றும்.

“உன் அடியேற்கு என் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ” என்றும் “நீ எனக்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான்” என்றும் தன்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ‘அடியார்க்கு’ என்றும் ‘அவர்க்கு’ என்றும் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் தன்மைப் பொருளை இங்கு விவக்ஷிதமென்க. திருப்பாவையில் “மாற்றமும் தாராயோ வாசல் திறவாதாம்” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்துப் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருப்பது போல.

1. “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிர்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை—அடியேன் செய்யும் விண்ணப் பமே” என்று தொடங்கி அடிக்கடி வைகுந்தத்தையே பிரார்த்திக்கின்ற ஆழ்வார் இப்பாட்டில் வைகுந்தத்தை வெறுத்துரைப்பது ஒருவகையான சமத்காரச்சொல்லாகும். ‘இடம் எதுவாயினும் பகவத் குணதுபவம் முக்கியம்’ என்ற அர்த்தத்தை விளக்கிய வாறு. (௫௩)

வானோ ? மறிகடலோ ? மாருதமோ ? தீயகமோ ? *
கானோ ? வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் *—ஆனீன்ற
கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம் *
வன்றுயரை யாவா ! மருங்கு. (௫௪)

ஆன் ஈன்ற கன்று	{ பசுவினால் பெறப் பட்ட வதலா ஊரானே	மருங்கு கண்டிலம்	{ ஸமீபத்தில் கானோம்;
உயர எறிந்து	{ (விளாமரத்தின்) மேசே வீசி யெறிந்து	ஒருங்கிற்று	{ (அப்பாவங்கள்) மறைந்து போனவிடம்
காய் உதிர்த்தார்	{ (அவ்விளாமரத் தின்) காய்களை உதிர்த்த கண்ணபிரானு டைய	வானோ	ஆகாசமோ?
தான்	திருவடிகளை	மறி கடலோ	{ மடிந்து மடிந்து அலையெறிகிற கடலோ ?
பணிந்தோம்	{ ஆசிரயித்தோம்; (அதன் பிறகு)	மாருதமோ	காற்றோ?
வந்துயரை	{ வலிய (சமது) பாவுங்களை	தீயகமோ	கொருப்போ?
		கானோ	காடோ?
		(இன்னவிடத்தில் மறைந்துபோயின வென்று தெரியவில்லை ;)	
		ஆ ஆ ஆல்	ஐயோ பாவம் !.

1. திருவிருத்தம்—முதற்பாட்டு.

* * *—[வானோமறிகடலோ.] கீழ்ப்பாட்டில் ‘வைகுந்தம் இனிதன்று’ என்றுரைத்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர், ‘இவ்விபூதியில் எவ்வளவுதான் குணதுபவம் பண்ணினாலும் பிரதிபந்தகங்கள் கூடவேயிருக்கிற நிலமாதலால் இவ்வதுபவம் நிலைநிற்கக்கூடிய தன்றே; பிரதிபந்தகங்களுக்கு அஞ்சி யிருக்க வேண்டியதுதானே’ என்று சொல்ல; பகவத் விஷயத்தில் நான் இழிந்தவாறே பிரதிபந்தகங்கள் போனவிடம் தெரியவில்லை என்கிறார்.

முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல எம்பெருமான் பிரதிபந்தகங்களைத் தொலைப்பதில் மிக்க நிபுணன் என்று காட்டுதற்காகக் கன்றினால் விளவெறிந்த கதையை இங்கு அருளிச்செய்கின்றார்; கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாஸுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ் வரும்பொழுது மேல் விழுந்து கொல்லுவதாக எண்ணிவந்து நிற்க; அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, விளவும் கன்றுமாகிய இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர் என்பது கன்றுயரவேறிந்து காயு திர்த்த வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்த மாத்திரத்திலே எனது பிரதிபந்தக பாபங்களெல்லாம் இன்ன விடம் போயினவென்று தெரியாதபடி பூறிப்பறந்து போயின; ஆகாசத்திலே மறைந்து போயினவோ, கடலில் ஒளிந்துபோயினவோ, காற்றில் உருமாய்ந்து போயினவோ, நெருப்பிலே விழுந்து நசித்துப் போயினவோ, அன்றி வனவாஸ யாத்திரை சென்றனவோ அறிகின்றிலேன்; அவை என்னருகில் இல்லை—என்றாராயிற்று.

மறிகடல் = மறிதலாவது—அலைகள் மடிந்துமடிந்து வீசப்பெறுதல். மாருதம்—வடசொல். “ஒருங்கிறும்” என்றும் ஒதுவர். கண்டிலம்—தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று. ஆல்—அசை; வியப்புக்குறிப்பிடைச் சொல்லுமாம். ஆனீன்ற கன்று = ‘பசுவினால் பிரஸவிக்கப்பட்ட கன்று’ என்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; ‘வத்ஸாஸுரன்’ என்று ஒருவன் திடீரென்று ஆகா

சத்திலின்றும் வந்து குதித்துவிடவில்லை ; அவ்விடத்திலுள்ள பசு
வின்கன்றானவொன்றின் மேலே வந்து ஆவேசித்தனன் என்பதைக்
காட்டுதலாம். காயுதிர்த்தார்தாள் = ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை.
ஆவா—‘ ஹா ஹா ! ’ என்ற வடமொழி அவ்யயங்களிரண்டு
சேர்ந்து ஆவாவெனத் திரிந்தது. (௫ச)

மருங்கோத மோதும் மணிநா கணையார் *

மருங்கே வரவரிய ரேலும் *—ஒருங்கே

எமக்கவரைக் காணலா மேப்பொழுது முள்ளால் *

மனக்கவலை தீர்ப்பார் வரவு.

(௫௫)

வரவு	{ (தம்முடைய) வருகையினாலே		
மனம் கவலை தீர்ப்பார்	{ (நமது) மனத்தி லுள்ள துன்பங் களைத் தொலைப் பவரும்	மருங்கே வர அரியர் ஏலும்	{ (ஒருவர்க்கும் ஸ்வ ப்ரயத்தத்தாலே அணுகி வந்து) கிட்டமுடியாத வராயினும்
மருங்கு ஒதம் மோதும்	{ ஸமீபத்திலே கட லலை மோதும் படியாக	எமக்கு அவரை உள்ளால் ஒருங்கே	நமக்கு அப்பெருமானை மனத்தினாலே ஒரே தன்மையாக
(திருப்பாற்கடலிலே)		எப்பொழுதும் காணலாம்	{ எப்போதும் கண்டு அதுபவிக்கக் கூடும்.
மணி நாக அணையார்	{ மாணிக்கத்தை யு டைய திருவனந் தாழ்வானைப் படுக்கையாகவு டைபெருமான பெருமான்		

* * *—[மருங்கோதமோதும்.] எம்பெருமானைத் தம் முயற்சி
யாலே பெற நினைப்பார்க்கு அவன் ஒரு நாளும் கிட்ட முடியாத
வனையாகிலும், அவன்றானே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக்கருபை
யாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து புகுந்தனனாதலால் எனக்கு
அவன் எப்போதும் ஸேவிக்க எளியனாகவே யிராநின்றனென்
கிறார்.

“ வரவு மனக்கவலைதீர்ப்பார் ” = ‘ வரவு ’ என்பதில் மூன்றாம்
வேற்றுமையுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது ; வரவினாலே என்றபடி.
தானாகவே வந்து மனக்கவலையைத் தீர்க்கும் பெருமான் என்கை.

ஓதம் மருங்குமோதும் மணிநாகணையார் = தென்திரை வருடத்திருப்
பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருக்கண்வளருமவர் என்ற
வாறு. இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷன், மருங்கே வர அரியரேலும் =
ஒருவர்க்கும் தமது முயற்சி கொண்டு அணுகமுடியாதவனானும்;
உள்ளால் எமக்கு அவரைக் காணலாம் = என்னுள்ளத்தள்ளே
உறைகின்றவனைக்காண எனக்கு அருமையுண்டோ? என்றாரா
யிற்று. (நுரு)

வரவாரென் நிலையால் வாழ்வினிதால் * எல்லே !

ஒருவா ரெருவன் புகாவாறு *—உறுமாரும்

ஆயவர்தாஞ் சேயவர்தா மன்றுலகந் தாயவர்தாம் *

மாயவர்தாங் காட்டும் வழி..

(நுகு)

ஒருவன் எந்த சேதநனும்

ஒரு ஆறு { எந்த உபாயாந்
தரத்திலும்

புகா ஆறு { பிரவேசிக்க
வேண்டாதபடி

(அவர்களுடைய காரியத்தைத்
தானே ஏன்கொண்டு
நடத்துதற்காக)

உரு மாறும் { தனது ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களை
மாற்றிக்
கொள்ளுகிற

ஆயவர் தாம் { ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை
வனும்

சேயவர் தாம் { (ஆஸுரப் ப்ரக்ருதி
களுக்கு) எட்ட
முடியாதவனும்

அன்று உலகம் { முன்பொருகால்
உலகங்களைத்
தாயவர் தாம் தாவினந்த
வனும்

மாயவர் தாம் { ஆச்சரியகுண
சேஷத்திதம்
களை யுடைய
வனுமான எம்
பெருமான்

காட்டும் வழி { காட்டுகிற
உபாயம்

வரவு ஆறு { இன்னவழியாக
ஒன்று வந்ததென்று
இல்லை தெரியாது;

வாழ்வு { பலன் போக்யமா
இனிது யிராநின்றது;
ஆல் எல்லே ஆச்சரியம்.

* * *—[வரவாரென்றில்லையால்.] எல்லார்க்கும் அருமைப்
படுமவன் உமக்கு எளியனானது எப்படி? என்று சிலர் கேட்க;
அவனுடைய நிர்வேறுதுக்கருபைக்கு அடி அறிய முடியாதாகை
யாலே, எந்த வழியாலே இந்த பாக்கியம் வந்ததென்று என்னாலும்
நிரூபிக்கமுடியாது, காரணம் எதுவானாலென்ன? வாழ்ச்சி நன்றா
யிருக்கின்றதத்தனை—என்கிறார்.

ஒருவன் ஒருசூறு புகாவாறு உருமாறும் ஆயுவர்தாம் = “ सप्त ऋषीं परिश्रज्य मासैकं शरणाव्रज्य अहं त्वां सप्त ऋषीं मूर्खान्मास्यम मासः = ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ராஜ; அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசச:.” என்ற சரமச்சிலோகத்தின் பொருளை அதுஸந்தித்தபடி. கருமம் ஞானம் முதலிய எந்தஉபாயங்களிலுமாயரும் இறங்கவேண்டாதபடி அவரவர்களுடைய காரியங்களைத்தான் தன் தலை மீது ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கும் கண்ணபிரான் என்கை. [“உருமாறும்.”] உலகத்தில் எவன் பலனை அதுபவிக்கவேண்டியவனோ அவன் உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணவேணு மென்றிருக்க, பலனை அதுபவிப்பவனான சேதநனை ஒரு உபாயமும் அதுஷ்டிக்க வேண்டாவென்று விலக்கி, பலனை அதுபவிப்பாத தான் அவன் செய்யவேண்டிய காரியங்களைத் தன்மீது ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்கை உருமாறுகையிறே. இனி, உருமாறுமாயவர் என்றது—பரஞ்சோதியுருவைவிட்டிட்டு அழுக்குமானிடசாதிருவை ஏற்றுக்கொண்ட கோபாலக்ருஷ்ணன் என்றபடியுமாம். சேயவர்தாம்—பாண்டவர் போல்வார்க்கு அணியனாயிருக்கச் செய்தேயும், துரியோதனன் போல்வார்க்கு தூரஸ்தனாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு காலவிசேஷத்திலே எல்லார்க்கும் ஸமீபஸ்தனாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது அன்றுலகந்தாயவர்தாம் என்று. இப்படி ஒருகால் அணியனாய் மற்றொருகால் சேயனாய், சிலர்க்கு அணியனாய் சிலர்க்குச் சேயனாய் இருப்பதுபற்றி மாயவர்தாம் என்கிற இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தன் இன்னருளாலே தானே காட்டிவழி (உபாயம்) நிர்ஹேதுகமாகையாலே இன்னமார்க்கமாகவந்ததென்று நமக்குத்தெரியாதாயினும், போர்ப்புமாத் அதுபவித்துக் கொண்டு ஆநந்தக்கடலிலே மூழ்கியிராநின்றோம்; வாழ்ச்சியில் குறையில்லை; எல்லே—ஆச்சரியம்.

உலகத்தில் ஒருவனுக்கு மிகுந்த செல்வம் வந்தால் ‘இன்ன நமக்கு எந்த வழியாலே வந்த’தென்று ஆராய்தல் அவசியமன்றே; ஆநந்தத்தை அதுபவிப்பதன்றோ ப்ராப்தம். அதுபோலே ஆழ்வாரும் ‘பகவத்க்ருபை எனக்கு எந்த காரணத்தாலே வந்தாலென்ன? ஆநந்தம் அளவற்றிராநின்றது காண்மின்’ என்கிறார். (இசு)

வழித்தங்கு வல்லினையை மாற்றானே ? நெஞ்சே ! *
 தழீஇக்கொண்டு போரவுணன் றன்னைச் *—சுழித்தெங்கும்
 தாழ்விடங்கள் பற்றிப் புலால்வேள்எளந் தானுகள *
 வாழ்வடங்க மார்விடந்த மால். (௫௭)

நெஞ்சே	நெஞ்சமே !,	வாழ்வு	(அவ்விரணியனு டைய) வாழ்ச்சி
போர்	யுத்த பூமியிலே	அடங்க	முடியும்படி
அவுணன்	} இரணியாகாரனை	மார்வு இடந்த மால்	} அவனது மார் பைப் பிளந்த பெருமான்,
தன்னை			
தழீஇக்	} அழுந்தக் கட்டிக் கொண்டு	வழி தங்கு வல் வினையை	} இடைவழியிலே நம்மைத் தங்கப் பண்ணுகிற [பிரதிபந்தக மான்] உலிய பாவங்களை
கொண்டு			
புலால்	} ரத்த ப்ரவாஹ வேள்எளம்	மாற்றானே	} போக்கியருள மாட்டானே ? (போக்கியே விடுவன்.)
வேள்எளம்			
தாழ்வு இடங் கள் பற்றி	} பள்ள நிலங்கள் பக்கமாக	எங்கும் சுழித்து உகை	} கண்டவிடமெங் கும் சுழித்துக் கொண்டு அலை யெறிந்து கிள ரும்படியாக
பக்கமாக			

* * *—[வழித்தங்கு வல்லினையை.] இவ்விருள்தருமானாலத்
 தில் உள்ளவரைக்கும் ப்ரதிபந்தகங்கள் மேலிட்டுக்கொண்டே
 யிருக்குமே ! என்று ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு தரும்ப, அதனை ஆழ்
 வார் ஸமாதானப்படுத்துகிறார்போலும் இஃது. நெஞ்சமே ! நாம்
 எவனைப் பற்றியிருக்கிறோமோ அவ்வெம்பெருமானுடைய சக்தி
 எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ வுனக்கு ? ஆச்ரிதனை ஒரு ப்ரஹ்
 மாதனுக்குப் பகூபாதியாயிருந்து அவனுடைய ப்ரபல ப்ரதிபந்
 தகமாயிருந்த இரணியனைக் களைந்தொழித்தவனன்றோ அவன் ;
 அப்படிப்பட்டவன் நம்முடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைத்
 தொலைத்தருளானே ? தொலைத்தேயருள்வன் ; நீ ஏன் வீணாகக்
 கவலைப்படுகிறாய் நெஞ்சே ! ; கவலையை விட்டொழிந்து தைரியமாப்
 இரு—என்றாராயிற்று.

வழித்தங்கு வல்லினை = பிரதிபந்தகமொன்றுமில்லாவிடில் வழி
 யில் எங்கும் தங்காமல் நேராகச் சென்று நற்கதி நண்ணலாம் ;

பிரதிபந்தகமான பாவங்கள் உள்ளவர்கள் இடைவழியிலே தங்க நேர்ந்துவிடும்; ஆகவே, இங்கு, வழியிலே தங்கப்பண்ணுகிற வல் வினையென்று ப்ராப்திபந்தகமான பாவங்களைச் சொன்னபடி. மாற்றானே என்றது—போக்கியே விடுவன் என்றபடி. தழீஇக் கொண்டு—தழுவிக்கொண்டு. இரணியனைக்கொன்ற கோரச்செயலை வருணித்துக் கூறுகின்றார் சுழித்தேங்கும் என்று தொடங்கி. இரணியனைக் கொன்றபோது அவனுடம்பிலிருந்து கொழித்துக் கிளர்ந்த ரத்த வெள்ளமானது அங்கே ஸமீபத்திலிருந்த பள்ள நிலங்களையாவும் நிறையும்படி பெருகிற்று என்றவிதனால் அவனுடைய உடல் தடிப்பு சொல்லிற்றாயிற்று. “கோளரியினுருவங் கொண்டு அவுணனுடலம் குருதிதழும்பியேழக் கூருகிரால் குடைவாய்” என்றார் பெரியாழ்வார்; திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் (11-4-4.) “வளையுகிராளி மொய்ம்பில் மறவோனதா கம் மதியாது சென்றொருகிரால், பிளவெழவிட்ட குட்டமது வைய மூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே ” என்றருளிச் செய்தார் ; இரணியனைப் பிளந்தபோது உண்டான ரத்தவெள்ளக் குழியானது மஹாப்ரளய ஸமுத்தரத்திற்காட்டிலும் மூன்று மடங்கு பெரிது என்றா ரிறே. (ருஎ)

மாலே ! படிச்சோதி மாற்றேலினி * உனது
பாலேபோற் சீரிற் பழுத்தொழிந்தேன் *—மேலால்
பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று *
மறப்பின்மை யானவேண்டும் மாடே. (ருஅ)

மாலே	திருமாலே !		
உனது	உன்னுடைய	படி சோதி	{ (உன்னுடைய) திவ்யமங்கள் விக்ரஹ தேஜஸ்வை
பால் போல் சீரில் பழுத் தொழிந்தேன்	{ பால்போலப் பரம போக்யமான திருக்கல்யாண ருணங்களில் ஆழந்துவிட் டேன் ;	மாற்றேல்	{ எனக்கு ஒரு காலும் மாற்றா மல் நித்யா நுபவ விஷயமாகக் வேணும் ;
இனி	இனிமேல்	மேலால்	{ மேலுள்ள காலத் திலே

பிறப்பு }
 இன்மை } வீடுபெற்று
 பெற்று }
 அடி கீழ் } (உனது) திருவடி
 வாரத்திலே
 குற்றேவல் } கைங்கரியம்
 பண்ணுவது
 யான் வேண் } அடியேன் அபே
 டம் மாடு } கழிக்கிற செல்வ
 அன்று } மன்று;

[உன் திருவடிகளில் கைங்கரியம்
 பண்ணவேணுமென்று அடியேன்
 ஆசைப்படவில்லை;]

மறப்பு } உன்னை மறவாதி
 இன்மை } ருந்தால் போது
 மென்பதே

யான் } அடியேன் ஆசைப்
 வேண்டும் மாடு } படும் செல்வம்.

* * *—[மாலே படிச்சோதிமாற்றேலினி.] கீழ்ப்பாட்டில் “அவு
 ண்ணறன்னை மார்க்கிடந்தமால்—வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்
 ருனே நெஞ்சே!” என்று தமது நெஞ்சை நோக்கி ஆழ்வார் சொன்
 னதை எம்பெருமான் கேட்டருளி ‘ஆழ்வீர்! நான் * வழித்தங்கு
 வல்வினையை மாற்றுவது மாத்திரமோ செய்வேன், உம்மைப் பரம
 பதத்திலே கொண்டு சேர்ப்பதும் செய்வேன்காணும்’ என்றருளிச்
 செய்ய; அதுகேட்ட ஆழ்வார் ‘பிரானே! அடியேன் பரமபதத்தை
 விரும்புகின்றேனல்லேன்; இதுவரை * மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்
 பிறந்துபோலவே இன்னமும் பலபிறவிகள் பிறக்கப்பெறினும்
 வருத்தமில்லை; அடியேனை இனிப் பிறவாதபடி பண்ணித் திருநாட்
 டிலே வைத்து அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொள்ள
 வேணுமென்று வேண்டுகின்றேனல்லேன்; நீ என்னை மறவாதிருக்க
 வேணும், உன்னை நான் மறவாதிருக்கவேணுமென்னு மித்தனையே
 அடியேன் விரும்புவது. நீ என்னை மறவாதிருக்கையாவது—உன்னு
 டைய திவ்யாத்மகுணங்களையும் திவ்யமங்கள் விஶ்ரஹகுணங்களே
 யும் இப்போது நானதுபவிக்குமாறு எங்ஙனே அருள் செய்திருக்
 கிறாயோ இப்படியே மேலுள்ள காலமும் அருள் செய்கையேயாம்;
 உன்னை நான் மறவாதிருக்கையாவது—இப்போது உன்னை அநுபவிப்
 பது போலவே எந்நாளும் துபவிக்கையாம். ஆக இவ்வளவே அடி
 யேன் பிரார்த்திக்கும் ஸம்பத்து—என்கிறார்.

மாலே! படிச்சோதி மாற்றேலினி = படி என்று திருமேனிக்குப்
 பெயர்; அதனுடைய சோதியை மாற்றவேண்டா என்றது—உனது
 திருமேனியின் ஒளியை இப்போது நான் அநுபவித்துக்கொண்டி
 ருப்பது போலவே என்றைக்கும் மாறாமல் அநுபவித்துக் கொண்
 டேயிருக்கும்படி அருள்புரிய வேணுமென்றபடி.

உனது பரலோபால் சீரில் பழுத்தோழிந்தேன் = உன்னுடைய பரமபோக்யமான திருக்குணங்களிலே நன்றாக ஆழ்ந்துவிட்டேன் என்கை ஆதலால் எனக்குக் குணதுபவம் முக்கியமே யொழிய, கைங்கரியம் அவ்வளவு முக்கியமன்று என்று காட்டினவாறு. பிறப் பின்மை—பிறவாமை; அதாவது ஸம்ஸாரநிலிருத்தி; பரமபதத் தைச் சொன்னபடி. அங்கே சென்று குற்றேவல் செய்கையாகிற செல்வத்தை அடியேன் வேண்டவில்லை; எங்கிருந்தாலும் உன் திருக்குணங்களை மறவாமலிருக்குமத்தனையே வேண்டுவது.

பரமபதம் சென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம்பண்ணவேணு மென்கிற அளவற்ற ஆசையும் * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்த தில் வருத்தமும் வெறுப்பும் ஆழ்வார்க்குப் பூர்த்தியாக இருக்கச் செய்தேயும் இப்பாட்டில் இப்படி அருளிச்செய்வது ஒருவகைச் சமத்தாரமேயென்க. இருக்கிறவரையில் எம்பெருமானை மறவாதி ருத்தல் நன்று என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை இதனால் வெளியிட்ட படி. “அவிஸ்மருதிஸ்வச் சரணரவிந்தே பவேபவே மேஸ்து பவத் ப்ரஸாதாந்” என்ற முகுந்தமாலையை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

குறுமை + ஏவல் = குற்றேவல்; சிறிய கைங்கரியம். மாடு-செல் வம்; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. (ருஅ)

மாடே வரப்பெறுவ ராமேன்றே * வல்வினையார்
காடானு மாதானுங் கைக்கோள்ளார்*—ஊடேபோய்ப்
பேரோதஞ் சிந்துதிரைக் கண்வளரும் * பேராளன்
பேரோதச் சிந்திக்கப் போந்து. (ருகூ)

பேர் ஓதம்	{ விசாலமான கடலிலே	உல் வினையார்	{ கொடிய பாவங் கள்
சிந்து திரை ஊடேபோய்	{ சிதறிக்கின்ற அலைகளி னுள்ளே சென்று	பேர்ந்து	{ நம்மைவிட்டுக் கிளம்பி
கண்வளரும்	{ திருக்கண் வளர்ந் தருளா நின்ற	காடானும் ஆதானும் கைக் கொள்ளார்	{ காதிகளிலோ மற்றேதேனு மோரிடத் திலோ போய்ச் சேரா மலிருக்கின்ற னவே, (இது)
பேராளன்	{ எம்பெருமானு டைய		
பேர்	திருநாமங்களை		
ஓத	{ அநுஸந்திக்க வேணுமென்று	மாடு வரப் பெறுவாரம் என்றே?	{ இன்னமும் நம் மிடத்திலே வாழப்பெறலா மென்கிற எண் ணத்தினாலோ?
சிந்திக்க	{ நினைத்த மாத்நிரத் திலே,		

* * *—[மாடே வரப்பெறுவர்.] இவ்விருள் தருமாஞாலத் திலே எப்படிப்பட்ட ஞானியர்களும் பாக்ருதி ஸ்வபாவங்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை அதுபவித்துக் கொண்டேயிருந்தாலும், இடையிடையே இந்நிலத்தின் காரியம் நிகழ்ந்தேதீருமிதே. இல்லாவிடில் இருள் தருமாஞாலமென்று இவ்விபூதியின் பெயர் பொய்யாகுமே; இருள் இடையிடையே கலந்து பரிமாறுமிதே. கீழே சில பாட்டுக்களாலே ஆச்சரியமாக பகவத்குணபவஞ் செய்து வந்த ஆழ்வார்க்கு இந்த ஸம்ஸார நிலத்திற்குரிய துன்பங்களின் ஸம்பந்தம் தோன்றத்தொடங்கிற்று; தொடங்கவே, திருவுள்ளம் நொந்து பேசுகிறார்—; திருப்பாற்கடலிலே அலைகள் துடைகுத்தத்திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்ற திருமாவின் திருநாமங்களை நாம் அதுஸந்திக்கவேணுமென்று சிந்தித்த மாத் திரத்திலே நமது வல்வினைகள் காட்டிலோ கடலிலோ ஒடிப் போகவேண்டியிருக்க இன்னமும் இவ்விடத்திலேயே சுற்றுக்காலிட்டுக்கொண்டு திரிகின்றனவே, முன்போல இன்னமும் நம்மிடத்திலேயே தங்கியிருக்கலாமென்று நினைத்திருக்கின்றனவோ? என்கிறார்.

கீழ் ஐம்பத்து நான்காம்பாட்டில் “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோவொருங்கிற்று” என்று வல்வினைகள் போனவிடம் தெரியவில்லை பென்றருளிச்செய்த ஆழ்வார் திருவாக்கிலே மீண்டும் “வல்வினையார் காடானுமாதானும் கைக்கொள்ளார்” என்கிற இப்பாசரமும் வெளிவரும்படியாயிருக்கிறதே இவ்விருள் தருமாஞாலத்தின் கொடுமை!

கீழ்ப்பாட்டில் மாடே என்பதற்கு செல்வம் என்று பொருள்; இப்பாட்டில் அப்பதமே பக்கமென்ற பொருளில் வந்தது. (“மாடு பொன்பக்கம் செல்வம்.” என்பது நிகண்டு.) வரப்பெறுவரா மென்றே? என்ற சொல் நயத்தினால், இனி அவ்வாசைக்கு இடமில்லை; வல்வினைகட்கு இனி நம்மிடத்தில் தங்கமுடியாது—என்பது விளக்கப்பட்டதாம். (ருகூ)

பேர்ந்தோன்று நோக்காது பின்னிற்பாய் நில்லாப்பாய் *
ஈந்துழாய் மாயனையே யென்னெஞ்சே! *—பேர்ந்தெங்கும்
தொல்லைமா வெந்நரசிற் சேராமற் காப்பதற்கு *
இல்லைகாண் மற்றோ ரிறை. (கூ0)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே !,	தொல்லை	அநாதியாய்
பேர்ந்து ஒன்று	{ வேறென்றையும்	மா	பெரிதாய்
கோக்காது	{ கணிசியாமல்,	வெம்	கடினமான
நன் துழாய்	{ போக்யமான	நாகில்	நாகத்திலே
மாயினையே	{ திருத்துழாய்	சேராமல்	போய்ப் புகாமல்
பின்நிற்பாய்	{ மாலையை அணிந்	காப்பதற்கு	{ நம்மை ரக்ஷிப்ப
	{ துள்ள எம்பெரு		{ தற்கு
	{ மாணியே	பேர்ந்து மற்று	{ வேறெரு ஸ்வாமி
	{ பற்றி நின்ற	ஓர் இறை	{
	{ லும் நில்லு;	எங்கும் இல்லை	{ ஓரிடத்திலு மில்லை
நில்லாப்பாய்	{ அப்படி அவனைப்	கான்	{ கிடாய்.
	{ பற்றுகொழியி		
	{ னும் ஒழி;		

* * *—[பேர்ந்தோன்று.] வல்வினைகள் தம்மை அடர்க்க நினைக்கிறபடியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவை அடர்த்தாலும் தம்முடைய அத்தவஸாயம் ஒரே உறுதியாயிருக்கும்படியைப் பேசுகிறாரிதில். நெஞ்சே! திருத்துழாய்மாலையை அணிந்துள்ள திருமாவின் போக்யதையில் நீ பழகினவனன்றோ? உனக்கு நான் புதிதாக உபதேசிக்க வேண்டுவதன்றோ? அந்த போக்யதையில் நீ யீடுபட்டு வேறு எந்த வஸ்துவிலும் கண் செலுத்தாமல் அவ்வெம்பெருமானொருவனையே பின்பற்றி நிற்கவேண்டியது உன் கடமை; இந்த ஸ்வரூபம் கெடாதபடி நின்றாலும் நில்லு; நிற்காமல் விஷயந்தரங்களைப்பற்றி முடிந்து போவதானாலும் போ; உன்னை நான் நிர்ப்பந்திக்கமாட்டேன்; ஆனால், நம்மை நாகத்துக்குப் போகாதபடி தடுத்துக் காத்தருளவல்ல கடவுள் அவனைத்தவிர வேறொருவன் என்குமில்லையென்பதை மாத்திரம் உனக்கு உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்; இதனை விச்வலித்து நீ அப்பெருமானையே அநுவர்த்தித்து உஜ்ஜீவிப்பாயாகில் உகக்கிறேன்; இல்லையாகில் தான்தோன்றியான நெஞ்சு போகிறபடி போய்த்தொலையட்டும் என்று வெறுத்திருக்கிறேன்—என்றாராயிற்று.

தொல்லைமாவெந்நகரில் = நியதிபூதியென்று சொல்லப்படுகிற பரமபதம் மாத்திரமேயன்றோ ஆதிநந்தமற்றது; நாகமும் அப்படிப்பட்டதோ? தொல்லைநாகம் என்னலாமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; பகவத்கீதையில் “सुखं क्लृप्त्वा स्थित्वैव जगत्सुखं यत्” —சுக்லக்ருஷ்ணகத் ஹ்யேதே ஜகதச் சாச்வதே மதே” என்று

இரண்டுமே நித்யமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க. பரம பதஞ் சென்றவர்கள் திரும்பி வருதலில்லாமையால் அதனை விசேஷித்து நித்யவியூதியென்கிறது. ஸ்தானம் நித்யமென்பது இரண்டுக்கு மொக்கும்.

காப்பதற்கு இல்லைகாண் மற்றோரிறை = “எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மஹாமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும், “நீளாவைச் சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப்பற்றிக் கடத்தும் படை” என்ற பொய்கையார் பாசரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன. (சு0)

இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்த வந்நாள் *
மறைமுறையால் வாடாடர் கூடி *—முறைமுறையின்
தாதிலகு பூத்தேளித்தா லொவ்வாதே ? * தாழ்விசும்பின்
மீதிலகித் தான்கிடக்கும் மீன். (சுக)

தாழ் விசும்பின் { வெளியான ஆகா
மீது { சத்திலே

இலகி { விளங்காரின்ற
கிடக்கும் { கடித்திரங்க
மீன் { ளானவை,

இறை { ஸ்வாமியான
முறையான் { முறைமையை
யுடைய எம்
பெருமான்

மண் அளந்த { உலகளந்த
அந்நாள் { அக்காலத்திலே

வான் நாடர் { வானுலகத்திலுள்
ளாடொல்லாரும்

கூடி { கும்பல்கூடி

சே அடி மேல் { (அப்பெருமானது)
செவ்விய திரு
வடிகளின் மேல்

மறை { வேதங்களிற்
முறையால் { சொல்லிய
விதிப்படி

தாது இலகு பூ { தாதுகளாலே
விளங்காரின்
முள்ள புஷ்பங்
களை

முறை { முறைமுறை
முறையின் { யாக

தெளித்தால் { தெளித்தாற்
ஒவ்வாதே { போன் னன்ன
வன்றோ ?

* * *—[இறைமுறையான்.] ஆழ்வார் இவ்விருள்தருமா
ஞாலத்தின் தன்மைகளைச் சிந்திக்கிறபோது ஒன்றுந்தான்ருமல்
ஆகாசத்தை நோக்கிக்கிடப்பதுண்டு; “நலத்தால்மிக்கார் குடந்

தைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை
நோக்கி பழுவன் தோழுவனே ” என்று திருவாய்மொழியில் அரு
ளிச்செய்தபடியே ஆகாசத்தை நோக்க நேருவதுமுண்டு; ஏதோ
வொரு காரணத்தினால் ஆகாசத்தை நோக்கினார் ஆழ்வார்; ஆகாச
மடங்கலும் நகூத்ரமயமாகக் காணப்பட்டது; உலகத்தில் எந்த
வஸ்துவைக் கண்டாலும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டே அந்த
வஸ்துக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்கு விஷயமாகுமே
யன்றி ஸாமான்யமான லௌகிக வஸ்துவாக விஷயமாகாதாகை
யாலே இந்த நகூத்ரங்களிலும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்ட
உத்ப்ரேகை திருவுள்ளத்திற்படவே அந்த உத்ப்ரேகையைய இந்
தப் பாசுரத்தினால் வெளியிடுகிறார்.

எம்பெருமான் முன்பு உலகளந்தருளின காலத்திலே மேலுல
கத்திலுள்ளாரெல்லாருங்கூடி அப்பெருமானது திருவடியின் மேல்
புஷ்பங்களைத் தூவினார்களன்றோ; அந்தப்பூக்கள் போன்றுள்ளன
இந்த நகூத்திரங்கள் என்று உத்ப்ரேகித்தபடி. நகூத்திரங்கள்
சிறுமுல்லைப்பூக்கள் போலேயிருத்தலாலும், விஷ்ணுபதமென்னப்
படுகிற ஆகாசத்திலே நிரம்பியிருக்கையாலும், ஆழ்வாருடைய திரு
வுள்ளத்திலே எப்போதும் உலகளந்தவரலாறு ஊன்றிக்கிடக்கையா
லும் இங்ஙனே உத்ப்ரேகிக்கலாயிற்று.

இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே—“ லோக யாத்ரையை
அநுஸந்திக்கப்படுக்கா அவனைமுன்குவல்லது காணமாட்
டாமை சொல்லுகிறது.” என்றும்; “சிறியாச்சான் ‘சப்தாதி
விஷயங்களில் நின்றும் நாம் மீள மாட்டாதாப்போலே ஆழ்வார்
கள் பகவத்விஷயத்தில் நின்றும் மீளமாட்டார்கள்’ என்று பிள்
னைக்குப் பணித்தான்” என்றும் உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் அநுஸந்
திக்கத்தக்கன. (சுக)

மீனென்னுங் கம்பின் வெறியென்னும் வெள்ளிவேய் *
வானென்னுங் கேடிலா வான்துடைக்குத் *—தானோர்
மணிக்காம்பு போல்நிரிந்து முண்ணளந்தான் * நங்கள்
பிணிக்காம்பு பெருமருந்து பின்.

(கஉ)

மீன் என்னும் { நகூத்தரங்கனாகிற
கம்பின் { கம்புகளை
யுடையதும்

வெறி என்னும் { சந்திரனாகிற வெள்
வெள்ளி வேய் { ளிக்குழையை
யுடையதும்

வான் என்னும் { ஆகாசமென்கிற
பெயருடைய
தும்

கேடு இலா { ஒருகாளும்
அழிவில்லாதது
மான

வான் குடைக்கு பெரிய குடைக்கு

ஓர் மணி காம்பு { ஒப்பற்ற நீல மணி
போல் நியிர்த்து { மயமான காம்பு
போல வளர்ந்து

மண் அளந்தான் { உலகளந்தவனு
தான் { பெருமான்

பிணை { மேலுள்ள கால
மெல்லாம்

நங்கள் { நம்முடைய (ஸம்
பிணிக்கு { ஸாரமாகிற)
வியாதிக்ரு

பெரு மருத்து { சிறந்த ஒளவுத
ஆம் { மாவன்

* * *—[மீனென்னுங்கம்பின்.] கீழ்ப்பாட்டில் “இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்தவந்நான்” என்று உலகளந்த வரலாற்றைச் சிறிது பிரஸங்கிக்கவே, பின்னையும் அதனை ஒருவாறு வருணித்துப்பாசுரம்பேச விருப்பமுண்டாகி ரூபகாலங்கார [உருவகவணி] ரீதியிலே அருளிச்செய்கிறார்.

எம்பெருமான் பண்டு உலகளப்பதற்காக ஒரு திருவடியை ஆகாசத்தேறத் தூக்கினது எங்ஙனே சொல்லலாம்படியிருக்கின்ற தென்றால் ஆகாசமாகிற ஒரு பெரிய குடைக்கு நீலரத்நமயமான காம்பு கோப்பது போல் பேசலாயிருந்தனென்கிறார். ஆகாசத்தைக் குடையாகக் கூறுதற்கு உள்ள பொருத்தங்களை முதலடியிற் கூறுகின்றார். மீனென்னும் கம்பின் = உலகத்தில் சிறந்த குடையானது முத்துக்களமுத்தின் பல கம்புகளையுடைத்தாயிருக்கும்; ஆகாசமும் பல பல நகூத்திரங்கள் விளங்கப்பெற்றிருக்கையாலே, தனித் தனி நகூத்திரங்கள் முத்துக்கள் போலவும், நகூத்தரஸமுஹங்கள் முத்துக்கள் அமுத்தின் கம்புகள் போலவும் காணப்படாநின்றன. [முத்துக்களுக்கு வாசகமான பதம் மூலத்தில் இல்லை யெனினும், மீன் என்று நகூத்திரங்களைச் சொன்னதற்கிணங்க. உபமேய கோடியில் முத்துக்கள் விவக்ஷிதமென்க.] கம்பாவது—குடையின் மேல் துணியைத் தாங்குவதற்காகப் போடும் கம்பிகள்,

வேறியேன்னும் வெள்ளிவேய் = வேறி என்று வட்ட வடிவத்திற்குப் பெயர்; அஃது இங்கு இலக்கணையால் சந்திரனைக் குறிக்கின்றது. குடைக்காம்பின் துனியில் வெள்ளிக்குழை போடுவதுண்டே; ஆகாசமாகிற இக்குடைக்குச் சந்திரன் வெள்ளிக்குழை போன்றுளனும். ஆக இவ்வகைகளாலே குடையென்று சொல்லத்தக்கதும், சில நாளிருந்து அழிந்துபோகும் குடை போலன்றியே சாச்வதமாயிருக்கக்கூடிய குடையென்று சொல்லத்தக்கதுமான ஆகாசத்திலே நீலமணி மேனியனை எம்பெருமானுடைய திருவடி நீண்டு சொருகப்பெற்றது மணிக்காம்பு கோத்தது போலாகுமிதே. ஆகவே, ஆகாசமாகிற குடைத்துத் தனது திருவடியாகிற காம்பைக் கோப்பதென்கிற வியாஜத்தினால் * இருவிசம்பினூடுபோயெழுந்து மேலேத்தண்மதியும் கதிரவனும் தவிரவோடித் தாரகையின் புறந்தடவியப்பால்மிக்கு மண் முழுதுமகப்படுத்து நின்றவெந்தையானவன் நமது ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய வியாதியை ஒழிக்கவல்ல சிறந்த மருந்தாயிருப்பவன்—என்றாராயிற்று. (கூஉ)

பின்துரக்கும் காற்றிழந்த குல்கொண்டல் போந்தும்போய் *
வன்திரைக்கண் வந்தனைந்த வாய்மைத்தே—* அன்று
திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும்
பருச்செவியு மீர்ந்த பரன். (கூங்)

பின் துரக்கும் காற்று இழந்த குல்கொண்டல்	{ பின்பற்றித்தன்னு கிற காற்றை யிழந்து கட லிலே போய்ச் சேர காண்மேக மானது	மூக்கும்	மூக்கையும்
		பரு செவியும்	{ பருத்தகாதுகளை யும்
		அன்று	{ ஸ்ரீராமாவதாரத் தில்
		நீர்ந்த	{ அறுத்தொழித்த வனுமான
		பரன்	ஸ்ரீராமபிரான்
(எப்படி யிருக்கின்றதென்றால்)		போந்தும்	{ (அவதார காரி யத்தை மூடித்த பின்பு) மறுபடி யும் சென்று
திரு செய்ய நேமியான்	{ அழகிய சிவந்த சக் கரத்தையுடைய வனும்,	போய்	
தீ அரக்கி	{ கொடிய ராக்ஷஸி யான ரூர்ப்பண கையினது	{ வன் திரைக் கண் வந்து அனைந்த வாய்மைத்து	{ பெரிய திருப்பாற் கடலிலே வந்து சேர்ந்தபடியை ஒத்திருக்கின் றது.

* * *—[பின்துரக்கும்காற்றிழந்த] முன்னோர்கள் இப் பாட்டை இரண்டு மூன்றுவகையாக அந்வயிக்கப் பார்த்தார்கள்; தசரத சக்ரவர்த்திக்குத் திருமகனாகத்திருவவதரித்துத் தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் தடிந்து அவதார காரியங்களைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக் கொண்டு மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்தானென்கிற விஷயத்திற்கு ஓர் உபமானம் கூறுகிறார் இப்பாட்டில். இதில் பின்னடிகளை உபமேயவாக்கியமாகவும் முன்னடிகளை உபமான வாக்கியமாகவும் வைத்து வியாக்கியானித்தல் ஒருவகை;—(அதாவது=) “அன்று திருச்செய்யநேமியான் தீயரக்கிழக்கும் பருச்செவியுமீர்த்தபரன்” என்றவளவும் உபமேயவாக்கியம்; “பின்துரக்குங் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்த்தும் போய் வன்திரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்து” என்றவளவும் உபமானவாக்கியம். இதன் கருத்து யாதெனில்;—ஆழியங்கையனை பெருமான் சூர்ப்பணகாபங்கம் முதலான காரியங்களைச் செய்துமுடித்து மீண்டும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்ததானது எப்படியிருக்கின்றதென்றால்; கடலில் நின்றுப் பரிபூர்ணமாக நீரைமுகந்து கொண்டு கிளம்பின காளமேகமானது காற்றுத்தள்ளத்தள்ள மேலே நடந்துகொண்டே சென்று, அந்தக் காற்று எங்கே ஓய்ந்துவிடுகிறதோ அங்கிருந்து (மேகம்) மேலே செல்லமுடியாமல் அந்தக்கடலிலேயே வந்து விழந்திடுமே; அதுபோலேயிராநின்றது என்றபடி. இக்கருத்து செவ்வனே கிடைக்கும்படியான சொல்தொடை மூலத்தில்உளவோ என்று ஆராயவேண்டும். பாட்டின்முடிவிலுள்ள பரன் என்பதை உபமேயமாகக் கொண்டால் இரண்டாமடியிலுள்ள வாய்மைத்து என்ற குறிப்புவினைமுற்றை ‘வாய்மையன்’ என மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ‘வாய்மைத்து’ என்றிருப்பது பரன் என்ற உயர்திணைக்குச் சேராதிதே. ஆகையாலே இப்படி யோஜித்து வியாக்கியானிப்பதில் குறையுண்டென்று மற்றொருவகையாக யோஜித்து வியாக்கியானிக்கப் பார்த்தார்கள்; (அதாவது—) பாட்டின் முடிவிலுள்ள பரன் என்றபதத்தோடு ‘படி’ என்கிற ஒரு பதத்தைவருவித்துக் கூட்டிக்கொண்டு “பரன்படியானது—வாய்மைத்து” என்று அந்வயித்தால் திணைமாறாட்டம்செய்ய அவுசியுமில்லையே என்று பார்த்

தார்கள். ஆனாலும் இந்த யோஜனையில்—மூலத்திலில்லாத “படி” என்கிறவொரு சொல்லை வருவித்துக் கூட்டிக்கொள்ளுதலாகிற அத்யாஹாரமென்பதும் ஒரு குறைதானே என்று குறையுற்றிருந்தனர்; இவ்விரண்டு குறைகட்டும் இடமில்லாதபடி நஞ்ஜீயர் ஸந்நிதியிலே நம்பிள்ளை விண்ணப்பம் செய்த யோஜனைதான் இங்கு நாம் பதவுரையில் காட்டினது.

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு யோஜனைகளில் எம்பெருமானை உபமேயமாகவும் காளமேகத்தை உபமாநமாகவும் நிறுத்தி உரைக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது அங்ஙனம் வேண்டா. மூலத்தில் ஸ்வரஸமாக ஏற்படுகிறபடியே, “பின்னரக்கும் காற்றிழந்த சூல் கொண்டல்” என்பதே உபமேயம். இப்போது பாசரத்தின் கருத்தை நெஞ்சிலே விளங்கக்கொள்ளுங்கள்:—

ஆழ்வார் எம்பெருமானை அதுபவிக்குந்திறத்தில் நித்யஸூரி களுக்கு மேற்பட்டவராயிருந்தாலும் இவர்தாம் எழுந்தருளியிருப்பது பிராகிருதி மண்டலத்திலேயாகையாலே பிராகிருத பதார்த்தங்களிலும் கணவைக்க நேருவதுண்டு; அவற்றில் கண் வைத்தாலும் பகவத்விஷயத்தை முன்னிட்டுப் பேசும்படியாயிருக்குமேயொழிய, பகவத்விஷய ஸம்பந்தமின்றியேபிராகிருத பதார்த்தத்தன்மையாக மாத்திரம் பார்ப்பதும்பேசுவதும் இவ்வாழ்வார்க்கு அஸம்பாவிதம் என்பது கீழ் அறுபத்தோராம்பாட்டிலும் நன்கு விளங்கியதே. அதுபோலவே இப்பாட்டிலும் பிராகிருதபதார்த்தங்களில் ஆழ்வார் தமது திருக்கண் ஓட்டிநின்றபோது, ஒரு மேகமானது கடலில் சென்றிறங்கிக் கழுத்தே கட்டளையாக நீரை முகந்து கொண்டு மேலேகிளம்பி, காற்றுத்தள்ளத்தள்ள ஆகாசத்திலே வந்துகொண்டிருக்கும்போது அந்தக் காற்று ஓய்ந்துவிட்டது; காற்றின் உதவியில்லாமல் மேகம் மேலே நடைபயிலகில்லாமல் மீண்டும் அக்கடலிலேயே போய்ச்சென்றது; இதனைக் கண்ணுற்ற ஆழ்வார்க்கு நல்ல பொருத்தமான உபமானம் நினைவுக்கு வந்தது. பண்டொருகால், இராமபிரானுகிற காளமேகம் கருணாஸமாகிற நீரைப் பரிபூர்ணமாக முகந்துகொண்டு திருப்பாற்கடலினின்றும் புறப்பட்டு, தேவதைகளின் பிரார்த்தனையாகிற காற்று தூண்டத்தூண்ட நிலவுகத்தே நடந்து வந்து துஷ்ட நிக்ரஹம், சிஷ்ட பரிபாலனம், தர்ம

ஸம்ஸ்தாபநம் முதலியவற்றைச் செய்துமுடித்து, அவ்வளவிலே தேவதைகளின் பிரார்த்தனை ஈடேற்றிற்காக, (தூண்டும்காற்று ஓய்ந்த மையாலே) மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச்சேர்ந்தானென்கிற செய்தி பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தமாக நினைவுக்கு வரவே அதனைப் பேசி அநுபவித்தாராயிற்று.

“பின்துரக்குங்காற்றிழந்த சூல்கோண்டல்” என்ற உபமேய வாக்கியத்தில், மேகம் உபமேயமாக நின்றாலும், “பின்துரக்குங்காற்றிழந்த” என்றவிசேஷணத்தின் ஸாமர்த்தியத்தினால், மீண்டும் அம்மேகம் கடலில் போய்ச் சேர்ந்ததுவே உபமேயமாக அநுஸந்திக்கத் தரும். பின்னாலே தள்ளிக்கொண்டு வந்த காற்றை மேகம் இழந்ததென்றால்—மேகம் கடலில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது என்ற தாமத்தனையிறே. (காற்றாடியின் கதியைநினைக்க.) சூல் கோண்டல்—பூர்ணகர்ப்பமுடைய மேகம் என்கை.

“தீயரக்கிழக்கும்பருச்சேவியுமீர்ந்த” என்று சூர்ப்பணகா பங்கம் மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் ராவணவதம் வரையிலுள்ள ஸகலராக்ஷஸநிரஸநமும் இதில் அடங்கும். ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நிரலிக்க நேர்ந்ததற்கு சூர்ப்பணகையின் பங்கமே முதற்கிழங்காதலால் அதனைச் சொல்லவே மேலுள்ளதெல்லாம் சொல்லிற்றாகுமென்று ஆழ்வார் சுருங்கச்சொன்னபடி. அரக்கி—‘ராக்ஷஸ’ என்ற வடசொற்சிதைவு. “பரிச்சேவியும்” என்று பாடமாகில், பரி என்று குதிரைக்குப் பெயராகையாலே, ‘குதிரையின் காதுபோன்ற காதை’ என்று பொருளாகும்.

நம்பின்னை காட்டியருளின இந்த யோஜனையில் மூலம் ஒழுங்காக அந்வயிக்கப்பெறுவது தவிர, மேகத்தை உபமேயமாகநிறுத்தியுரைத்தலாகிற ஸ்வாரஸ்யாதிசயம் போற்றத்தக்கது. ஆழ்வார்க்கு லோகயாத்திரையும் பகவதநுபவத்திலே அந்வயிக்கிறதென்கைக்குப் பாங்கு. (காட)

பரனா மவனாதல் பாலிப்ப ராகில் *

உரனா லோருமூன்று போதும் *—மரமேழன்று

எய்தானைப் புள்ளின்வாய் கீண்டானையே * அமரர்

கைதான் தொழாவே கலந்து.

(கசு)

அன்று	மூற்காலத்தில்	
மரம் ஏழ் எய்தானே	{ (ஸூக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) ஸப்தஸூல வ்ரு க்ஷங்களைத் துளைத்த இராம பிரானென்ன,	உராலு { தங்களுடைய மனத்தினாலே
புள்ளின் வாய் கீண்டானே	{ பகாஸுரனது வாயைக் கிழித் தெறிந்த கண்ண பிரானென்ன இவர்களை நோக்கி	பாவிப்பர் { அறுஸந்திப்பர் ஆகில் { கனையாலு (அப்படிப்பட்ட விவேகிகளை)
அவன் பரன் ஆம் ஆதல்	{ ‘அந்த இராமபிரா னும் அந்த கண்ணபிரானும் (நம்மைப் போன்ற மதுஷ் யரல்லர்); ஸாக்ஷாத் பரம புருஷரேயாவர்’ என்கிற விஷயத்தை	அமரர்கை { தேவர்களின் கைகளானவை கலந்து ஒன்று சேர்ந்து ஒரு மூன்று போதும் } எப்போதும் தொழாவே { ஸேவிக்க மாட்டாபோ.

* * *—[பரமாவதேதல்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீராமாவதார விஷயம் ப்ரஸ்துதமாகவே, எம்பெருமான் நம்மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவேண்டி ராமக்ருஷ்ணதிரூபத்தாலே மதுஷ்யஸஜாதீய னுயப்பிறந்து “உங்களைப்போலேநானும் ஒரு மதுஷ்யனே” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும், மராமரமேழய்தது, புள்ளின்வாய் கீண்டது முதலிய அருமையான திவ்ய சேஷத்தங்களையும் இடை யிடையே காட்டிக்கொண்டிருந்தானதால் அவற்றை நோக்கி ‘இவன் நம்மைப்போன்ற ஸாமான்ய மதுஷ்யனல்லன்; இவன் பராத்ரபரான பரமபுருஷனேயாவன்’ என்று கொண்டு அவன் பக் கல் பக்திபண்ணவேண்டியிருந்தும், “அவன் னி மூம் மூஹா: மூஹூஹி மூஹூஹி மூஹூஹி” என்று மூடா: மாதுஷிம் ததுமாச்சரிதம்” [நான் மதுஷ்யயோரியிற்பிறந்தேனென்று என்னை மூடர்கள் அவமதிக்கின்றார்கள்] என்று கிதையில் அப்பெருமான் தானே சொல்லி வருந்தும்படியாக அரியாயுமாய் அவமதித்துப்

பாவிசுளாய்க் கெட்டுப்போனார்களே ஸம்ஸாரிகள் ; அப்படி அனமதியாமல் அவனே பரமபுருஷனென்று பாவித்திருப்பர்களாகில் அவர்களைத் தேவர்களெல்லாரும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டிருப்பர்களன்றோ ?—என்று அநுதபிக்கிறார்.

உரனூல் = ‘உரஸ்’ என்னும் வடசொல் மார்வுக்கு வாசகமாய் நெஞ்சையும் சொல்லக்கடவது ; அச்சொல் உரம் எனத்திரிந்து, மகரனகரப் போலியுண்டாகையாலே உரன் என்று கிடக்கிறதிங்கு எதுகையின்பம் நோக்கி. இங்ஙனன்றிக்கே உரம் என்று தனியே ஒரு தமிழ்ச் சொல்லுமுண்டு ; அதற்கு வலி என்று பொருள் ; இங்கு அத்வயஸாயத்தைச் சொன்னபடி. ‘அவன் பரமபுருஷனே யென்று உறுதியாகப் பாவித்திருப்பர்களாகில்’ என்றபடி.

மரமேழன்றேய்தானே என்பதனால் ஸ்ரீராமாவதாரத்தையும், புள்ளின்வாய்கீண்டானே என்பதனால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் குறித்தது—மற்றும் இப்படிப்பட்ட பல விபவாவதாரங்களையுங்காட்டினபடி “அமரர்கைதான் தோழாவே கலந்து” என்பதற்கு இங்கு நாம் உரைத்த பொருளாவது—‘மதுஷ்யாவதாரம்பண்ணின எம் பெருமான் திறத்திலும் பரத்வபுத்தியை யார் வஹிக்கின்றார்களோ அவர்களை அமரர்கள் கையெடுத்துக் கும்பிடுவர்கள்’ என்று உரைத்தோம். மூலத்தின் நிலைமைக்கு நன்கு சேரும்படி வேறொருவகையாகவும் உரைக்கலாம் ;—அமரர் என்றது அஹங்காரிகளான தேவதைகளைச் சொன்னபடியாய் ; ஸம்ஸாரிகள் விபவாவதாரங்களிலெம்பெருமான்களை அலக்ஷியஞ் செய்யாமல் பரத்வத்தையே பாவித்தப் பணிந்திருப்பர்களாகில் அஹங்காரிகளான தேவர்களும் தங்களுடைய அஹங்காரத்தை யொழித்துவிட்டுக் கூடவே தொழுது உஜ்ஜீவித்திருப்பர்களன்றோ ? என்றுரைக்கவுமாம்.

மரமேழன்றேய்த் வரலாறு :—ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப் பரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறுசொல்லி, வாலிமராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒருயோஜனையூரம் தூக்கி யெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு

பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ? என்று சொல்ல
அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் ‘உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்
போது என்ன செய்யவேண்டுவது?’ என்ன, ஸுக்ரீவன் ‘இராம
பிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்ல
மையை நினைக்கும் போது ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது; எழுமரா
மரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இரு
நூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்
டாகும்’ என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு
அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உட
லெலும்புக்குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த்
தூக்கிப் பத்துயோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்
கண்டஸுக்ரீவன் ‘முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி
யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கி யெறிதல்
ஒருசிறப்பன்று’ என்றுகூற, பின்பு இராமபிரான் ஒருபாணத்தை
எழு மராமரங்களின் மேல் ஏவு, அது அம்மரங்களைத் துளைத்த
தோடு ஏழலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பராத்
தூணியை அடைந்தது. (மராமரம்--ஆச்சாமரம்.)

புள்ளின்வாய் கீண்ட வரலாறு:—ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து
ஒரிரவிலொருத்திமகனொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான் மீது
கறுக்கொண்ட கம்ஸனால் கண்ணனை நலியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட
ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில்
கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்
புப் போலே எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை
வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்தி நினைக்கையில், கண்ணன் அவன்
வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினுடம்பற்றிக் கிழித்திட்டனன்
என்பதாம். (௬௪)

கலந்து நலியுங் கடுத்துயரை நெஞ்சே! *

மலங்க வடித்து மடிப்பான் *--விலங்கல்போல்

தொன்மாலைக் கேசவனை நாரணனை மாதவனைச் *

சொன்மாலை யெப்பொழுதுஞ் சூட்டு.

(௬௫)

நெஞ்சே	வாராய்மனமே !,		
கலந்து	{ நம்மோடுகூடவே யிருந்து	கேசவனை	{ சிறந்த திருக்குழல் கற்றையை யுடையவனும்
நலியும்	ஹிம்லிக்கின்ற	நாரணனை	{ ஸ்ரீமங்காராயண னும்
கடு துயரை	{ கடுமையான துக்கங்களை		
மலங்க அடித்து மடிப்பான்	{ முகம் சிதறப் புடைத்துத் தூரத்த வேண்டில்,	மாதவனை	{ திருமகள் கேழ் வனுமான பெருமான் விஷயத்திலே
விலங்கல் போல்	மலைபோன்றவனும்	சொல் மாலை	{ பாசரங்களாகிற மாலைகளை
தொல் மாலை	{ அநாதிகாலமாக நம்மேல் வ்யா மோஹமுடைய வனும்	எப்பொழுதும்	ஸங்காலமும்
		சூட்டு	ஸமர்ப்பி.

✽ ✽ ✽ — [கலந்துநலியும்.] இதுமுதல் மூன்று பாசரங்களில் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு நன்மை உபதேசித்தருளுகிறார். நெஞ்சே!, நம்முடன் கூடவேயிருந்து நம்மைத் துன்பப்படுத்துகின்ற நனவாய், அதுபவித்தே ஒழிக்கவேண்டுமவையான பாவங்களை முகஞ்சிதறப்புகுடைத்து, பின்பொருகாலும் நம்மருகே நாடவொட்டாமல் தூரத்தவேண்டுமானால் எம்பெருமான் விஷயத்திலே நல்ல பாசரங்களை இடைவிடாது பேசிக்கொண்டேயிரு என்கிறார் இப்பாட்டில்.

துயர் என்று துக்கங்களையும் துக்கங்களுக்குக் காரணமான பாவங்களையுஞ் சொல்லும். அசேதநங்களான பாவங்களை மலங்க வடித்தல் அஸம்பாவிதமாயினும், அவற்றினிடத்துத் தமக்குள்ள ரோஷத்தைக்காட்டி ராமித்தனை மடிப்பான்—ஆன்விசுவரூபநாதன் வினையெச்சம்.

விலங்கல்போல்தோன்மாலை = 'விலங்கல்' என்று மலைக்குப் பெயர்; மலையானது ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாமல் ஸ்திரபரதிஷ்டையாக இருப்பதுபோல, எம்பெருமான் குதருஷ்டிகள் முதலான மதாந்தரஸ்தர்களுடைய எப்படிப்பட்ட குதவிதவாதங்களாலும் சலிப்பிக்கமுடியாமல் வேதவேதாந்தங்களில் ஸ்திரபரதிஷ்டையையுடையவருத்தல்பற்றி மலையை உவமையாகச் சொல்லுவார்

கள். மற்றும் பல காரணங்களுமுண்டு. “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே! வாவென்று கூவும்” என்ற திருவாய்மொழியும் இங்கு அது ஸந்திக்கத்தகும். மால் என்பதற்கு ‘மோஹமுடையவன்’ என்று பொருள்; ‘தோல் மால்’ என்றது-நெடுநாள் முதற் கொண்டே நம்மேல் மோஹமுடையவன் என்றபடி: “எதிர் சூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்த தால் எனக்கெலெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.” என்று திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்வது காண்க.

கேசவன் என்பதற்கு-சிறந்த மயிர் முடியையுடையவன் என்றும், பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் தலைவன் என்றும், கேசி யென்னும் பெயரையுடையனுக்கு குதிரைவடிவங்கொண்டு நலியவந்த அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவதுண்டு.

சொல்மாலை சூட்டு = அடியார்களின் வாயில் நின்றும் வருகிற பாசரம் எம்பெருமானுக்குப் பூமாலைபோன்று பரமபோக்யமாயிருத்தலால் ‘சொல்மாலை’ என்பது வழக்கம். பூமாலையைத் தலைமேலணிந்து மகிழ்வதுபோல, இப்படிப்பட்ட அருளிச்செயல்களையும் எம்பெருமான் தலைதுலுக்கக் கொண்டாடுவன் என்பது தோன்ற ‘சூட்டு’ எனப்பட்டது. “சூட்டினேன் சொல்மாலை” என்றார் பொய்கையாழ்வாரும் உலகில் மாதர்கட்குப் பூமாலையினால் அழகு உண்டாவது போலே எம்பெருமானுக்கு அருளிச்செயல்களினால் அழகு உண்டாகுமென்க. (சூடு)

சூட்டாய நேமியான் தோல்லரக்க னின்னுயிரை *

மாட்டே துயரிழைத்த மாயவனை *—எட்ட

வேறிகொண்ட தண்டோய் வேதியனை * நெஞ்சே!

அறிகண்டாய் சொன்னே னது.

(சூகூ)

நெஞ்சே

ஓ மனமே!,

சூடு ஆய

நேமியான்

{ (ஆயுதமாயிருக்கும்
மாத்திர
மல்லாமல்)
அலங்காரமாயு
மிருக்கிற திரு
வாழியையுடை
யவனும்

தொல். அரக்
கன் இன்
உயிரை

{ வெகுதூரமாகத்
தீமை செய்து
கொண்டிருந்த
இராவணனு
டைய இனிய
உயிரை

மாட்டே	{ அவன் பக்கத்தி விருந்து கொண்டே	வேதியனை	{ வைதிகனுமான எம்பெருமானை
தூயர் இழைத்த	தூன்பப்படுத்தின	அறி கண்டாய்	அதுஸந்தித்திரு ;
மாயவனை	ஆச்சரியனும்		
ஈட்ட	திரண்ட		
வெறி கொண்ட	பரிமளம் மிக்க	அது	{ ஒருவர்க்கும் சொல்லவொண் னாத அப்படிப் பட்ட இவ்விஷ யத்தை உனக் குச் சொன் னேன்.
தண் துழாய்	{ குளிர்த்த திருந்து ழாய் மாலையை யணிந்த	சொன்னேன்	

* * *—[சூட்டாய நேமியான்.] நெஞ்சே! நீ ஸாமான்யமாக மற்றையோருடைய நெஞ்சாக இராமல் என்னுடைய நெஞ்சாக அமைந்தபடியாலும், நான் ஒரு வழிபோனால் நீ ஒருவழி போகையன்றியே சாலவும் எனக்கு நீ உடன்பட்டிருக்கையாலும் உனக்கு ஒரு விசேஷார்த்தம் சொல்லுகிறேன் கேள் ; உலகத்திலே உணர வேண்டும் பொருள்கள் பலவுள்ளனவென்று பலர் நினைத்திருப்பர்களாயினும், நான் நினைத்திருப்பதாவது உணரவேண்டும் பொருள் ஒன்றே ; அஃதாவது பகவத்விஷயம். “ஒன்றாமரையாள் கேள்வ னொருவனையே நோக்கு முனார்வு” என்று பொய்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தாராகையால் பகவத்விஷயமொன்றே நமக்கு உணரத்தக்கது ; அதனையே நீ உணர் ; இதனை நான் மற்றையோர்க்குச் சொன்னால் ஏசுவர்கள் ; ஆகையாலே ஒருவர்க்கும் இதை நான் சொல்வதில்லை ; உனக்கே சொன்னேன்—என்கிறார்.

மூன்றடிகளால் பகவத்விஷயத்தை வருணிக்கிறார். சூட்டாய நேமியான் = “सूट्टा—सूटा” என்கிற வடசொல் ‘சூடு’ என விகாரப்பட்டு, அலங்காரமென்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. எம்பெருமானைக்கொண்டு அஸுரராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் முதலிய காரியங்களைக் கொள்ள நினைப்பவர்கள் திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகக் கருதுவர்கள் ; அங்ஙனன்றிக்கே அநயப்பரையோஜநராய் “வடிவார்சோதி வலத்துறையஞ்சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்று திருப்பல்லாண்டுபாடுமவர்கள் எம்பெருமானுடைய திவ்யாயுதங்க ளெல்லாவற்றையுமே திருவாபரணகோடியிலே அதுஸந்திப்பர்களாதலால் அது தோன்ற இங்கு சூட்டாயநேமியான் என்றார். நேமி—திருவாழியாழ்வான்.

தோல்லரக்கனின்னுயிரை மாட்டே துயரிழைத்த மாயவன் = எம்பெருமான் அடியவர்களுக்கு அநாதிகாலமாகவே நன்மைகளைச் செய்துவருவது போல, இராவணன் பாகவதர்களுக்கு அநாதிகாலமாகத் தீமைகளியற்றிவருதலால் தோல்லரக்கன் எனப்பட்டான். அவனுடைய இன்னுயிர்க்குத் துயருண்டாக்கினமாயவன் இராமபிரான். மாட்டே என்றது ஸமீபத்திலே யிருந்துகொண்டு என்றபடி. “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. “ஸ்ரீ ராஃவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேச்வரஃ” என்று—இராவணன் இராமபிரானுடைய அம்புகளை நினைந்து நினைந்து உருவழிந்தானென்று ஸ்ரீவால் மீகிபகவான் பேசினபடியை இங்கு நினைப்பது.

“ஈட்ட வெறிகொண்ட” என்றவிடத்து, ‘ஈண்ட’ என்றிருக்கவேண்டுவது எதுகையின்பம் நோக்கி ‘ஈட்ட’ என்று வல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறதென்ப. திரண்ட என்றபடி. இது வெறி [பரிமளத்து]க்கு விசேஷணமாகவுமாம்; துழாய்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். வேதியன் = ‘வைதிக’ என்ற வடசொல்விகாரம். “சொன்னேனிது” என்னவேண்டியிருக்க, “சொன்னேன் அது” என்றது அர்த்த கௌரவந் தோற்றவாம். ... (கூசு)

அதுவோநன் நென்றங் கமருலகோ வேண்டில் *

அதுவோர் பொருளில்லை யன்றே ? *—அதுவொழிந்து

மண்ணினுள் வேனெனிலுங் கூடும் மடநெஞ்சே ! *

கண்ணன்தாள் வாழ்த்துவதே கல்.

(கூஎ)

மட நெஞ்சே	{ அறிவு கெட்ட மனமே !,
அதுவோ நன்று என்று	{ (இவ்விபூதியி லிருப்பைவிட) அந்தப் பரம பதாநுபவம் சிறந்ததென்று கொண்டு
அங்கு அமர் உலகு வேண்டில்	{ அந்தப் பரம பதாநுபவத்தை விரும்புகிற பகஷத்தில்

அது ஒர் பொருள் இல்லை அன்றே	{ அதனைக் கொடுப் பது (எம்பெரு மானுக்கு) அஸாத்யமான காரியமல்லவே ;
அது ஒழிந்து	{ அந்தப் பரம பதாநுபவத்தை உபேக்ஷித்து விட்டு

மண் நின்று ஆள்வேன் எனிலும்	{ இந்த மண்ணுல கத்தில் நிலை நின்று ஐச்வரி யத்தை ஆன வேணுமென்று விரும்பின யாகிலும்	கண்ணன்	{ ஆகலிப்படி உபய விபூதியையும் அளிக்க வல்ல னான எம்பெரு மானுடைய
கடும்	{ அதையும் அவன் எளிதில் அரு ளக்கூடும்;	தான்	திருவடிகளை
		வாழ்த்துவதே	{ மங்களாசாஸனம் பண்ணுவ தையே
		கல்	{ அப்பயவரிக்கக் கடவாய்.

* * *—[அதுவோநன்றென்று] உபய விபூதியையும் எனி
தில் தந்தருளவல்ல எம்பெருமான் திருவடிகளையே வாழ்த்து நெஞ்
சமே! என்கிறார். தேவதாந்தரங்கள் தம் தம் அடியவர்களுக்குச்
சில அபேக்ஷிதங்களைத் தரக்கடவனவாகிலும் பரமபதத்தைத் தரு
வது எந்த தேவதைக்கும் முடியாதகாரியம்; எம்பெருமானுக்கோ
அது பரமஸுலபமானது; ஆகையாலே, நெஞ்சமே! நீ பரமபதந்
தவிர மற்றதெல்லாம் தீது என்றுவிட்டிட்டு, விலக்ஷணமான அப்
பரமபதமொன்றையே விரும்புவாயாகிலும், அது எம்பெருமானு
டைய திருவருளால் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதே; அதனைத்தருவ
தில் அவனுக்கு அருமைபேயிலலை அவனுக்கு இது ஒரு சரக்கே
யன்றுகாண்; அங்ஙனல்லாமல் “*ஓம் நமஸ்கிருதாயே நமஸ்கிருதாயே*” = பாவோ
நாந்யத்ர கச்சதி” என்று திருவடிசொன்னாற்போலே அந்தப்பரம
பதத்தையும் உபேக்ஷித்துவிட்டு இந்த மண்ணுலகத்திலேயே நிலை
பெற்றுநின்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விரும்பினாயாகிலும் இது
வும் அவனால் எளிதில் தரக்கூடியதே; ஆகையால் ஐவரிகமோ
ஆமுஷ்யிகமோ எந்த புருஷார்த்தமும் எம்பெருமானால் நாம் எனி
தில்பெறக்கூடியதே; ஆனபின்பு இப்படி ஸர்வசக்தனான எம்பெரு
மானுடைய திருவடிகளையே வாழ்த்தப்பாராய்—என்றாராயிற்று.
[பரமபதாநுபவத்திலும் இஹிலோக போகத்திலும் விருப்பம்
வைத்திடாமல் கண்ணன் கழலினை வாழ்த்துவதொன்றிலேயே
நோக்காக இருக்கக்கடவை என்பது உள்ளுறை.]

“அதுவோநன்று” என்றவிடத்து ஓகாரம் பரமபதத்தின்

மண்ணின்னு ஆள்வேனெனிலும் = இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; இந்த மண்ணுலகத்திலேயே யிருந்து கொண்டு பகவத்விஷயத்தையதுபவிக்க விரும்பினாலும் என்பது ஒரு பொருள். 1. “ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடண்டவர்” என்கிற படியே இவ்வுலகத்தில் ஐச்வரியத்தை யதுபவிக்கவிரும்பினாலும் என்பது மற்றொரு பொருள். விரும்பும் பலன் எதுவாயினும் பகவானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்துவதே யாத் திரையாயிருக்கவேண்டுமென்று விளக்கியவாறு. முதலடியில் “அமருலகோ வேண்டில்” என்றதற்கும் ‘ஸ்வர்க்கலோக புருஷார்த்தத்தை விரும்பினாலும்’ என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். “டிவிவா ஸ்விவா மமமாஸ்து வஸ் ஸரகீவா ஸரகாஸ்து! ஸ்ரகாமம்! லவநீரீஷாரவா ரவிஸா-சரகீவீ மரகீபி சிஸ்த்யூரி = திவிவா புவிவா மமாஸ்து வாலீஸா நரகேவா நரகாந்தக! ப்ரகாமம்—அவதீரித சாரதாரவீந் தெள சரணௌ தே மரணேபி சிந்தயாநி.” என்ற முகுந்தமாலையை ஒரு புடையொக்குமிப்பாசரம்.

கல்வூங்கு களைகடவும் வைகுந்த வாளுமே :
புல்லென் றெழிந்தனகோல் ? ஏபாவம் :—வேல்ல
நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீங்கான் :
அடியேன துள்ளத் தகம்

வெல்ல நெடியான்	}	மிகவுயர்ந்தவனும	கல்லும்	}	திருவேங்கட மலையும்
நிறம் கரியான்		நிறத்தால் கரிய வனுமான கண்ணபிரான்	கனை கடலும்		கோஷிக்கின்ற திருப்பாற் கடலும்
உள் புகுந்து	}	உள்ளே பிரவேசித்து	வைகுந்தம்	}	ஸ்ரீவைகுண்ட மென்கிற
அடியேனது உள்ளத்தகம் நீங்கான்		அடியேனது உள் எந்தவதிட்டு நீக்குகின்ற னில்லை;	வான் காடும். புல்லென்று ஒழிந்தன கொல்		வானுலகமும் அல்பமாய் விட்டன போலும்;
	}	(ஆகையாலே)	ஏபாவம்	}	ஐயோ பாவம்!

1. திருவாய்மொழி 4-1-1.

* * *—[கல்லுங்களைகடலும்.] கீழ் மூன்று பாசரங்களிலும் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு ஹிதம் உபதேசித்தார். அந்த உபதேசத்திற்கு நெஞ்சு உடன்பட்டிருந்ததன் பலன் உடனே கை புகுந்தபடியை இதுமுதல் மூன்று பாசரங்களாலே பேசுகிறார். எம் பெருமான் திவ்யமங்களவிக்கரஹத்தோடே தமது நெஞ்சிலே புகுந்து ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருக்கும்படியைப் பேசுகிறாரிதில். வெல்ல நெடியான் = ‘ வெல்ல ’ என்றது (மிகவும்) என்றபடி. நாமாக எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் நமக்கு எட்டாதிருப்பவன் என்கை. அவன் தானே தன்னருளாலே எளியனாகில் தடைசெய்வாரில்லாமையாலே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே வந்து புகுந்தானென்கிறது. (வெல்ல—வெல்வதற்கு, நெடியான்—முடியாதவன் ; ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவன் என்று பொருள்கூறுதல் சிறவாது.) வந்து புகுந்ததாகத் தோற்றிவிடுதல் மாத்திரமல்ல ; மெய்யே வந்து புகுந்தானென்கைக்காக நிறங்கரியான் என்று திருமேனியையுங்கண்ட நிந்து பேசுகிறார் போலும். பிராட்டியானவன் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே வந்து சேர்ந்து “அகலகில்லேனிறையும், அகலகில்லேனிறையும்” என்று தானே எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலே, எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து சேர்ந்து “நான் இதனைவிட்டு நீங்கேன், நான் இதனைவிட்டு நீங்கேன்” என்று உருச்சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறானென்பது தோன்ற “உள்புகுந்து நீங்கான்” என்று அருளிச்செய்யுமழகு காண்மின்.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும், கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்த நுளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகின்றானென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது வலித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம்செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசாபூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரம

ரஸமாக அருளிச்செய்ததெல்லாம் இப்பாசுரத்தின் முன்னடிகளை மூலமாகக் கொண்டேயென்றுணர்க. “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானும் புல்லென்றோழிந்தனகோல் ஏபாவம்!” என்ற இப்பாசுரத்தின் உருக்கத்தை என்சொல்வோம்? இப்படிப்பட்ட ஈரச்சொற்கள் பாவியோமான நம்முடைய வாயிலும் நுழைந்து புறப்படப்பெறுவதே!. ஆழ்வாருடைய அநுபவம் எங்கே? நாம் எங்கே? அவர்களுடைய அருளிச்செயலுக்கும் நமது நாவுக்கும் எவ்வளவோ தூரமுண்டு. ஆயினும், ஏதோ பாக்ய விசேஷத்தாலே நமது வாயிலும் இத்தகைய பாசுரங்கள் பொருள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சற்றுப்போது நுழைந்து புறப்படும்படியாக வாய்ப்பது இவ்விருள் தருமாஞாலத்திடையே பெற்றதொரு கனத்த பேராம். ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இரவில் பள்ளிகொள்ளும் போது இப்பாசுரத்தைப் பலகால் அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது பெரியோர்களின் உபதேசம்.

கல்லும்=கல் என்று ஸாமான்யமாக மலையைச் சொல்லிற்றாய், அது இங்கே சிறப்பாய்த் திருவேங்கடமலையைச் சொல்லிற்றாகிறது. கனைகடல்=எம்பெருமான் எப்போதும் தன்னிடத்து உறைகின்றனென்ற மகிழ்ச்சியினால் ஆரவாரம் செய்கின்ற கடல் என்கை. புல்லென்றோழிந்தனகோல்=புல்லென்று—அற்பத்தன மடைந்து. எனது நெஞ்சின் முன்னே அவையெல்லாம் அற்பமாய்விட்டனபோலும் என்றவாறு. அவ்விடங்களில் போக்கு வரத்து அடியோடு அற்றுப்போனபடியாலே அவை புல்முடிப் போயினவோ என்கிறார்—என்றுரைப்பர் சிலர். ஏபாவம்!=சிறந்த ஸ்தலங்களென்று கொண்டாடப்படுகிற அவ்விடங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையா வந்துவிட்டது! ஐயோ பாவம்!! என்று இரக்கந் தோற்றப் பேசுகிறபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முடிவிலுள்ள “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு” “தடவரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும்” என்ற இரண்டு பாசுரங்களும் இப்பாசுரத்தின் இரண்டாமடிக்கு எதிரில்லா என்று அழகிய மணவாளச்சீய ருளிச் செய்யும் படி. (சுஅ)

அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய் வல்வினைய ராவார் *
 முகஞ்சிதைவ ராமன்றே முக்கி —மிதூந்திருமால்
 சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனை யேன்றன்னை *
 ஆர்க்கடலாஞ் செவ்வே யடர்த்து ? (சுகக)

வல் வினையர்	{ கடுமையானபாவங்	சீர் கடலை	{ கல்யாண குணங்
ஆவார்	{ களானவை		{ ளாகிற கடலை
(தங்களுடைய குடியிருப்பை		உள் பொதிந்த	{ உள்ளே அடக்கிக்
யிழர் மையாலே)			{ கொண்ட
அகம் சிவந்த	{ (கோவத்தினால்)	சிந்தனையேன்	{ சிந்தனையை யுடை
கண்ணினர்	{ உள்ளே சிவந்த	தன்னை	{ யேனான
ஆய்	{ கண்களையுடை		{ என்னை
	{ யனவாய்		
முக்கி	வருத்தி	செவ்வே	செவ்வையாக
முகம்	{ முகம் வாடியிருக்	அடர்த்து	நெருக்கி
சிதைவராம்	{ கின்றனவல்		
அன்றே	{ லகோ ?		
மிகும்	{ எல்லாரிலும் மேற்	ஆர்க்கு அடல்	{ யாரால் உபதரவிக்க
	{ பட்டவானான	ஆம்	{ முடியும் ? (ஒரு
திரு மால்	திருமாலினுடைய		{ வராலும் என்
			{ னைத்திரஸ்கரிக்க
			{ முடியாது.)

* ௩ * —[அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய்] இப்படி என்னுள்ளே மிகவும் அபிரிவிசைத்தைப் பண்ணிக் கலந்து வாழ்கின்ற திருமாலின் திருக்குணங்களை அதுஸந்திக்கப் பெறுகையாகிற ஏற்ற முடைய என்னை ஒருவராலும் திரஸ்கரிக்க முடியாதென்று மகிழ்ச்சியின் கனத்தாலே மார்பு தட்டிப் பேசுகிறார்போலே யிருக்கிறது இப்பாசரம்.

இதற்கு முன்பு என்னை மிகவும் வருத்தின கொடிய கருமங்கள் இப்போது முன்பு போலே தனிக்கோல் செலுத்தி நலிய முடியாடையா லுண்டான சீற்றத்தாலே கண்கள் குதறிப்போய், “இதற்கு முன்பு செருக்கராய்த் திரிந்தநாமோ இப்போது இப்படி பரிபவப்படின்னோம்” என்று வாய்விட்டுக் கதறவும் கதறு திருக்கவும் மாட்டாமல் ஊமைகள் உளறுமாபோலே உளறிக் கொண்டு முகபங்கமடைகிறபடியைக் காணுங்கோள் என்கிறார் முன்னடிகளில். அசேதநங்களான கருமங்களை “வல்வினைய ராவார்” என உயர்திணைபோலக் கூறுவதும், அவற்றுக்குக் கண்

ஊம் முகமும் உள்ளனவே! லக் கூறுவதும், ஆழ்வாருடைய தற் போதைய மகிழ்ச்சியிலுடைய கற்பனைகளென்க. முக்குதல்—வாய் விட்டுச் சொல்லமாட்டாமையும் வெறுமனிருக்கமாட்டாமையும்.

இனிமேல் எப்படிப்பட்ட கருமங்களும் தம்மை அடர்க்கமாட்டாவென்பதையும் அதன் காரணத்தையும் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார் மிகும் திருமால் = மிகச் சிறிய என்னுள்ளே வந்திருக்கச் செய்தேயும் விசாலமான விடங்களிற்போல உடல் பூரிக்கின்ற திருமால் என்னவுமாம். சீர்க்கடலை உள்பொதிதலாவது—அப்பெருமானது அளவற்ற திருக்குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்தித்தல். பகவத்குணநுபவம் பண்ணப்பெற்ற யான் இனி யார்க்கும் சளைக்க மாட்டேன்; ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது காரியமே கண்ணுயிருப்பேன் என்றாராயிற்று. ... (சுகூ)

அடர்பொன் முடியானை யாயிரம்பே ரானைச் *

சுடர்கொள் சுடராழி யானை *—இடர்கடியும்

மாதா பிதுவாக வைத்தே னெனதுள்ளே *

யாதாகில் யாதே யினி ?

(எ௦)

அடர் பொன் முடியானை	{ அடர்ந்த பொன் மயமான திரு வபிவேதகத் தையுடைய வனும்	இடர் கடியும் மாதா பிது ஆக	{ துக்கங்களைப் போக்கவல்ல தாயும் தந்தையு மாக
ஆயிரம் பேரானை	{ ஸஹஸ்ரநாமங்க ளால்பிரதிபாதிக்கப் பெபெவனும்	எனது உள்ளே வைத்தேன்	{ என்னுடைய ஹ்ரு தயத்திலே இருத்தினேன் ;
சுடர் கொள் சுடர் ஆழியானை	{ (சந்திர ஸூர்யன் முதலிய) சுடர் களை யெல்லாம் வென்று விளங்குகின்ற திருவாழியை யுடையவனு மான எம்பெருமானை	இனி யாது ஆகில் யாதே	{ இனிமேல் (எனக்கு) என்ன நேர்ந்தா லென்ன ?.

* * *—[அடர்பொன்முடியானை.] வல்வினைகள் இனிமேல் என்னை அடர்க்ககில்லா என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். இனி அந்த வல்

வினைகள் என்னை என்ன செய்தாலும் எனக்கு வருவதொரு கெடுதியில்லை யென்குறியிதில். எம்பெருமானே ஸகலவித பந்துவு மாவன் என்று உறுதியான அத்யவஸாயம் கொண்டேனாபின்பு இனி எனக்கு என்ன ஸம்பத்து நேர்ந்தாலும் ஸந்தோஷமுமில்லை, என்ன ஆபத்து நேர்ந்தாலும் ஸங்கடமுமில்லை யென்குறார். இப் படிப்பட்ட அத்யவஸாயங்கொண்ட ப்ரஹ்மாதனுக்கு இரணிய னும் அவனுடைய ஏவலாளர்களும் எத்தனையோ வகையான தீங்கு களை யிழைத்தார்களெனினும் அவன் திறத்து ஒன்றும் பயன்பட வில்லையே ; பாம்புகளை விட்டுக் கடிக்க வைத்தார்கள் ; தீயை வளர்த்தி அதிலே தள்ளினார்கள் ; மலைகளில் நின்றுத் தலைகீழாக உருட்டினார்கள் ; சிங்கம் புலி யானை முதலிய கொடிய விலங்குக ளைக்கொண்டு அச்சமுறுத்தினார்கள் ; இன்னமும் எத்தனையோ செய்தார்கள். ப்ரஹ்மாதாழ்வான் ஒன்றையேனும் லக்ஷியம் பண் ணினானென்பதுண்டோ ? பலபல பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் அணிகலன்களையும் தந்து மகிழ்வித்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள் ளவும் பார்த்தார்கள் ; அவற்றையுந்தான் லக்ஷியம் பண்ணினானோ? பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அதற்குப் புறம்பான லாபநஷ்டங்களொன்றும் கணிசிக்கப்பட மாட்டாவாகையாலே ஆழ்வாரும் “யாதாகில் யாதேயினி” என்று மிடுக்குத் தோற்ற மொழிகின்றார்.

அடர்பொன்முடியானை = இங்குத் திருவபிஷேகத்தை மாத்திரம் சொல்லி யிருப்பது 1. “செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியும் அரையில் தங்கிய பொன் வடமும் தாளநன்மாதூனையின் பூவொடு பொன் மணியும் மோதிர மும் கிறியும், மங்கல வைம்படையுந் தோள்வளையும் குழையும் மக ரமும் வாளிகளும் சுட்டியும்” என்கிற மற்றுமுள்ள திவ்ய பூஷ ணங்கள் பலவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. “பலபலவேயாபர ணம் பேரும் பலபலவே” என்றபடி எம்பெருமானுடைய விலக்ஷ ணமான திருவாபரணங்களையும் திருநாமங்களையும் திவ்யாயுதங் களையும் சிந்திக்கப் புகுந்தீர்தால் இதர விஷயங்களைப் பற்றின லாப நஷ்டங்கள் ஒரு பொருளாக நெஞ்சிற்படுமோ என்பது உள்ளுறை.

சுடர்கோள்சுடராழி = உலகில் சந்திரன் ஸூரியன் நக்சத் திரங்கள் அக்ரி முதலிய சுடர்ப் பொருள்கள் எத்தனையுண்டோ அவை யெல்லாவற்றினுடையவும் தேஜஸ்ஸைக் கவர்கின்ற ஆழி ; திருவாழியின் முன்னே அவை யெல்லாம் இருள் மூடினாற்போலே கிடக்குமென்றபடி. “ஓஸ்! ஓஸ் ஓஸ் ஓஸ் ஸூரபி = பாநோ! பாநோ த்வதியா ஸ்புரதி” என்ற (13) ஸுதர்சநசதக ச்லோகத்தில் இது விரித்துரைக்கப்பட்டது.

மாதாபிதுவாக = “மாதா பிதுவாக” என்றிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் பாடத்தைத் திருத்துவார்கள் ; அதுவேண்டா ; வடமொழியில் பிதா என்னும் பதத்தின் பகுதிபான பித்ரு என்பதை இங்கே பிது எனப் பிரயோகித்துள்ளார் (எ0)

இனிநின்று நின்பெருமை யானுரைப்ப தென்னே ?
தனிநின்ற சார்விலா மூர்த்தி! — பனிநீர்
அகத்துலவு செஞ்சடையா னுகத்தான் நான்கு
முகத்தானின் னுந்தி முதல். (எக)

தனி நின்ற	{ தானொருவனுமே காரணமாய் நின்றவனும்	ஆகத்தான்	{ உன்திருமேனியை ஆசிரயித்து வாழ்பவன் ;
சார்வு இலா	{ வேறொருவரைத் தனக்கு ஆதார மாக உடைத்தா காதவனுமான	நான்கு முகத்தான்	{ நான்முகக்கட வுள்
மூர்த்தி	எம்பெருமானே !,	நின் உந்தி முதல்	{ உனது திருநாபிக் கமலத்தை மூல காரணமாக வுடையவன் ;
அகத்து பனி நீர் உலவு செம் சடையான்	{ உள்ளே குளிர்த் தங்கை நீர் தங்குகின்ற சிவந்த ஜடை யையுடைய ஞான சிவன்	இனி நின் பெருமை யான் நின்று உரைப்பது என்னே	{ இப்படியான பின்பு { உனது மேன்மையை { நான் முயன்று சொல்வது எவ்கனே?
			[என்னால் சொல்லப்போகா ; தென்கை.]

* * *—[இனிநின்று நின்பெருமை] எம்பெருமானையே எல்லாவுறவுமாகப் பற்றினேனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். இங்ஙனே பேசின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! என்னையே மாதா பிதுவாகக் கொண்டதாகச் சொன்னீரே, என்னுடைய படிசு எல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமோ? அறிவீராசில் சிறிது சொல்லிக்காணும்’ என்ன; பிரமனும் சிவனுங்கூட உன்னைப்பற்றி ஸத்தைபெற்றார்களென்னுந் உன் பெருமை என்னுலே பேச முடியுமோ வென்கிறார்.

தனிநின்ற சார்விலாழர்த்தி = காரியப் பொருள்கள் யாவும் அழிந்த காலத்து “¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

நின்னுந்திமுதல் = அன்மொழித்தொகை ; [பஹு-வீ ஹிஸ
மாஸமடங்கியது,] நின் உந்தியை முதற்காரணமாக வுடையவன்
என்று பொருள்படுதலால். நின் உந்தியிலே பிறந்து உலகுக்கெல்
லாம் முதற்காரணமாயிருப்பவன் என்றாரைத்தலுமாம். ... (எக)

முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர் * ஒன்றே

முதலாகும் மூன்றுக்கு மென்பர் *—முதல்வா !

நிகரிலகு காருகுவா ! நின்னகத்த தன்றே ?*

புகரிலகு தாமரையின் பூ.

(எஉ)

முதல்வா	{ ஸகலகாரண பூகளுன பெருமானே !,		{ மேகமென்று சொல்லலாம்படி
மூன்று திரு உருவம்	{ பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்கிற மூன்று திவ்ய	{ நிகர் இலகு கார் உருவா	{ அதனோடொத்த விளங்காநின்ற
முதல் ஆம் என்பர்	{ மூர்த்திகள் 'தலைவராவர்' என்று சிலர் சொல்லுவார்கள் ;		{ திருமேனியை யுடையவனே !
மூன்றுக்கும் ஒன்றே	{ 'மேற்சொன்ன மூன்று மூர்த்தி களுக்கும்	{ புநர் இலகு தாமரையின் பூ	{ தேஜஸ்ஸு மிக்கு விளங்குகின்ற
முதல் ஆகும் என்பர்	{ வேறொரு தத்து வம் தலையா யிருக்கும் '	{ நின் அகத்தது அன்றே	{ தாமரைப் பூவானது
	{ என்று மற்றுஞ் சிலர் சொல்லுவார்கள் ;		{ உன்னிடத்திலுள்ள தன்றே? [திரு
			{ நாபிக்கமலமே உனது பரத்
			{ வத்தை வெளி யிடவல்லது என்றவாறு.]

* * *—[முதலாந்திருவுருவம்.] கீழ்ப்பாட்டில் பிரமனுடைய
யவும் சிவனுடையவும் பேச்சு வந்தமையாலே பரத்வ விஷயமாகப்
பிறர் சொல்லுகிற வாதங்கள் நினைவுக்கு வந்து, அவற்றைத்தள்ளி
விடத்தாந்தம் அருளிச் செய்கிறாதிதல்.

[முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பர்.] ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு,
சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளும் துல்யமாகவே உலகுக்குத்
தலைவர்கள் என்று கொள்ளுகிற சிலருடைய கொள்கையை இது
னால் அறுவதித்தபடி. அரி அயன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்தி
களும் பரஸ்பரம் ஏற்றத்தாழ்வின்றியே ஸமானராயிருப்பொன்று

நம் பகவதஃ ததர்யத் ப்ரூபங்கீபரவதிதி வலித்தார்தயதி நஃ.” என்பதாம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளையும் சிறிது விவரிப்போம்; [த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா.] அரி அயன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களுக்கும் ஸாம்யஞ்சொல்லுவர் சிலர். [த்ரிதயமிதம் அத்வைதம்.] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறல்ல; ஒன்றேயென்பர் சிலர். கீழே சொன்னது த்ரிமூர்த்திஸாம்யவாதம்; இது ஐக்யவாதம். வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாதமெனப்படும். வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக்கொள்ளாமை ஐக்யவாதமெனப்படும். இந்த ஐக்யவாதம் இப்பாட்டில் அதுவதிக்கப்படவில்லையாகிலும் அதனை நிரலிப்பதும் ஆழ்வார்க்குத் திருவுள்ளமே யென்றுணர்ந்த பட்டர் அதனையும் எடுத்துக் கூறினானென்க. [அதிகம் த்ரி காதஸ்மாத் தத்வம் பரம்] இம்மூன்று தெய்வங்களிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதான துரீயப்ரஹ்மமே ப்ரதத்துவமென்று உத்தீர்ணவாதம்பண்ணுவர் சிலர். [இதி விதர்க்காந் விகடயந் விபோஃ நாயீ பத்மஃ இத்யாதி.] இப்படிப்பட்ட சங்கைகளை யெல்லாம் அடியறுக்கின்ற திருநாபிக்கமலமானது ப்ரஹ்மருத்ரார்களுக்கும் முதற்கிழங்காயிருந்துகொண்டு ‘உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய புருவ நெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது’ என்கிற வலித்தார்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது—என்றாராயிற்று. ஆகையாலே இப்பாசுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பாயிருக்கும் இந்த ச்லோகமென்று அதுஸந்திக்கக்கடவது. (௭௨)

பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற *

காவிமல ரேன்றுங் காண்டோறும் *—பாலியேன்

மெல்லாவி மெய்மிகவே பூரிக்கும் * அவ்வவை

யெல்லாம் பிராணுருவே யென்று.

(௭௩)

பூவையும்	பூவைப்பூவையும்	காவி மலர்	{ செக்கமுநீர்ப் பூவையும்
காயாவும்	காயாம் பூவையும்	என்றும் காண்	{ பார்க்கிற
நீலமும்	{ கரு நெய்தல் பூவையும்	தோறும்	{ போதெல்லாம்
பூக்கின்ற	புஷ்பிக்கின்ற	அவ் அவை	{ அத்தந்த மலர்க
		எல்லாம்	{ எல்லாம்

நெஞ்சே ! புடைதான் பெரிதே புலி = இந்த வாக்கியத்தின் ஆழ்பொருளைக் கண்டறிந்து பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்யுமழகு பாரீர் ; — “ அவர்க்கு நீர்மையில்கையென்னப்போகா திறே ; அவர்நீர்மை ஏறிப்பாயாததோரிடந்தேடினங்கே கிடந்தோம் ! ” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மேடான இடத்தைப் புடையென்று சொல்வதுண்டாகையாலே, புலி புடைபெரிதே = நாமிருக்கு மிடம் (அவருடைய கருணைப் பெருவெள்ளம் ஏறிப்பாயமுடியாத) மேட்டுநிலமோ ? என்றதாயிற்று. இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருள் கொள்ளலாம் ; “ புடைபெரிது ” என்றால் ‘ விசாலமானது ’ என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அப் பொருளையே இங்குந்கொண்டு, ‘ இந்தப் பூமி விசாலமன்றோ ? ’ என்றதன் கருத்தாவது—விசாலமான இந்த நிலவுலகத்திலே எம் பெருமானுடைய அருள்வெள்ளம் பாயவொண்ணாத எந்த மூலையிலே கிடந்தோம் ! என்றதாகலாம். முந்தின பொருளே சுவையுடைத்து. (எச.)

புவியு மிருவிசம்பும் நின்னகத்த * நீயேன்
சேவியின் வழிபுகுந்தேன் னுள்ளாய் — அவிவின்றி *
யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாரறிவார் ? *
ஊன்பருகு நேமியாய் ! உள்ளு. (எரு)

ஊன் பருகு சேமியாய்	{	(அஸ்ர ராக்ஷஸ் கனின் சரீரத்தி லுள்ள) மாம் வைக்களைக் கவர் கின்ற திரு வாழி யாழ்வா னைக் கையி லேந்தியுள்ள பெருமானே!	நின் அகத்த	{	உன்னிடத்தே யுள்ளன;
		நீ			{
புவியும்	{		இவ்வுலகமும்	என் செவியின் வழி புருந்து	
இரு விசம்பும்		{	விசாலமான மேலுலகமும்		அவிவு இன்றி

என் உள்ளாய்	{ என் பக்கல் இரா நின்றாய் ;	நீ பெரியை என்பதனை யார்	} நீ பெரியவ னென்று அறி வாருண்டோ ?
(ஆனபின்பு)		அறிவார்	
யான்	{ நானே பெரியன் ;	உள்ளு	{ இதை நீயே ஆலோ சித்துப் பார்.

* * *—[புவியுமிருவிசம்பும்] கீழ்ப்பாட்டில் “ ஒன்றுமிரங்கா
ருருக்காட்டார் ” என்று வெறுத்துரைத்த ஆழ்வாரைநோக்கி எம்
பெருமான் “ நீர் ஏனிப்படிவருந்துகின்றீர் ; உமக்கு நாம் அருளா
திருக்கிறோமோ ? உருக்காட்டாதிருக்கிறோமோ ? ‘ கல்லும் கணைகட
லும் வைகுந்தவானும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்—
வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியானுள் புகுந்து நீங்கான், அடியென
துள்ளத்தகம்?’ (68) என்று உம்வாயாலேபேசினதும் மறந்தொழிந்
ததோ ? உகந்தருளினவிடங்களெல்லாவற்றையும் விட்டிட்டு உம்
முடைய நெஞ்சிலேயன்றோ நாம் நித்யஸந்நிதிபண்ணியிருக்கிறது ”
என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வார் அது கேட்டுத்தேறி ஆநந்தத்துக்குப்
போக்குவிடாக அப்பெருமானேடே போராடுகிறாதிதல்.

எப்பெருமானே ! கீழுலகங்களும் மேலுலகளுமாகிய வெல்
லாம் உன்னிடத்தேயுள்ளன ; அப்படி எல்லாவற்றையும் தாங்கிக்
கொண்டிராநின்ற நீ என் காது வழியாக என்னுள்ளே புகுந்து
பேராடலிருக்கின்றாய் ; ஆனாலும் ‘ப்ரஹ்மம்’ என்று உனக்குப்
பேராயிருக்கிறது. எது எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான வஸ்
துவோ அது ப்ரஹ்மமென்னத்தகும் ; விபூதிகளைமாத்திரம் வஹித்
துக் கொண்டிருக்கிற நீ பெரியவனா ? அல்லது, விபூதிகளை வஹிக்
கிறவுண்னையுங்கூடச்சேர்த்து வஹிக்கிற நான் பெரியவனா ? என்று
ஆராயவேண்டாவோ ? இதனை நன்கு ஆராய்ந்தால் நானே மிகப்
பெரியவனாவேன் ; ப்ரஹ்மமென்னும் பெயர் பெறுதற்கு நானே
தகுதியுடையனாவேன் ; என்னுள்ளே ஒரு மூலையிலே அடங்கிக்
கிடக்கவல்ல உன்னைப் பெரியவனென்று சொல்ல வொண்ணாமோ ?
இதனை நீயே ஆராய்ந்து பார்—என்கிறார்.

“ யான் பெரியன் ” என்று தனி வாக்கியமாகவும் “ நீ பெரியை
யென்பதனை யாரறிவார் ” என்று தனிவாக்கியமாகவும் கொண்டு
உரைக்கப்பட்டது. இங்ஙனன்றியே இரண்டையும் சேர்த்து ஏக

வாக்கியமாகவே உரைத்தலுமொக்கும். 'நான் பெரியவனே நீ பெரியவனே, இதைப் பிறரால் அறியப்போகாது; நீ தான் ஆராய்ந்து அறியவேணும்' என்கை. (எரு)

உள்ளிலு முள்ளந் தடிக்கும் * வினைப்படலம்
விள்ள விழித்துன்னை மெய்யுற்றால்* —உள்ள
உலகளவும் யானு முளனாவ னென்கோலோ? *
உலகளந்த முர்த்தி! யுரை.

(எசு)

உலகு { அளந்த முர்த்தி } த்ரிவிக்ரம பகவானே!,
உன்னை { உன்னை (நெஞ்சில்) அம்ஸந்தித்த மாத்திரத்திலும் }
உள்ளம் { எனது நெஞ்சானது }
தடிக்கும் { (ஸந்தோஷத்தினால்) பூரிக்கின்றது; }
வினை படலம் { பாவங்களின் கூட்டங்கள் என்னை விட்டு ஒழிந்து போம்படி }
விழித்து { உன்னாலே நான் கடாங்கிக்கப் பெற்று }

உன்னை மெய் { (பரமபதத்திலே வந்து) உன்னை உள்ளபடியே அடைந்து விட்டேனாகில் }
உள்ள உலகு { நீ வியாபித்திருக்கிற அளவும் } உலகமெங்கும்
யானும் உளன் { நானும் வியாபித் தவனாவேன்; }
என் கொலோ { நான் சொல்லுகிற விது ஸம்பாவி தந்தானே? }
உரை { நீயே சொல்லு.

* * *—[உள்ளிலுமுள்ளந்தடிக்கும்.] கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி எம்பெருமானை நெஞ்சால் அநுபவிக்கிற வளவிலேயே நெஞ்சு பூரித்துத் தடிக்கிறபடியைப் பார்த்தால், மெய்யே பரமபதத்திற்சென்று பரிபூர்ண பரஹ்மாதபவம் பண்ணப் பெறில் உலகம் முழுவதையும் வியாபிக்கவல்லேனும்படி குறைவின்றிக் தடித்துவிடுவேன் போலுமென்கிறார்.

உள்ளிலும் உள்ளம் தடிக்கும் = பகவத் விஷயாநுஸந்தானத்தினால் தமக்கு உண்டாகிற ஆனந்தமிகுதியை அறிவிப்பதான அதிசயோக்தியாகிறது. உள்ளம் தடித்தலாவது நெஞ்சு ஸ்தூலிப்பதாம். உருவற்ற நெஞ்சுக்கு ஸ்தூலத்தவம் அஸம்பாவிதமாயினும் ஸம்பா

விதம்போலப் பேசுவதன்கருத்து ஆநந்தமிகுதியைக் காட்டுவதே யாம். இவ் விருள்தருமாஞாலத்தில் ஒரு மூலையிலே திருப்புளியின் பொந்திலே யிருந்துகொண்டு உன்னை நெஞ்சால் நினைக்கும் மாத்திரத்திலேயே நெஞ்சு இப்படி பூரிக்குமேயானால், என்னுடைய கரும பாசங்களெல்லாம் அடியோடே தொலைந்தொழியும்படி பரிபூர்ண கடாசூஷம் செய்தருளப்பெற்று * நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிலே வந்து நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெற்றால் பின்னைத் தடிப்பதற்கு இடம் போராதுபோலும். ஸ்வரூபத்தாலே உலகத்தையெல்லாம் நீ எப்படி வியாபித்து நிற்கிறாயோ அப்படி நானும் ஸ்வபாவத்தாலே உலகமெங்கும் வியாபித்து நிற்பேன்போலும் என்கிறார். உலகத் தையெல்லாம் பூரிக்கவல்லதாம்படி உடல் தடிக்குமளவு ஆநந்தத்தை அடைந்திடுவேனன்றோ என்றவாறு. ... (எசு)

உரைக்கிலோர் சுற்றத்தா ருற்றாரென்றாரே ? *

இரைக்குங் கடற்கிடந்த வேந்தாய் ! *—உரைப்பெல்லாம்

நின்னன்றி மற்றிலேன் கண்டாய் * எனதுயிர்க்கோர்

சொன்னன்றி யாகுந் துனை.

(எஎ)

இரைக்கும் { கோஷிக்கின்ற
கடல் { திருப்பாற்
கடலிலே

கிடந்த { பள்ளிகொண்டிரா
நின்ற

எந்தாய் ஸ்வாமீ !,

உரைக்கில் { ஆராய்ந்து
சொல்லில்,

ஒர் சுற்றத்தார் { (நீ தவிர) தாயாதிக
உற்றார் { னென்றும்
என்று ஆரே { பந்துக்க
என்றும்
சொல்லக்
கூடியவர்கள்
எனக்கு ஆரேனு
முண்டோ ?

எனது { உயிர்க்கு } என் ஆத்மாவுக்கு

ஒர் சொல் { 'ஸ்வதர்மாந்
பரித்யஜ்ய'
என்கிற சரம
சீலோகமாகிற
ஒரு சொல்லாலே

நன்றி ஆகும் { உதவிசெய்யும்
துணை { துணையும்,

உரைப்பு { மற்றும் சொல்லப்
எல்லாம் { படுகிற எல்லா
வகையான
துணையும்

நின் அன்றி { உன்னைத் தவிர
மற்று { வேறொருவரை
இலேன் { யும் உடையே
கண்டாய் { னல்லேன்கான்.

* * *—[உரைக்கிலோர் சுற்றத்தார்.] எம்பெருமான் திருநாமம் செவியில் விழுந்தமாத் திரத்திலே நெஞ்சு குளிரும்படியாக இப்படி அவன்பண்ணின் பேருதவியைச் சுந்தித்து “பிரானே! நீ தவிர வேறுயாரும் எனக்கு உறவினரல்லர்; ஸகலவித பந்துவும் எனக்கு நீயேகாண்” என்கிறார்.

“ஓர் சுற்றத்தாருற்ற ரென்றில்லை” என்று நிஷ்கர்ஷித்தே சொல்லாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது “உற்றரென்று ஆரே?” என்று எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்பதன் கருத்துயாதெனில்; நாம் எம்பெருமானை இப்படி கேள்வி கேட்டால் அதற்கு அவன் சோதிவாய்திறந்து “வேறுயாருமில்லை; நானேயுளேன்” என்று உத்தரமருளிச் செய்திவொன் என்ற கருத்துப்போலும். இரைக்கும் கடல் = எம்பெருமானுடைய ரித்ய ஸந்திதாநத்தாலே மகிழ்ந்து கொந்தளிக்கின்ற கடல் என்றபடி. எந்தாய்—‘எந்தை’ என்பதன் விளி.

ஓர் சொல் நன்றியாகுந்துணை = அர்ஜுனனை வியாஜமாகக் கொண்டு “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுசு:” என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணிச்சொன்ன ஒரு சொல்லாலே எமக்கு நீ துணையாவதுபோல வேறு ஆரேனும் ஆவாருண்டோ என்கை. ஸ்ரீ விபிஷணுழ்வானை வியாஜமாகக்கொண்டு “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ் மீதிச யாசதே-அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.” என்று சொன்ன ஒரு சொல்லையும் இங்கு அர்த்தமாகக்கொள்ளலாம். இவ்வகையாக சாஸ்த்ரங்களில் எம்பெருமான் அடியார்களை நோக்கிப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணி எந்தெந்தத் துணையாகத்தான் ஆவதாக அருளிச் செய்திருக்கிறானோ அவற்றை யெல்லாம் கருதி “உரைப்பெல்லாம்” என்கிறார். ... (எஎ)

துணைநாள் பெருங்கிளையுந் தோல்குலமும் * சுற்றத் துணைநாளு மின்புடைத்தா மேலும் *—கணைநாணில் ஓவாத் தோழிற்சார்ங்கன் தோல்சீரை நன்னெஞ்சே! * ஓவாத வுணாக வுண்.

(எஅ)

துணை ஸ்நேஹிதர்களும்
நாள் ஆயுஸ்ஸும்
பெரு { பிள்ளைகள் பேரன்க
கிளையும் { னென்கிற பெரிய
தொல் { பரம்பரையாக
குலமும் { வருகிற
சுற்றத்து { பந்துக்களோடே
இணை { சேர்ந்திருப்பதும்
(ஆகிய இவை யெல்லாம்)
நாளும் நாள்தோறும்
இன்பு { (துக்கத்தை யுண்டு
உடைத்து { பண்ணாமல்)
ஆம் ஏலும் { ஸந்தோஷத்தை
யுண்டுபண்ணு
வனவென்றே
வைத்துக்
கொண்டாலும்,

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே !
(நீ அவற்றில் ஆசை கொள்ளாமல்)
அம்புகள் நாணில்
நின்றும்
ஒருகாலும்
மாறாதபடி
வீரத்தொழில்
செய்து
கொண்டே
யிருக்கிற வில்லை
யுடையனான
இராம
பிரானுடைய
தொல் சீரை { இயற்கையான
ஒவாத ஊண் { நற்குணங்களையே
ஆக உண் { நித்யபோக்யமாக
அநுபவிக்கக்
கூடவாய்.

* * *—[துணைநாள் பெருங்கிளையும்.] ஸாமான்யமாக உலகத்
தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையான பலனை விரும்புவர்;
நல்ல துணையோடு கூடியிருக்கல் நன்று என்று சிலர் நினைப்பர்; 'நாம்
சிரஞ்ஜீவியாக வாழக்கடவோம்' என்று சிலர் காமுறுவர்; 'பிள்ளை
களும் பேரன்களுமாகப் பரந்த ஸந்ததிகளுடனே வாழப்பெறு
வோம்' என்று சிலர் விரும்புவர்; 'நற்குலப்பிறவியே நச்சத்தருந்தது'
என்று சிலர் நச்சுவர்; 'பந்துக்களோடு கூடிவாழ்தல் சிறப்பு' என்று
சிலர் கருதுவர்; ஆகவிப்படி அவரவர்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தங்
கள் இந்த ஸம்ஸாரநிலத்திலே அநர்த்தமாகப் பர்யவலிக்குமே
யன்றி இன்பமாகத் தலைக்கட்டாது; ஒருகால் இவையெல்லாம்
இன்பமயமாகவே யிருந்தாலும் நெஞ்சே! நீ இந்த அற்ப பலன்
களில் கால்தாழாது பகவத் குணநுபவமாகிற நல்ல காலக்கூழ்பத்
தையே மேற்கொள்ளக் கடவை என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு
ஹிதமருளிச் செய்கிறார்.

[கணை நாணில் இத்யாதி.] ஆச்ரித விவோதிகளைக் கிழங்கறக்
களேவதே காரியமாகக்கொண்ட இராமபிரான் ஒரு நொடிப்பொழு

யுடையவர்களானாலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஒரு குணம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நித்ய ஸூரிகளின் திருமேனிபோலே மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையதேயாம்; எப்படிப்பட்ட பாவங்களை அவர்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றுக்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை; சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்களின் பிறவியிற்காட்டிலும் அவர்களுடைய பிறவி எவ்வளவோ சீர்மை பொருந்தியதாதலால் தேவயோனிப்பிறவியையும் இழிவாக நினைக்கவுரியது—என்று, பகவானுக்குத் தொண்டராயிருப்பாருடைய ஜன்மமே சிறந்த ஜன்மமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

ப்ராஹ்மணஜாதியே சிறந்த தென்று பலர் ப்ரமித்திருப்பதுண்டாகையாலே அந்த ப்ரமத்தைப்போக்கித் தொண்டக்குலமே சிறந்த குலமென்கிறது இப்பாட்டு. பிராமண ஜாதியிற் பிறந்து வைத்தும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படாவிடில் அக்குலம் சண்டாள குலத்தினுட்கடைகெட்டதாம்; சண்டாளகுலத்திற் பிறந்து வைத்தும் வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள்கலந்தார்களாகில் அவர்களை விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியராவர்; ஆகவே, ஜாதிக் அப்ரயோஜகம்; பகவத் சேஷத்வமே ப்ரயோஜகம் என்றதாயிற்று இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவசந்நாடகத்திலும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் நன்கு விசதமாகும் “தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ராஹ்மஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசிறே” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கவுரியது.

உண்ணாட்டுத்தேசு = எம்பெருமானைக்கண்ணெடுத்துப் பாராத பாவிகள் நிறைந்த இந்த லீலாவிபூதி புறநாடென்றும், பகவத்கைங்கர்ய ரஸநிகர்கள் நெருங்கி அந்நுக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கிற நித்யவிபூதி உள்நாடென்றும் கொள்ளத்தகுப்தம். “உள்நாட்டுத்தேசு” என்றது—ப்ரமபதத்தில் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குத் தகுதியாகக் கொள்ளுகிற தேஹம்போலே சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இழிபிறப்பும் தேஜஸ்கரம் என்றவாறு. “அணையவூப் புனைய, அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜனிக்கப்பெறுகிற தீர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களைப் பெருமக்களும்

பெரியோரும் பரிசுரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஊழ்வினையை அஞ்சுமே? = எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ராஜகுல மாஹாத்மியத்தாலே எவ்வகைப்பட்ட பாவத்திற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்றபடி.

விண்ணுட்டை யொன்றாக மெச்சுமே? = இங்கு ‘விண்ணுடு’ என்று பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வாழும் உலகத்தைச் சொல்லுகிறது ப்ரஹ்மாதேவர்களின் பிறவியிற் காட்டிலும் பகவத் பக்தர்களின் பிறவி சீரியது என்றபடி. அன்றியே, எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்துகொண்டு வாழப்பெறில், ப்ரஹ்ம பட்டம் இந்திர பட்டம் முதலிய எப்படிப்பட்ட பதவிகளும் ஒரு பொருளாகவே நெஞ்சிற்படாது என்றபடியுமாம். பகவானுக்கு அடிமை செய்து கொண்டு இந்நிலத்திலே கிடந்தாலும் இதுவே பரமபதத்தினும் சிறந்ததாகையால் தேவலோகமும் நரகமாய்த் தோற்று மென்கை. (எக)

பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து * பின்னும்

இறக்கவு மின்புடைத்தா மேலும் *—மறப்பெல்லாம்

ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே? * மண்ணளந்தான்

பாதமே யேத்தாப் பகல்.

(அ௦)

பிறப்பு	பிறவியையும்	மண் அளந்தான் பாதமே ஏத்தா பகல்	{ உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தப்பெறாத காலங்களி லுண்டான
இறப்பு	மாணத்தையும்		
மூப்பு	கூழ்த்தனத்தையும்		
பிணி	வியாதிகளையும்		
துறந்து	ஒழித்து		
பின்னும்	{ அவ்வளவோடு மல்லாமல்	மறப்பு எல்லாம்	{ மறப்புகள் எல்லாம்
இறக்கவும்	மிகவும்		
இன்பு	{ ஆந்த முடையதான கைவல்யமோகும் உண்டாவ ஆம் ஏலும்	ஏதமே என்று அல்லால் எண்ணுவனே	{ துன்பமென்றே எண்ணுவனே யொழிய வேறு வகையாக எண்ணுவனே?
உடைத்து			
ஆம் ஏலும்			

* * *—[பிறப்பிறப்பு.] ஸம்ஸார நிலத்தில் உண்டாகக் கூடிய எவ்வகைத்துன்பங்களும் தொலைந்து கைவல்ய மென்கிற

ஆத்மா நுபவ மஹாநந்தம் கிடைப்பதானாலும் எம்பெருமானுடைய அநுபவமில்லாமல் அவனை மறந்தொழிந்து அநுபவிக்கும் அநுபவமெல்லாம் துக்கமயமேயாதும்—என்கிறாரிப்பாட்டில்.

மோகூதம் இருவகைப்படும்; எம்பெருமானை அநுபவிப்பது ஒரு மோகூதம்; ஸ்வாத்மாவையே அநுபவிப்பது மற்றொரு மோகூதம். இதுவே கைவல்யமோகூத மெனப்படும். பகவதநுபவ மோகூதமே ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்றும் கைவல்யமோகூதம் ஹேயமென்றும் கைவல்யநிலம் பறைச்சேரிபோலே இகழத்தக்க இடமென்றும் ஆரியர் கொள்வர். மறுபடியும் பிறப்பில்லாமை, பிணியில்லாமை, கிழத்தனமில்லாமை, இறப்பில்லாமை என்னு மிவை மேற்சொன்ன, இருவகை மோகூதங்களைப் பெற்றவர்களுக் கும் பொதுவாயினும் கைவல்யமோகூதத்தில் பகவத் கைங்கரிய மில்லாமையாகிற பெரியதொரு குறை உண்டாகையாலே இக்கை வல்ய மோகூதம் ஹேயமா யொழிகின்றது; இவ்வர்த்தமே இப்பாட் டில் அருளிச் செய்யப்படுகின்றது.

“ஐராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே” என்று பகவத்கீதையில் [7—29] சொல்லியிருப்பதை அடிபொற்றி, “பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து” எனப்பட்டது. இறக்கவும்— மிகவும்; (அளவில்லாமல் என்கை.) ... (அ0)

பகலீரா வேன்பதுவும் பாலியாது * எம்மை

இகல்செய் தீருபொழுது மாள்வர் *—தகவாத்

தொழும்பரிவர் கீர்க்குந் துணையிலரேன் றேரார் *

செழும்பரவை மேயார் தேரிந்து.

(அக)

செழு பாவை மேயார்	{ அழகிய திருப்பாற் கடலிலே பொருந்திக் கண் வளர்ந்தருளும் பெருமான்,	என்று தெரிந்து ஒரார்	{ என்பதை உள்ளறி ஆராயாதவனும்,
இவர் தகவா தொழும்பர்	{ “இவ்வாழ்வார் நம்முடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாகக் கூடாத நீசர்;	பகல் இரா என்பதுவும் பாலியாது இரு பொழுதும்	{ பகற்போது, இராப்போது என்கிற வாசியின்றியே எப்போதும்
சீர்க்கும் துணை இவர்	{ சீர்மை பொருந்திய துணையை உடை யவருமல்லர் ”	இகல் செய்து எம்மை ஆள்வர்	{ வலிகட்டாயப் படுத்தி அடியேனை அநுப வியாநின்றான்.

* * *—[பகலிரா.] எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் தம் மேல் அல்லும்பகலும் அமர்ந்திருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமான் என்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நன்கு ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னை ஒரு பொருளாக நோக்குவதற்கே ப்ரஸக்தியில்லை; அவனுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகமாட்டாத நீசன் அடியேன்; அவ்வளவேயோ? குணதுபவம் பண்ணுவதற்குத்தக்க ஸஹாயமுமில்லாதவனு யிருக்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட என்படிகளை எம்பெருமான் ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னைக் கடாக்கிக்கவே மாட்டான்; இப்படிகளை ஆராயாமல், பகலென்று மிரவென்றும் பாராமல் எக்காலமும் என்னை வலிகட்டாயப்படுத்தி யிழுத்துத் தன் அநுபவத்தை எனக்குத் தந்தருளி என்னை அநுக்ரஹஞ்செய்கின்றான்—என்கிறார்.

இகல் செய்தல்—யுத்தம் பண்ணுதல்; எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு யுத்தம்பண்ணுகையாவது என்னென்னில்; தன்னுடைய குணங்களை அநுபவிக்குமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்துதலாம். இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“தம்முடைய குணங்களாலே எடுப்பும் சாய்ப்புமாக யுத்தம்பண்ணி இரண்டுபோதும் ஆள்வர்; அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்துண்டு; குணத்தாலே யீடுபட்ட புண்ணுக்கு மருந்தில்லையிறே.”

இவர் தகவாத் தொழும்பர், சீர்க்கும் துணையிலர் என்று ஓரார் = ‘தொழும்பர்’ என்று அடிமை செய்பவர்க்குப் பெயர்; நீசர்களே அடிமைசெய்ய உரியவராதலால் இங்குத் ‘தொழும்பர்’ என்றது நீச ரெனறபடி. தகவு என்று தயவுக்குப் பெயர்; ‘தகவன்’ என்றால் ‘தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடியவன்’ என்று பொருளாம்; ‘தகவாத் தொழும்பர்’ என்றது—தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடாத நீசர் என்றதாயிற்று.

[சீர்க்கும் துணையிலர்.] ‘சீர்க்கும்’ என்றது துணைக்கு அடைமொழி; ‘சீர்மை பொருந்திய’ என்றபடி. பகவத்கீதையிலே (10-9.) “सुखित्वा सुदृष्ट्वाः बौद्धयन्तः परस्परम्। कथं नृणां नल्लो कुप्यन्ति रमन्ति = மச்சித்தா மக்கதப்ராணஃ போதயந்தஃ பரஸ்பரம்—கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச.” [இதன் பொருள் :—நெஞ்சை நமக்கென்றே பறி

கொடுத்து, அப்படியே நம்மைப்பிரிந்தால் தரித்திருக்கமாட்டாமல் பிராணனையும் நம் அதீனஞ்செய்து தாம் தாம் அநுபவித்த நம் குணங்களையேடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே நாம் செய்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுமெடுத்துப் பேசிக் கொண்டு ஆநந்திக்கிறார்கள்.] என்றருளிச் செய்திருப்பதில், பகவத் குணங்களை ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுதலும் ஒரு சிறந்த காரியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அப்படி பேசிக்கொள்வதற்குத் தாம் (ஆழ்வார்) துணையற்றவர் என்கிறார். இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் என்னை உபேக்ஷித்திடாமல் தனது நிர்ஹேதுக கருணையினால் குணநுபவம் செய்விக்கிறுனென்றாராயிற்று.

பரவை - ஸமுத்ரம். (அக)

தேரிந்துணர்வொன் றின்மையால் தீவினையேன் * வாளா இருந்தோழிந்தேன் கீழ்நாள்க ளெல்லாம் *—கரந்தருவின் அம்மானை யந்நான்று பிண்டுடர்ந்த * ஆழியங்கை அம்மானை யேத்தா தயர்த்து. (அஉ)

தீ வினையேன் { மஹாபாபியான நான்
தேரிந்த உணர்வு ஒன்று இன்மையால் } விவேகவுணர்ச்சி சிறிதுமில் லாமையினால்,

அந்நான்று { முன்பொரு காலத்தில்
கரந்த உருவின் அமானின் தொடர்ந்த } நிஜமான வருவத்தை மறைத்துக் கொண்டுவந்த அந்த மாரீச மானைப் பிண்டொடர்ந்து கொன்ற

ஆழி அம் கை அம்மானை { அறுகாழி மோதி ரத்தை அழகிய திருக்கையி லணிந்திருந்த இராமபிரானை

ஏத்தாது { தோத்திரம் செய்யாமல்

அயர்த்து அறிவுகெட்டு

கீழ் நாள்கள் எல்லாம் வாளா இருந்தோழிந்தேன் { கீழ்க்கழிந்த கால மெல்லாம் வீணாக இருந்து விட்டேன்.

* * *—[தேரிந்துணர்வு.] ஆழ்வார் இப்போது பகவத்குணநுபவம் பண்ணப்பெற்றதுபோல் கீழ்நாள்களிலும் பண்ணப்பெறவில்லையே! என்று அநுதாபம் அதிகரிக்கப்பெற்று, “பழுதே பல

பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன் ” என்று பொய்கை யாழ்வார் கதறினதுபோலத் தாமும் கதறுகின்றார்.

“ உணர்வின்மையால், உணர்வொன்றின்மையால், தெரிந் துணர்வொன்றின்மையால் ” என்று மூன்றுபடியாக்கி யோஜிக்க வேணும். ‘தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டவன்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக்கருதி ‘உணர்வின்மையால்’ என்றார்; ‘ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்ட வஸ்து’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக்கருதி ‘உணர்வொன்றின்மையால்’ என்றார்; ‘பகவத்சேஷத்வத்துக்கு எல்லையில் பாகவத்சேஷத்வம்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக் கருதித் ‘தேரிந்துணர்வொன்றின்மையால்’ என்றார். ஆக, இப்படிப்பட்ட விவேகவுணர்ச்சிகளில்லாமையினாலே பாவி யேன் வாணான் பலவற்றை வீணாகக் கழித்தொழிந்தேன்— என்கிறார்.

[கரந்துருவின் இப்பாதி.] அன்பர்கள் எவின் காரியத்தை அன்புடன் ஏற்றுச் செய்யவல்ல பெருமானுடைய திருக்குணங் களிலீடுபட்டுத் துதித்துவாழாமே பாழேபோனென்கிறார். மாரீசன் நிஜரூபத்தை மறைத்துப் பொன்மான் வடிவுபூண்டு பஞ்சவடியில் வந்து தோன்றினபோது, 1. “ பொன்னெத்த மானொன்று புகுந்தினிதுவிளையாட, நின்னன்பின் வழிநின்று சிலை பிடித்தெம்பிரானேக ” என்கிறபடியே, பிராட்டியின்முகம் கன் றுமைக்காக அம்மாயமானப் பிடித்துவருவதாக அதன்பின்னே யெழுந்தருளினவனும் அறுகாழி மோதிரத்தைத் திருக்கையிலே அணிந்திருந்தவனுமான இராமபிரானைத் துதிக்கப்பெறாமல் அறிவு கெட்டுக்காலங்களைப் பாழேகழித்தேன்.

“கைகேயிவரத்தில் அகப்படாவிட்டது பெருமாள் திருக் கையில் அறுகாழியொன்றுமேயிறே ” என்றும், “ பெருமாள் மாயமானே எய்து மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது அடிக்கொதித்து நடக்கமாட்டாமை தளிக்களை முறித்திட்டு அதன்மேலே எழுந் தருளினாரென்று ஒருவன் கவிபாட எம்பெருமானார் கேட்டருளி ‘மாறியிடுகிற திருவடிகளிலே எந்தையை மடுக்கப்பெற்றிலேனே !’

என்று வித்தராயருளினார் ” என்றுமுள்ள வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

“தேரிந்துணர்வு” என்றவிடத்தும் “கரந்துருவின்” என்ற விடத்தும் தொகுத்தல்விகாரம்; தெரிந்த + உணர்வு; கரந்த + உருவின். (அஉ)

அயர்ப்பா யயராப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *

உயப்போம் நெறியிதுவே கண்டாய் *—செயற்பால

வல்லவே செய்கிறுதி நெஞ்சமே! யஞ்சினேன் *

மல்லர்நாள் வவ்வினனை வாழ்த்து.

(அரு)

நெஞ்சமே ஓ மனமே!

செயற்பால { செய்யத்தகாத
அல்லவே { வற்றையே

செய்கிறுதி செய்ய முயல்வா
யென்று

அஞ்சினேன் { (உன்னைப்பற்றிப்)
பயப்படு
கின்றேன்;

மல்லர் நாள் { மல்லர்களின் ஆயுளை
வவ்வினனை { முடித்த கண்ண
வாழ்த்து { பிராணை மங்கலா
சாஸநம் பண்ணிக்
கொண்டிரு;

உய போம் { உஜ்ஜீவிக்கலாம்
நெறி இதுவே { வழி இதுவே
கண்டாய் { காண்;

அயர்ப்பாய் { (அப்பெருமானை)
மறந்து கெட்
டாலும் கெடு;

அபராப்பாய் { மறவாமல் நினைந்து
வாழ்ந்தாலும்
வாழ்;

சொன்னேன் { (உனக்கு நான்
சொல்லவேண்
டிய ஹித்தத்தைச்)
சொல்லி
வைத்தேன்.

* * *—[அயர்ப்பாய்.] கீழ்க்கழிந்த காலம்போலே இனிமேல் வரும்காலமும் பாழே போகாதபடி இப்போதுள்ள பகவத்குணநுபவம் தம்முடைய நெஞ்சுக்கு நிலைத்திருக்கும்படி ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

யோக்யதையில்லாத நாம் எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் துதிப்பதும் தலையால் வணங்குவதும் அவனுக்கு அவத்யம் என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணிப் பின்வாங்குதலில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் அடிக்கடி ஊன்றுகிற வழக்கமுண்டே; அப்படி இன்னமும் உண்டாகப்பெறில் பகவத்குணநுபவம் முட்டுப்படுமெய்யென்று அஞ்சி நெஞ்சை நோக்கி, ஓ நெஞ்சே! அயோக்யனென்று பின்வாங்குகையிலே மறுபடியும் நீ இறங்கி விடுவாயோவென்று நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். இனி நீ அப்

படி ஒருகாலும் செய்யலாகாது ; இப்போது நாம் பகவத்குணறு பவம் செய்துகொண்டிருப்பதுபோலவே எப்போதும் செய்து கொண்டிருப்பதுதான் நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான வழியாம். மல்லர்களை மடித்த கண்ணபிரானை வாழ்த்துவதே நமக்குப் பணி ; என்பேச்சை நீ ஆதரித்துக் கேட்பாயென்று நம்பி நான் இதை உனக்குச் சொன்னேன் ; இந்த உபதேசத்தை நீ ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து வாழ்த்தியேல் வாழ்த்திடு ; மறந் தொழிந்து கெட்டுப்போதியேல் போயிடு—என்றாராயிற்று.

சேயற்பால—செய்யக்கூடியவை ; சேயற்பாலஅல்ல--செய்யக் கூடாதவை ; அயோக்ய தானுஸந்தாநம்பண்ணிப் பின்வாங்குதல் முதலியன. செய்கிறதி அஞ்சினேன் = செய்வாயென்று பயப்படுகின்றேனென்கை. மல்லர்களை மடித்த வரலாறு கீழ் நாற்பத் தோராம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது, காண்க. [பக்கம்-112.] ... (அங்)

வாழ்த்தி யவனடியைப் பூப்பினைந்து :: நின்தலையைத் தாழ்த்திருகை கூப்பென்றற் கூப்பாத—பாழ்த்தவதி * எங்குற்ற யென்றவனை யேத்தாதேன் னெஞ்சமே ! * தங்கத்தா னுமேவுந் தங்கு.

(அச)

அவன் அடியை வாழ்த்தி	{ “ அப்பெருமா னுடைய திருவடி களை மங்களா சாஸநம்பண்ணி	பாழ்த்த விதி	{ பாழும் விதியை யுடைய
பூ பினைந்து	{ (அத்திருவடி களிலே) புஷ்பங் களைச்சாத்தி	என் நெஞ்சமே	{ என்னுடைய மனமே !,
நின் தலையை தாழ்த்து	{ உன் தலையை வணக்கு ;	அவனை	{ அந்த ஸர்வேச்வரனை
இரு கை கூப்பு	{ இரண்டு கையையுங்கொண்டு அஞ்ஜலிபண்ணு”	எங்கு உற்றாய் என்று எத்தாது	{ “ எங்கேயிருக்கிறாய்” என்று சொல்லி யழைத்துத் துதியாமல்
என்றால்	என்று சொன்னால்	தங்க ஆம் எலும்	{ தரித்திருக்கக் கூடுமாகில்
கூப்பாத	அப்படி செய்யாத	தங்கு	தரித்திரு.

* * *—[வாழ்த்தியவனடியை.] இனி எப்போதும் அயோக்யதையை நினைந்து பின்வாங்கலாகாதென்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி பின்வாங்கி உயிர்தரித்திருக்கமுடியுமாயில் அப்படியே பின்வாங்கக்கூட என்கிறாரிப்பாட்டில். இத்தால்—மனமொழிமெய்களென்னும் மூன்றுகரணங்களும் பகவதவிஷயத்தில் ஊன்றிக்காரியம் செய்யப்பெறாவிடில் தாம் தரித்திருக்கமுடியாமையைப் பேசினாராகிறார்.

வாய்ப்படைத்தது பயன்படும்படி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தியும், கைபடைத்தது பயன்படும்படி அந்தத்திருவடிகளிலே பூக்களைப்பணிமாரியும், தலை ஸபலமாம்படி அதனை அத்திருவடிகளிலே வணக்கியும் அஞ்ஜலிபண்ணு என்று நன்மையாகச் சொன்னால் அப்படி செய்யாதேயிருந்தும், “எங்கே காண்கேன் ஈனதுழாயம்மான் தன்னையான்” என்று அலற்றாமலிருந்தும் உயிர்தரித்திருக்கவல்லையேல், நெஞ்சே! உன் இஷ்டப்படியே இருந்திடு. ஸத்தை பெற்றிருக்கக்காக இத்தனையும் செய்து தீரவேண்டியதேயாம் என்று குறிப்பித்தவாறு.

“இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத” என்றது நிகழ்காலத்திய நிலைமையைச் சொல்லுகிறதன்று; எதிர்காலத்தில் நேரக்கூடிய நிலைமையைச் சங்கித்துச் சொல்லுகிறபடி. அவனடியை வாழ்த்தாமலும் பூப்புனியாமலும் தலையைத் தாழ்த்தாமலும் இருகை கூப்பாமலும் ஸத்தைபெற்றிருக்க முடியாமையைச் சொன்னபடி.

“தங்கத்தானுமேலும்” என்றவிடத்து, தான்—அசை. தங்குதல்—ஸத்தைபெறுதல். (அச)

தங்கா முயற்றியவாய்த் தாழ்விசம்பின் மீதுபாய்ந்து *

எங்கேபுக் கெத்தவஞ்செய் திட்டனகோல்?—பொங்கோதத்

தண்ணம்பால்.வேலைவாய்க் கண்வளரும் * என்னுடைய

கண்ணன்பால் நன்னிறங்கோள் கார்.

(அரு)

பொங்கு ஓதம் { கிளர்ந்த அலைகளை
யுடைத்தாய்

தண் அம் குளிர்த்து அழகிய

பால் வேலை { திருப்பாற்
வாய் கடலிலே

கண்வளரும் { திருக்கண்
வளர்ந்தருளுகிற

என்னுடைய கண்ணன் { எனது கண்ணபிரா
பரல் } னிடத்திலுள்ள

நல் நிறம் கொள் கார்	{ நல்ல திருமேனி நிறத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கிற மேகங்கள்	எங்கே புக்கு	{ எந்த தேசத்திலே போய்
தங்கா முயற்றிய ஆய்	{ மாறாத முயற்சியை புடையனவாய்க் கொண்டு	எத் தவம் செய்திட்டன கொல்	{ எவ்வகையான தபஸ்ஸைச் செய்தனவோ?
தாழ் விசம்பின் மீது பாய்ந்து	{ விசாலமான ஆகா சத்தின் மேலே ஸஞ்சரித்து		(அறியேன்.)

× × ×—[தங்காமுயற்றியவாய்.] இடைவிடாது பகவத்குணது பவம் செய்பவர்கட்கும் உலகத்துப்பொருள்களிலும் கண் செல்லுமே; சென்றாலும், பகவதஸ்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு அப்பொருள்கள் அறியப்படுமேயன்றி லௌகிகப் பொருள்களாக மாத்திரம் அவை அறியப்படமாட்டாவே; அப்படியே மேகங்களிலே கண் செலுத்தின ஆழ்வார் அவற்றின் உருவத்தை எம்பெருமானுடைய திருநிறமாகவே திருவுள்ளம்பற்றி, ஆ ஆ! இந்த மேகங்கள் ஆகாசமடங்கலும் திரிந்து எந்த சேஷகரத்திலே சென்று என்ன தபஸ்ஸைச் செய்து இங்ஙனே திருமாவின் திருமேனி நிறத்தைக் கொள்ளை கொண்டனவோ! என்று வியந்து பேசுகிறார்.

திருவிருத்தத்தில் “மேகங்களோவுரையீர்” என்ற முப்பத் திரண்டாம் பாட்டும் “கடமாயினகள் கழித்து” என்ற முப்பத் தெட்டாம் பாட்டும் இப்பாட்டை ஒருபுடை ஒத்தனவாக இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

“பால்வேலைவாய்” = “வேலா” என்ற வடசொல் கடற்கரைக்குப் பெயர்; அது தமிழில் “வேலை” என ஐயீராகி ஆகு பெயரால் கடலை உணர்த்திற்று; ஆகவே, பால்வேலை—கூரீரஸாகரம். “பால் வேலைவாய்க்கண்வளரு மென்னுடைய கண்ணன்” என்றது—“ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந் கூரீரார்ணவநிகேதந:— நாகபர்யங்க முத்ஸூஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்ற பிரமாணத்தின்படியே திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை விட்டிட்டுக் கண்ண பிரானாக வந்து தோன்றின எம்பெருமானென்றபடி. (அடு)

கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான் *
 பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான் *—சீர்கலந்த
 சொன்னினைந்து போக்காரேற் சூழ்வினையி னுழ்துயரை *
 என்னினைந்து போக்குவரிப் போது. (அக)

கா கலந்த மேனியான்	{ மேகத்தோடொத்த திருமேனியை யுடையவனும்	சீர் கலந்த	{ திருக்குணங்கள் நிரம்பிய
கை கலந்த ஆழியான்	{ கையோடு சேர்ந்த திருவாழியை யுடையவனும்	சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
பார் கலந்த வல் வயிற்றான்	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகமெல்லாம் வந்து சேரப் பெற்ற வலிய திருவயிற்றை யுடையவனும்	நினைந்து	அதுஸந்தித்து,
பாம்பு அணையான்	{ திருவனந்தாழ்வா ணப் பக்கையாக வுடையவனுமான பெருமரனுடைய	சூழ் வினையின் ஆழ் சூயரை போக்கார் எல்	{ கொடிய பாவங்களினு லுண்டாகும் மிக்க துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள் ளார்களாகில் (ஒழியட்டும்);
		என் நினைந்து இ போது போக்குவர்	{ வேறு எதை அதுஸந்தித்து இந்தப் போதைப் போக்குவர்கள்.

* * *—[கார்கலந்தமேனியான்.] உலகத்தில் எல்லாரும் பகவத் குணநுபவம் பண்ணியே போது போக்கவேணுமென்கிறார். பகவத்குணங்களை அதுஸந்தித்தால் பாவங்களெல்லாம் தொலையுமென்று ஸாமான்யமாகப் பலரும் சொல்லுவதுண்டு; அப்படி பாவங்களைத் தொலைத்துக்கொள்வதற்காக பகவத் குணநுபவம் செய்யாவிடில் செய்யவேண்டா; பகவத் குணநுஸந்தாந முகத்தினால் பாவங்களைத் தொலைத்துக்கொள்ளா தொழியில் ஒழிக; ஒவ்வொருவனும் போதைப்போக்கியாக வேண்டுமே; வேறு எந்தக் காரியஞ் செய்தால் போதுபோகும். பகவத் குணநுபவத்தாலன்றி வேறொன்றாலும் போது போக்க முடியாதாகையாலே காலசூத பார்த்தமாகவாவது ஒவ்வொருவனும் பகவத்குணநுபவம் பண்ணியேயாக வேணுமென்கிறார்.

இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் பகவத்குணநுபவம் பண்ணியோ போதுபோக்குகிறான்? இல்லை;

சூதாடிப் போதுபோக்குவார் சிலரும், சதுரங்கம் பொருது போது போக்குவார் சிலரும், உண்டியே உடையே உகந்தோடிப் போது போக்குவார் சிலருமாய் இப்படி பலவகைகளாலே போது போக்குவாரைக் காண நின்றோமே; குணதுபவத்தாலே போது போக்குவாராக ஒருவரையுங் கண்டிலோமே; ஆழ்வாரொருவரையன்றோ அப்படியுள்ளவர்; இப்படியிருக்க “என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது” என்று குணதுபவத்தாலன்றிப் போது போக்க முடியாதென்று இவர் எப்படி சொல்லலாம்?—என்று கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு நாம் என்ன ஸமாதானம் சொல்லவல்லோம்; உலகத்தில் தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையே பிறர்க்கும் ஸ்வபாவமாக நினைத்துக்கொள்ளுதல் பெரியோர்களின் இயல்பு; பரமைகார்திகளாய்ப் பரமவைதிகர்களான அந்தணர்கள் இரவில் சயனிக்கும்போது தம் மனைவியரைவிளித்து, ‘அடி! சொம்பிலே ஜலம் வையாதே, கவிழ்த்துவை’ என்று சொல்லுவர்களாம்; இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து அறிவீர்களோ? இரவிலே கள்ளன் வந்தால் சொம்பைக் கொள்ளை கொள்ள நினைத்து அதனருகேவந்து அதை யெடுக்கப் பார்க்கும் போது கையலம்பாமல் சொம்பைத் தொடலாகாதென்று தீர்த்தம் தேடுவனும்; தீர்த்தம் கிடைத்தால் கையை அலம்பிக் கொண்டு சொம்பை எடுத்துப்போய்விடுவனும்; தீர்த்தம் கிடையாவிடில், அசுத்தமான கையாலே சொம்பை எப்படி எடுப்பதென்று ஆசாரம் கொண்டாடி வெறுமனே போய்விடுவனும். இதற்காகவே ‘சொம்பில் ஜலமின்றிக் கவிழ்த்துவை’ என்று புராதனவைதிகர்கள் திட்டம் செய்வர்களாம். தங்களுடைய ஆசாரமே கள்ளர்க்கும் உள்ளதாக அவர்கள் நினைப்பதுபோல், ஆழ்வாரும் பகவத்குணதுபவத்தாலன்றி மற்றெதனாலும் தமக்குப் போது போக்க அரிதாயிருக்குமியல்வையே எல்லார்க்கும் உளதாக நினைத்து மிக அற்புதமாகவும் அழகாகவும் இப்பாசரம் அருளிச்செய்கிறாரென்றுணர்க.

“கார்கலந்த மேனியான் சீர்கலந்த சொல், கைகலந்தவாழியான் சீர்கலந்த சொல், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் சீர்கலந்த சொல், பாம்பணையான் சீர்கலந்த சொல்” என்று இங்ஙனே யோஜித்து உபந்யஸித்தல் அழகு; [கார்கலந்தமேனியான்சீர்கலந்தசொல்.] இராமபிரானைச் சொல்லும்போது “మౌళిసూక్తం మహాబాహు”

“மேகச்யாமம் மஹாபாஹும்” என்று முன்னே நீலமேகவடிவுடையவ நென்கையாலே, கார்கலந்த மேனியானென்று இராம பிராணைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—ஸ்ரீராமாயணம் என்றபடி.

[கைகலந்தவாழியான்சீர்கலந்தசொல்.] “जायन्ति नृपस्यैव” என்று கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது கையும் திவ்யாயுதமுமாகத் திருவவதரித்தனதலால் கைகலந்தவாழியானென்று கண்ணபிராணைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—ஸ்ரீபாகவதம், ஸ்ரீமஹாபாரதம், ஹரிவம்சம் முதலியனவென்கை.

[பார்கலந்தவல்வயிற்றான்சீர்கலந்தசொல்.] பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் உலகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்துக் காத்தருளினபடியைப் பேசுகிற புராணங்கள்.

[பாம்பணையான்சீர்கலந்தசொல்.] பாம்பணையானென்று அரவணமேற் பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கநாதனைச்சொல்லுகிறது; அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—திருவாய்மொழி; “வான்திகழுஞ்சோலைத்தினரங்கர் வண்புகழ்மேலன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” (திருவாய் மொழியின் தனியன்.) என்கிறபடியே திருவாய்மொழியாயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமென்று நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்கையாலே பாம்பணையான் சீர்கலந்த சொல்—திருவாய்மொழியாம்; ஆக, ஸ்ரீராமாயண பாரதாதி இதிஹாஸங்களைக்கொண்டும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்களைக்கொண்டும், திருவாய்மொழி முதலிய அருளிச் செயல்களைக்கொண்டும் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாகில் போகட்டும்; ஸோததைப் போக்குவதற்கு இவையொழிய வேறென்றும் ஸாதநமல்ல என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றுப் பாசுரங்கள். (அசு)

இப்போது மின்னு மினிச்சிறிது நின்றாலும் *
எப்போது மீதேசொல் லென்னெஞ்சே! *—எப்போதுங்
கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான் *

மொய்கழலே யேத்த முயல். (அள்)

என் நெஞ்சே எனது மனமே !
 நம்மேல் { நம்மிடத்திலுள்ள
 வினை { பாவங்களைப்
 கடிவான் { போக்குதற்காக
 எப்போதும் { ஒருபோதும் கையை
 கை கழலா { விட்டுப்போத
 நேமியான் { திருவாழியை
 { யுடையனான எம்
 { பெருமானுடைய
 மொய்கழலே { அழகிய
 { திருவடிகளையே
 எத்த { சூதிக்க

முயல் உத்ஸாஹப்படு ;
 இப்போதும் இக்காலத்திலும்
 இன்னம் { மேலுள்ள
 இனி சிறிது { காலத்திலும்
 நின்றாலும் {
 எப்போதும் { ஆக எல்லாக்
 { காலத்திலும்
 { இதுவே (உனக்கு
 ஈதே சொல் { நான் சொல்லும்)
 { ஹிதோபதேச
 { மாகும்.

* * * [இப்போதும்.] முதற்பாட்டிலே தம்முடைய நெஞ்சை விளித்து அருளிச்செய்ததுபோலவே முடிவு பாட்டையும் நெஞ்சை நோக்கியுரைத்து முடிக்கிறார். பகவத் குணநுபவத்தால்தான் உலகத்தார் யாவரும் போதுபோக்க வேணுமென்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னேன்; அவர்கள் தங்கள் போதை எப்படி போக்கினாலும் போக்கிக்கொள்ளட்டும்; சூதாடியோ, சதுரங்கம் பொருதோ, களவாடியோ, கண்ணுறங்கியோ எவ்விதமாகவேணும் போதைப் போக்கிக்கொள்ளட்டும்; அவர்களைப்பற்றி நமக்கென்னகவலை? நெஞ்சமே! உனக்கு நான் சொல்லுவதைச் சிக்கனக் கேளாய்; இன்றைக்கோ நாளாக்கோ, இன்னம் பத்தெட்டு வருஷங்கள் கழித்தோ மற்று மெப்போது நான் உனக்கு உரைப்பதானாலும் இந்த ஒரு சொல்லையே சொல்லுவேன்; அந்தச் சொல் யாதெனில்—“ நம்மேல்வினை கடிவான் எப்போதும் கைகழலாநேமியான் மொய்கழலே எத்த முயல்.” என்பதே. அடியாருடைய விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகவே உழுவதோர்படையும் உலக்கையும் வில்லும் ஒண்சடராழியும் சங்கும், மழுவொடு வாரும் படைக்கலமுடைய மால் ” என்றபடி திவ்யாயுதங்களை எப்போதும் தரித்திரா நிற்கும் பெருமானுடைய பரம்போக்கியமான திருவடிகளை எத்துவதற்கு உத்ஸாஹப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதே உனக்கு எப்போதும் காரியமாகக் கடவதென்று நெஞ்சுக்குரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று.

ஸ்ரீ பட்டர் “ எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினை கடிவான் ” என்கிறவிதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்

தில்—“ పాశు ప్రణతకాయా విలస్తుమసహన్ని నదా సంచ
యన్ బిభ్రత్సః శీఘ్రంనాయకః = பாது ப்ரணதரக்ஷాయாம்
விளம்ப மஸஹந்நிவ—ஸதா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத் ஸநஃ ஸ்ரீரங்கநா
யகஃ.” என்றருளிச் செய்த ச்லோகம் இங்கு அதுஸந்தேயம்.

‘எப்போதும்’ என்பதை நான்காமடி யிலே கூட்டி உரைக்கவு
மாம்; ‘எப்போதும்’ எத்த முயல்’ என்று.

“மொய்கழிலே ஏத்து” என்னுதே “ஏத்த முயல்” என்கை
யாலே, பகவத் விஷயத்தை ஏத்திக் கரைகாண்பதென்பது இல்லை;
ஏத்தவேணும் ஏத்தவேணும் என்கிற உத்யோக நிலைமையே எப்
போது மிருக்கும் என்பது காட்டப்பட்டதாம். ஆளவந்தாரும்
“ஸதா ஸ்திதாஃ நோத்யமதோதிசேரதே” என்றருளிச் செய்ததை
ஸ்மரிப்பது.

கீழ்ப் பிரபந்தமாகிய திருவாசிரியத்திற் போலவே இப்பிரபந்
தத்திலும் தம் திருநாமமிட்டுக் கவிபாடுதல், பிரபந்தாத்யயரத்திற்
குப் பலன் சொல்லுதல் முதலியவற்றை விட்டருளினர்; நிர்ப்பந்த
மில்லாமையாலே.

சொற்சுவையாலும் பொருட்சுவையாலும் மிகச்சிறந்த இத்
திவ்வியப் பிரபந்தம் ஒருவாறு வியாக்கியானித்துத் தலைக்கட்டப்
பட்டதாய்த்து. ... *
...

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருவந்தாதி உரை
முற்றிற்று.

அடிவரவு :—

1. முயற்றி புகழ்வோம் இவையன்றே யென்னில்,
பெற்றதாய் நெறிகாட்டி யாதே யருகும்,
துமக்கடி யிருநால் நாழால் நீயன்றே.
2. நீயன் வழக்கொடு சரயால் பார்த்தோர்,
சீரால் சூழ்ந்தடி தாம்பால் சொல்லில்,
காண்புகில் சென்றங்கு காலே யிளைப்பாய்.
3. இளை தான்தோன்றல் ஆரானும் யானும்,
அடியா லன்றே உணர இங்கில்லை,
அழகு தமக்கடி யாதான் பாலாழி.
4. பாலாழி நின்று மவனு மாமாறு,
அமைக்கும் பிழைக்க வாய்ப்போ வலியம்,
பாருண்டா னவயம் வகைசேர் வினையார்.
5. வினை நான்குறும் நினைத்திறை எமக்கியாம்,
கொண்டல் பிரிந்தொன்று மனமாளு மாண்பாவி,
ஒன்றுண்டு வானே மருங்கோ வரவாறு.
6. வரவு வழித்தங்கு மாலே மாடே,
பேர்ந்தென் றிறைமுறை மீன் பின்துரக்கும்,
பரனும் கலந்து சூட்டாய வதுவோ.
7. அதுவோ கல்லு மகஞ்சிவந் தடர்பொன்,
இனிநின்று முதலாம் பூவை யென்றுமொரு,
புனியு முள்ளிலு முரைக்கிலோர் துணைநாள்.
8. துணை யுண்ணாட்டுப் பிறப்பிறப் பகலிரா,
தெரிந்துணர் வயர்ப்பாய் வாழ்த்தியவன் தங்கா,
கார்கலந் திப்போதுமின்னும் முயற்றி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.